

Д. П. Лайл

ЗАД БОРДА

Д. П. ЛАЙЛ ЗАД БОРДА

Превод: Милко Стоименов

chitanka.info

Бившият професионален бейзболист Джейк Лонгли категорично отказва да работи в детективската агенция на баща си и предпочита да прекарва времето в бара си на плажа в компанията на красиви момичета. Но старият полицаи може да бъде много убедителен и една нощ Джейк се оказва пред дома на богатата Барбара Плъмър с фотоапарат в ръка. Задачата изглежда съвсем проста — няколко снимки, доказващи изневярата, после тлъст хонорар от ревнивия съпруг. Само че точно тази нощ Барбара е убита, и то под носа на Джейк.

Подпомогнат от новата си приятелка, сценаристката Никол, Джейк започва собствено разследване. То го отвежда до престъпна схема с имоти за милиони долари, ръководена от безмилостен мафиот. А от неговата луксозна яхта човек лесно може да се озове зад борда.

Супер симпатични герои, заплетен сюжет, страхотно чувство за хумор! „Зад борда“ ще достави истинско удоволствие на почитателите на Робърт Паркър и на всички, които харесват доброто криминале.

*На покойната ми майка Айрис Илейн Кембъл Лайл,
която ме запозна с целебната сила на хумора. Не минава и
ден, без да се сетя за теб и да осъзная колко много ми
липсваш!*

*И на баща ми Виктор Уилсън Лайл, който ме научи, че
работата сама по себе си е награда.*

1

Прозорецът се пръсна точно в 0:12. Разнесе се силен пукот, последван от оглушителен гръм и експлозия от парченца стъкло. Нали ви е ясно, че прозорецът не се счупи сам? Това се случи благодарение на стик за голф №5 с извито стъпало и масивна периферия, от онези, които професионалистите наричат „айръни“. Струва двеста долара. Марка „Колоуей“. Познах го, защото е мой. Или поне беше някога.

Знаех точния час, защото летящите парченца стъкло ме извадиха от съня ми, а клюмналата ми глава се намираще точно на нивото на часовника върху арматурното табло. Трябваша ми няколко секунди, за да осъзная какво всъщност се случва.

Разбира се, сънят не беше част от работата ми. От мен се искаше да наблюдавам къщата, която се намираще малко по-надолу от другата страна на улицата. За мое оправдание мога да изтъкна, че поне от два часа насам във въпросната къща не се бе случило абсолютно нищо. Нито пък по цялата улица, която се виеше из този скъпарски квартал. Но тъй като седях зад волана на колата сам-самичък в мрака, попаднах в плен на скуката и тя си свърши работата. Разбира се, подпомогната от половин бутилка „Ноб Крийк“.

Наблюдението нощем е досадна работа и няма нищо лошо в това човек да се опита да разсее тази досада. Не съм ли прав?

— Джейк, какво, по дяволите, правиш тук? — попита през дупката в прозореца причината за експлозията от парченца стъкло.

Прозорецът не бе какъв да е. Беше стар, затова се пръсна, а не се покри с пукнатини като паяжина. Това беше оригиналният прозорец на предната дясна врата на моя безупречно реставриран мустанг, модел 1965-а. Бургундско отвън и черен кожен салон отвътре, в момента осеян с безброй парченца стъкло. Адски трудно щях да намеря друг оригинален прозорец.

Като стана въпрос за адски работи... познах този дрезгав глас още преди да вдигна глава и да видя бившата си съпруга. Казва се Тами и е луда за връзване. Изгубих четири години от живота си в

слушане на глупостите ѝ. Обикновено мрънкаше, хленчеше и се оплакваше, но понякога — като в момента — изпаднаше в неконтролируем бяс. Палеше се много лесно. Имах чувството, че тези изблици на ярост ѝ помагат да се чувства важна и значима.

Тами стискаше стика за голф с две ръце толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Стъпалото му се издигаше над рамото ѝ, готово да се стовари върху следващата ѝ мишена. Ако съдех по богатия си опит с нея, тя се канеше да счупи другото странично стъкло, после предното и накрая да се добере до мен. Тами нямаше спирачки. Нито задна скорост.

Всички, освен мен, я намираха за красива. Имаше руса коса, сини очи, очарователна усмивка и съвършен нос. Някои пластични хирурзи са много способни. Скъпи, но способни. Знаех го от собствен опит. Нали аз бях платил за носа.

Но както вече казах, хубавата Тами се палеше много лесно. Изминаваше разстоянието от ледено спокойствие до атомен взрив за наносекунда.

Като в този случай.

— Може да ти се стори странно, но се канех да те попитам същото — отвърнах аз.

Още не се бях разсънил напълно и се опитвах първо да идентифицирам човека, после мястото и накрая да се ориентирам в ситуацията. Нещата бързо се подредиха в главата ми. Нямах избор, след като бившата ми жена стискаше здраво стик за голф с намерението да го използва върху мен. Мястото изскочи в ума ми веднага след това. Пепърмил Роуд. Пресечка на булевард „Пердидо Бийч“, която прекосява „Пойнт“, суперскъп анклав, разположен в сърцето на друг скъп квартал, наречен „Пердидо Бийч“, който се намираще на върха на финансовата хранителна верига. Къщите тук струваха седемцифрени суми в долари. Те сияеха като диаманти, инкрустирани върху златна гривна, и всичките предлагаха великолепна панорама към широкия златист плаж и Мексиканския залив отвъд него.

Добре. Намерих два от отговорите, оставаше ми още един.

— Защо си паркирал пред дома ми? — попита тя с издадена напред брадичка и блеснали от гняв очи.

А, да!

— Не съм. Паркирал съм от другата страна на улицата.

Стикът за голф се издигна с още няколко сантиметра. Кокалчетата ѝ побеляха още повече, а оформените ѝ от пилатес бицепси се издуха.

— Не си играй с мен, Джейк! Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Това моят стик ли е?

Тами почервения цялата, а гневът, надигнал се в гърдите ѝ, стана почти осезаем. Знаех как да я вбеся. Знаех как да ѝ късам нервите. В това отношение никой не можеше да се сравнява с мен. Често ми го бе казвала. Истината е, че това ми доставяше известна наслада. Много беше хубава, като се ядосаше. Опасна, но хубава.

Онази малка вена, която минаваше през челото ѝ, се изду, когато Тами се завъртя и счупи малкото задно стъкло на дясната врата. Също оригинално. И вероятно още по-трудно за намиране.

— Ей, ей, ей! Какво ти има?

Проявих достатъчно съобразителност и пропуснах „освен обичайното“, макар да ми мина през ума. Споменах ли вече, че тази жена никога не успяваше да намери педала на собствената си спирачка?

Тя насочи стика към лицето ми и попита:

— Защо ме шпионираш?

Едва сега забелязах, че е обула черно долнище на анцуг и къса розова тениска, която разкриваше стегнатия ѝ корем. Щеше да е готина, ако не беше толкова луда. Бях се оженил за готината, но се бях развел с лудата.

Започнах да чистя парченцата стъкло от ризата си и да ги изтръсквам от косата си.

— Не те шпионирам.

— Наистина ли? Няма ли да измислиш нещо по-добро? — Тами свали стика. — Спрял си срещу дома ми, и то на място, откъдето да надничаш в дневната ми, и си взел онова... как се наричаше... очилата на воайора...

Тя кимна към бинокъла на съседната седалка. Той също бе покрит с парченца стъкло.

— Бинокъл за нощно виждане. Това е част от работата ми.

— Работа? — Дори не направи най-елементарен опит да прикрие сарказма в гласа си.

— Работа по един случай. За Рей.

— Чудесно! Работиш за единствения човек, в сравнение с когото изглеждаш умен.

Всъщност Рей, баща ми, е изключително умен, толкова е умен, че понякога дори ме плаши, но двамата с Тами не си допаднаха от самото начало. За тях двамата важат всички клишета от рода на куче и котка, вода и масло, огън и лед и прочие.

— Спомняш си го значи? — попитах аз. — Ще се зарадва да го чуе.

Още няколко скъсани нерва.

— Не се дръж като задник! Цели четири години се опитвах да го измета с боклука, но нали знаеш, че има непотребни вещи, от които просто не можеш да се отървеш.

Усмихнах се.

— Той също се изразява много ласкаво за теб.

Тя се наведе и очите ѝ се изравниха с моите.

— Добре. Защо работиш за Рей?

— Трябваше му човек за наблюдение.

Изражението ѝ показваше, че не се е вързала на обяснението ми. Все едно лъжех. Нямам представа защо би могло да ѝ хрумне подобно нещо.

Тя изсумтя презрително и попита:

— А защо не е пратил онзи рижав хипопотам, който все се влочи след него?

— Пенкейк е зает.

Последва ново сумтене.

— Сигурно се тъпче с храна.

— Или спи. Когато и да го попиташ, прави или едното, или другото.

Тами поклати глава. Като че ли с отвращение.

— Доколкото си спомням, беше се зарекъл никога да не работиш за Рей. Но май си претъпил това обещание, както и всички останали, които някога си давал.

— Строго погледнато, обстоятелството, че ми е възложил да наблюдавам някого за една нощ, не означава, че работя за него.

— Наблюдаваш? Красива, изискана дума, която означава всъщност, че шпионираш някого.

Понечих да отвърна нещо в смисъл че събирането на доказателства не може да се нарече шпиониране, но Тами не бе приключила.

— Не ми пука кого шпионираш, стига да не съм аз.

— Не си ти.

— Добре.

Тя отстъпи крачка назад и вдигна стика за голф.

Търсеше си нова мишена. Погледът ѝ спря на предното стъкло.

— Свали това желязо и ме изслушай.

Тя свали стика с не повече от сантиметър, но устните ѝ останаха все така свити.

— Знам, че почти всичко в твоя свят се върти около Тами Хортън, но това няма нищо общо с теб.

Тя поклати глава.

— Кого следиш? Какво са направили? — Вече влезе в режим „ключи“. Едно от обичайните ѝ състояния. — Обзалагам се, че е Бетси Фридман, нали? — Тя погледна към сивата къща с фонтан, пред която бях паркирал. — Обзалагам се, че е тя.

— Не мога да ти кажа.

— Разбира се, че можеш!

— Мога, но няма да ти кажа.

— Да бе, да. Заради ония глупости, дето ги разправят частните детективи? Поверителност на информацията и прочие.

— Точно така.

Детективски услуги „Лонгли“. Така се казваше фирмата, посредством която баща ми упражняваше дейността си на частен детектив. Рей Лонгли бе работил първо като юрист, а после като специален агент на ФБР. В тази си роля бе вършил за федералните неща, за които никога не говореше. От пет години насам си изкарваше хляба като частен детектив. Откакто бе напуснал онзи миш-маш от трибуквени агенции, който бяха забъркали във Вашингтон. А може би го бяха подсетили да го напусне. Рей беше единак и никак не се погаждаше с другите.

— И твоите истерии не се отразяват никак добре на разследването — добавих аз.

Напомпаните ѝ с колаген устни се присвиха и тя се засмя за миг.

— Ама че майтап! Та ти не можеш да разследваш дори... спукана гума! Ти си идиот!

Това обяснява защо се разведохме, нали? Поне част от причините. Навремето, когато играех бейзбол в професионалната лига, тя смяташе, че съм върхът. Че съм страхотен, чудесен, безпогрешен и прочие. Водех я в най-добрите ресторанти и нощни клубове, а ваканциите си прекарвахме в Саут Бийч или Европа. Тами обожаваше Париж. Както и ролята на съпруга на професионален бейзболист. Харесваше й възможността да се среща с прочути спортисти и се ласкаеше от мисълта да участва във фотосесия по бански на „Спортс Илюстрийтид“. Истината бе, че спокойно би могла да го направи. Дори и днес, на тридесет и една.

Преди четири години обаче кариерата ми приключи в една студена октомврийска нощ в Кливланд, когато отбелязах единадесет ининга и така и не се възстанових от последвалата контузия на ротаторния маншон. В резултат на това чековете първо намаляха, а после секнаха и тя ме заряза. Заради някакъв адвокат, който притежаваше онази къща, оценена на седемцифрена сума, от другата страна на улицата. Същинска грамада от стомана, стъкло и мрамор с шест спални и дизайнерски мебели.

Това е кръговратът на живота по Ривиерата. Не онази, френската. А нашата, която се простира по протежение на Мексиканския залив.

— Кой тогава, ако не е Бетси? — настоя Тами.

Поклатих глава.

— С риск да стана досаден, повтарям, че не мога да ти кажа.

— Не можеш или не искаш?

— Ти си избери. И двете ме устройват чудесно.

Тя отново замахна със стика. Аз обаче измъкнах едрото си — високо метър и деветдесет — тяло от колата, изгледах я и казах:

— Тами, успокой се.

Точно в този момент се появи една полицейска патрулка, която спря на пет-шест метра от мустанга ми.

От колата излезе униформено ченге, което обаче остана зад отворената врата. Дясната му ръка беше върху ръкохватката на служебния пистолет, прибран в кобур на кръста му. Полицаят се намираше в отлична физическа форма, изпълваше докрай добре изгладената си униформа и говореше с равен и спокоен глас.

— Вие двамата, защо не се успокоите малко? — каза той. — Може би ще ми обясните какво става тук?

След като си разменихме съответните любезности и се представихме — полицай Блейк Купър, аз — Джейк Лонгли, и тя — Тами Лудата — бившата ми съпруга разказа една невероятна история, която нямаше нищо общо с реалността. Започна бавно и спокойно, но бързо набра инерция и заяви на добрия полицай, че аз съм гнусна отрепка — цитирам я дословно, — жалко нищожество — още един цитат от нея — и куп други неща, които благоприличието не ми позволява да спомена. Накрая заяви, че я шпионирам. Посред нощ.

Добре дошли в света на Тами!

Докато тя говореше, погледът на Купър се насочи към нея, за да я сканира от главата до петите, като не пропусна да спре на най-интересните места. Когато най-сетне успя да се абстрахира от всичките ѝ прелести, той се обърна към мен и попита:

— Господине, шпионирахте ли тази жена?

— Ако я шпионирах, нямаше да спра през две къщи от нейната, и то от другата страна на улицата.

— Можете ли да обясните по-подробно?

Така и направих.

— Наблюдение? На кого?

— Не мога да кажа. Въпросът е поверителен.

Купър излезе иззад предната врата на своята патрулка. Вече бе свалил ръка от пистолета и затъкнал пръсти в колана.

— Тук ли живеете? В квартала?

— Ама че смехория! — възкликна Тами. — Той живее в един кашон зад търговския център!

Понякога се държи толкова мило с мен.

— Не, не живее тук. Изпълнявам поръчка на Лонгли.

— Рей Лонгли?

— Точно така.

— За него ли работите?

— Той ми е баща.

Купър кимна.

— Това обяснява много.

Рей не си създаде врагове само във ФБР. Той не се погаждаше и с местните жандарми. Явно често бяха влизали в конфликт по един или

друг повод. Обикновено се намесваше в разследвания, които попадаха под тяхната юрисдикция. Или поне те смятаха така. И в повечето случаи бяха прави.

— Виждаш ли, не само аз смятам, че баща ти е страшен тъпанар!
— намеси се Тами.

Купър се обърна към нея.

— Госпожо, не съм казал нищо подобно!

Тя сложи едната си ръка на кръста, погледна го и отвърна:

— На мен така ми прозвуча.

Полицаят я изгледа, преди отново да насочи вниманието си към мен.

— Ще ми кажете ли за какво всъщност става дума?

Та нали точно това се опитвах да направя!

— Работя по случай. Извършвам наблюдение за лицензиран частен детектив. И не правех абсолютно нищо, докато тя не си въобрази, че е Тайгър Удс, а колата ми — топка за голф.

— Струва ми се, че вие двамата се познавате — каза Купър. Думите му не прозвучаха като въпрос.

— Бяхме женени едно време — обясних аз. — Предполагам, че не ви е трудно да разберете защо нещата между нас не се получиха.

Тами отново замахна със стика.

— Госпожо, моля ви, престанете! — каза Купър.

Тя поклати глава и свали стика.

— Искам да го арестувате.

— Не мисля, че е необходимо — отвърна Купър и ме погледна.
— Значи вие сте синът на Рей Лонгли? Бейзболистът?

— Да.

— Бяхте страхотен играч навремето.

— Това време отдавна отмина — обади се Тами.

Купър пое дълбоко дъх и изду бузи, преди да издиша бавно. Мисля, че най-сетне започна да осъзнава колко трудно може да бъде общуването с Тами. Накрая заговори със спокоен и уравновесен тон:

— Получих обаждане. Някой от съседите ви е докладвал за улично сбиване. Оплакал се е и от шума.

— В такъв случай арестувайте го за нарушаване на обществения ред — предложи Тами. — Или нещо подобно.

Купър въздъхна.

— Мисля, че имам по-добро решение. Защо вие не се приберете у дома? — каза той на Тами. А на мен: — А вие най-добре да преустановите наблюдението за тази нощ.

Тами вирна брадичка и изпъна рамене.

— И се разкарай от моята улица.

Винаги държеше да има последната дума.

— Устройва ме — казах аз.

— Госпожо? — обърна се Купър към Тами и махна с ръка към дома ѝ.

Тя се поколеба, обърна му гръб и закрачи по улицата.

— Ще ми върнеш ли стика?

— Майната ти, Джейк! — отвърна тя и ми показа среден пръст, но не си направи труда да се обърне, докато маршируваше по улицата право към своята къща.

Влезе вътре и затвори вратата с трясък.

— Беше забавно — отбелязах аз.

— Искате ли да повдигнете обвинения? — попита Купър и кимна към мустанга ми. — За нанесените щети.

— Няма да има полза. Новият ѝ съпруг е адвокат.

Полицаят кимна.

— Разбирам. — Той се огледа и попита: — Тук става ли нещо, за което трябва да знам?

— Нищо особено. Семейна история.

Последва ново кимване.

— Не мога да направя нищо, тъй като по всичко изглежда, че не сте нарушили закона, но все пак ви съветвам да си тръгнете. — Купър сви рамене и добави: — За да избегнете нови проблеми.

— И аз си мислех същото.

— Един въпрос — каза Купър. — Как влязохте тук? Как минахте покрай охраната?

— Имам очарователна усмивка — усмихнах се аз. Купър обаче остана сериозен. — Познават ме.

Купър се поколеба, после кимна и ми връчи визитната си картичка. Сетне се качи в патрулния си автомобил и потегли.

2

След като милата Тами и деловият полицай Блейк Купър си тръгнаха, аз огледах щетите върху колата ми. Счупените прозорци бяха буквално незаменими. Най-малкото защото от „Форд“ не произвеждат прозорци за модели отпреди петдесет години. Не ги е срам! Започнах да почиствам назъбените останки от стъкло по рамките, да махам поголемите парчета от седалките и да ги хвърлям на пода. Стелките можеха да се сменят съвсем лесно, за разлика от кожения интериор.

Съдбата сякаш реши да ми покаже, че нещата могат да станат още по-зле, защото задуха вятър и донесе със себе си мирис на дъжд. Над залива се събираха мрачни облаци, озарени в сребристо от лунната светлина и прорязвани от ослепително бели светкавици. Не след дълго те се понесоха към брега.

Страхотно! Намирах се на тридесет километра от дома, а прозорците от дясната страна на колата бяха счупени. Коженият салон щеше да отиде по дяволите.

Обляха ме светлини от фарове. Вдигнах глава и огледах улицата. Сега пък какво? Да не би Купър да се бе върнал? Да не би да бе позвънил в участъка и шефът му да бе наредил да ме замъкне в ареста? За да умиловичи Рей, ако не за друго.

Вдигнах ръка и заслоних очи. До мен спря кола, чисто нов лъскав мерцедес кабриолет. Силно затъмненият прозорец се плъзна надолу, а зад него се показва млада жена.

Правата ѝ руса коса се спускаше като копринена завеса върху раменете и обрамчваше лице, което спокойно би могло да се появи на корицата на „Вог“. Определено не очаквах това.

— Беше забавно — каза тя.

— Видяхте всичко, така ли?

Тя се засмя. С нежен мелодичен смях.

— Трудно е да пропуснеш подобна сцена, в която ядосана жена грабва стик за голф и прави на пух и прах класически мустанг.

Погледнах улицата в посоката, от която бе дошла.

— Наблизо ли живеете?

Тя отметна непокорен кичур от лицето си и отвърна:

— Точно зад завоя.

— Да не ви е свършила бирата по това време?

Последва нов нежен смях.

— Отивах да видя един приятел.

— Не е ли малко късно?

— Той е барман. Приключва работа след един. Но не е толкова интересен като това, което видях.

— Едва ли ще се зарадва да го чуе.

— Ще го преживее — сви рамене тя.

Преглътнах отговора, който пръв ми дойде наум — че една толкова красива жена едва ли се притеснява да не закъснее. Никой не би могъл да ѝ се разсърди за подобно нещо. Вместо това се усмихнах.

— За какво беше всичко? — попита тя.

— Бившата ми жена. Тя е чисто луда.

— Очевидно.

— Аз съм Джейк.

— Никол.

Тя протегна ръка през прозореца и аз я поех. Нежна кожа, силно стискане. Първите капки дъжд опръскаха лицето ми.

— По-добре да прибереш тази красавица на сухо.

— И аз си мислех същото. Проблемът е, че живея на тридесет километра от тук.

Тя се поколеба, после ме огледа изпитателно, сякаш се опитваше да вземе някакво решение.

— А можеш да я скриеш от дъжда съвсем наблизо. У дома. Ще я приберем в гаража, докато дъждът спре.

— Ами твоят приятел?

— Шон? Барманът? Както вече казах, това е по-интересно.

Усмихна се. Съвършени зъби. Съвършена усмивка. Просто съвършена.

— Радвам се, че разнообразих вечерта ти — казах аз.

— Момиче като мен трябва да се забавлява винаги когато може.

— Странно определение за забавление.

— Често ми го казват.

Дъждът се усили, капките затрополиха по покрива и предното стъкло на мустанга.

— Карай след мен — каза Никол.

Тя потегли, без да дочака отговор, направи обратен завой и ускори рязко по улицата. Запалих мустанга и я последвах, но когато направих обратен завой, дамата вече се бе скрила зад ъгъла. Мина ми през ума, че всичко това е игра. Че се опитва да се отърве от мен. Че за нея е просто забавна история, която ще разкаже утре на своите приятелки.

Осъзнавам, че изказвам твърде неблагоприятно мнение за нежния пол, но предполагам, че ми е простено предвид обстоятелството, че дъждът се лееше в мустанга ми, тъй като една друга представителка на въпросния пол бе счупила прозорците му.

Завих зад ъгъла и се озовах на един по-тих и спокоен участък от Пепърмил Роуд. От мерцедеса нямаше и следа. Къде беше отишла, по дяволите?

Тук, в „Пойнт“, къщите са разположени на голямо разстояние една от друга, разделени от поне тридесет-четиридесет метра, изпълнени с борови горички и пясъчни дюни, покрити с тревисти туфи морски овес. Местните жители не знаят какво означават термини от рода на „отстояние между сгради“. Точно в тази част на „Пойнт“ свободните пространства са още по-големи, а улиците — още по-мрачни.

Намалих. От мерцедеса все още нямаше и следа. Изведнъж вляво, през морето от треви, увенчало една пясъчна дюна, примигнаха червени стопове. Видях широка алея и мерцедеса, спрял пред врата на гараж, която бавно се вдигаше нагоре. Никол паркира вътре и аз наместих мустанга си до нейния кабриолет.

— Някой казвал ли ти е, че трудно се кара след теб? — попитах аз.

— Всички.

Масивната двуетажна къща бе построена от камък, дърво и стъкло. Първата дума, която ми дойде наум, бе внушителна. И скъпа.

Четири широки извити каменни стъпала водеха до покрита с резба двойна входна врата. Последвах Никол вътре.

Интериорът бе също толкова внушителен. И скъп. Дневната изглеждаше по-голяма от цялата ми къща. Меки канапета, в които

потъваш, камина, иззидана от речни камъни, огромен телевизор, по-голям от екраните в някои киносалони, френски прозорци, от които излизаш на просторна веранда, а от нея се открива гледка към плажа и бурното в момента море. Дъждът биеше по прозорците. В далечината проблясваха светкавици, последвани от тихия тътен на бурята.

— Нещо за пиене? — попита Никол.

— С удоволствие.

Тя отиде до барплота, направен от огромно парче дялан дъб. Зад него няколко дузини бутилки бяха строени като войници, но не пред някой командир, а пред продълговатото огледало. Никол носеше джинси, избелели на всички стратегически места, и тениска на „Ферари“. И двете бяха прилепнали плътно към тялото ѝ. А какво тяло! Високо, стройно, с всички необходими извивки.

— Приличаш ми на човек, който си пада по бърбъна — каза тя.

— По какво се познават любителите на бърбън?

— Сурови, мъжествени...

— Правилно! Това съм аз!

Тя се засмя.

— В такъв случай бърбън?

— Каквото пиеш ти.

— Текила.

Тя взе бутилка „Патрон Силвър“ и две чаши, наля щедро количество текила и ми подаде едната. Чукна чашата си в моята и каза:

— Добре дошъл.

— Хубаво място. Много по-хубаво от моето.

— И от моето — отвърна Никол и отпи глътка. — Това е вилата на вуйчо ми.

Тя постави бутилката текила върху масичка за кафе, толкова дълга, че върху нея можеше да кацне Ф-18.

— Не мога да си представя как изглежда основното му жилище.

— Още по-голямо.

— С какво се занимава?

— С филми. Продуцира, режисира, пише сценарии... всичко, с което се занимава Холивуд.

Огледах стаята отново и отбелязах:

— Явно това носи добри пари.

— Особено на неговото ниво. Спечелил е две награди „Оскар“ и половин дузина „Еми“.

— Но защо му е вила тук? Защо не е избрал Малибу или нещо подобно?

Никол събу сандалите си.

— Тъкмо там прекарва по-голямата част от времето си. В Малибу, в един затворен тузарски комплекс, наречен „Колонията“. Но е роден в Пенсакола и тъй като не си пада много по онези типове в Холивуд, обича да идва и тук.

— А ти?

— Имам апартамент в Калифорния. В Ориндж Каунти. Нюпорт Бийч. Познаваш ли района?

— Бил съм там няколко пъти. Много хубаво място.

— Но е пренаселено. Тук е по-спокойно.

— Къде е сега? Вуйчо ти, имам предвид?

Мина ми през ума, че може да не сме сами. Че може би вуйчо Джо, или както там се казва, спи на горния етаж. Или зарежда пистолета си.

Тънките ѝ пръсти притиснаха чашата текила към гърдите ѝ и стъклото разкриви логото на „Ферари“.

— В Европа. Ще остане там няколко месеца. Снима новия си филм.

— А ти си тук на почивка?

— Нещо подобно. Работя върху един сценарий.

— Всички в Калифорния работят върху някой сценарий.

Никол се засмя отново.

— Така изглежда. Но по два от моите вече заснеха филми.

— Впечатлен съм.

— Недей. — Тя разбърка текилата с пръст, който облиза след това. — Бяха късометражни. Макар че показаха единия на фестивала в Сънданс.

— Поздравления.

— Да, бе... Не изкарах дори за едно кафе в „Старбъкс“. — Никол седна на канапето и потупа възглавницата до себе си. — Ела. Седни.

Не можах да се сетя за причина да не го направя, а дори да се бях сетил, нямаше да ѝ обърна никакво внимание. Затова седнах. Никол се завъртя към мен, подви крака под себе си и опря колене в бедрото ми.

Дъждът блъскаше в прозорците на талази. Ослепителна мощна светкавица озари стаята, последвана от силен тътен.

Никол потрепери.

— Навън е ужасно.

— Силният вятър ще прогони дъжда.

— А дотогава ще трябва да те забавлявам — усмихна се тя. — Но след като и бездруго разполагаме с достатъчно време, защо не ми разкажеш историята?

Никол доля чашите ни и върна бутилката текила на масата.

— Коя история?

— Онази със стика за голф.

— Нищо особено. Брак, развод, луда жена. Нали живееш в Калифорния? Не се съмнявам, че си го виждала и преди.

— Вярно е.

Никол отметна косата на рамото си. Дори вратът ѝ беше красив. Както и изумрудът, който висеше на златна верижка.

— Да не би да я следеше или нещо подобно?

— Не, но тя реши така. От друга страна обаче, в нейния свят всичко се върти около нея.

— Какво правеше тогава в квартала посред нощ?

— Следях някого. Но не и нея.

Очите ѝ бяха толкова наситено сини, че сякаш бяха бездънни. Като спокойна тропическа лагуна. Или син айсберг. Но не студен. Определено не студен.

— Баща ми е частен детектив — обясних аз. — Работех за него.

— Историята става все по-добра. Определено съм заинтригувана.

— Става въпрос за нещо съвсем банално. Някакъв човек подозира, че жена му се среща с друг мъж, докато е извън града. Искане да я проследим. Да разберем с кого му изневерява.

— Звучи по-скучно, отколкото се надявах.

Самата Никол бе всичко друго, но не и скучна. Болезнено красива, но несъмнено интелигентна. Не приличаше на онези блондинки с вакуум в главата, които обикновено срещам по плажовете в района или в моя бар.

— Работата на частния детектив е доста банална — обясних аз. — И скучна. Голяма част от времето минава в ядене на бургери и

прочие боклуци в очакване нещо да стане.

— Като например някой да направи на сол прозорците на колата ти.

— За пръв път ми се случва.

— Предполагам, че в реалния свят работата на частните детективи няма нищо общо с киното. Със Сам Спейд и всички останали.

— Абсолютно. Предполагам, че вуйчо ти би казал същото.

— Вероятно.

Тя се протегна и се прозя.

— Сигурно ти се спи? И аз ти преча да си легнеш?

— Открадна ми репликата — отвърна тя с дяволита усмивка.

Поклатих глава.

— Забавно.

— Точно това обичам най-много. Забавленията.

— Как се казва? — попитах аз. — Вуйчо ти.

— Чарлс Балфур.

— Наистина ли? Чувал съм го.

— Че кой не го е чувал? Той е брат на майка ми. Родителите ми също работят в киноиндустрията. Мама е художник на костюми, а татко е монтажист. И двамата са печелили награди.

— А ти си сценаристка. Много талантливо семейство.

Тя наклони чашата си към мен и сви рамене.

— Трябвало е да станеш актриса — отбелязах аз. — Имаш всички данни.

— Например? Празноглава съм и вземам наркотици?

— Мислех си за определения като красива и фотогенична.

— Аз пък си мислех, че имам прекалено големи очи.

Вгледах се в тези сини очи.

— Не са големи. По-скоро дълбоки.

Тя отвърна на погледа ми, после протегна ръка и я постави върху моята.

— Това беше много мило. — Стисна леко дланта ми и добави: — Всъщност бях актриса. Снимах се в два филма. Дребни роли. Момичето по бикини. Или с изрязани джинси. Радост за очите. И все на заден план.

— Обзалагам се, че всички са гледали само теб.

— Сваляш ли ме? — попита тя.

— Не, просто изразявам мнение.

— Жалко. Не бих имала нищо против някой да се опита да ме сваля.

— Не мога да си представя, че минава и един ден от живота ти, без някой мъж да се опита да флиртува с теб.

— Много мило — усмихна се Никол. — За съжаление, изглежда, че привличам само неудачници.

— Нима това не се отнася за всички ни?

Тя взе бутилката текила и отново напълни чашите ни. Бутилката вече бе преполовена. Имах чувството, че главата ми започва да се замайва. Трябваше да вечерям нещо по-солидно от вафла с шоколад.

— Защо реши да станеш сценаристка вместо актриса? — попитах аз.

— Бил ли си някога на снимачната площадка?

— Не. Давал съм интервюта по телевизията.

— Няма нищо общо. Снимането на филм е много досадна работа. Скучна и еднообразна. Около теб е пълно с хора, които през по-голямата част от времето не правят абсолютно нищо.

— На колко години си?

Никол се намръщи.

— Не са ли те учили, че не бива да питаш една дама за възрастта ѝ? — После се засмя и в сините ѝ очи засияха искрици. — Шегувам се. На двадесет и седем. Защо?

— Изглеждаш по-млада, но се държиш като по-възрастна.

— Предполагам, че това е нещо като комплимент.

— Така е.

— А ти?

— Тридесет и две.

— Защо се разведохте?

— Както вече споменах, тя е луда.

— Лудостта може да има и положителни страни.

— Съгласен съм, че невинаги е лошо да си малко луд — кимнах аз. — Стига да не преминава в клинично състояние.

— И?

— Какво *и*?

Никол отново отметна косата си назад.

— Обзалагам, че това не е всичко.

Свих рамене.

— Не бях особено дискретен.

— Изчукал си някоя блондинка по бикини? — повдигна вежди тя. — Или няколко?

Отново свих рамене. Не исках да навлизам в тази тема.

— Признаваш, че си бил лошо момче? — попита Никол.

— Звучиш като нея.

Иззвъня телефон.

— Трябва да вдигна — каза Никол. — Шон сигурно се чуди къде съм.

Тя се изправи и отиде до бара, където бе оставила дамската си чанта. Извади мобилния си телефон и го поднесе към ухото си.

Чух само половината от разговора, която звучеше така:

— Съжалявам, заспах... Не съм чула телефона. Бях го оставила в другата стая... Не, прекалено късно е. Утре?... Ще ти звънна.

Тя затвори и се усмихна.

— Извинявай.

— Надявам се, че не е ядосан.

— Ще го преживее — каза Никол и се върна на канапето. — Или пък не.

През следващия час дъждът така и не отслабна, макар светкавиците да не изглеждаха толкова ярки, а гръмотевиците да не отекваха толкова близо. Изпихме бутилката текила и продължихме да си разказваме истории.

Никол бе родена в Бевърли Хилс. Аз пък съм местно момче, което — като се изключат годините, когато играх при професионалистите — бе прекарало целия си живот край залива. Тя бе завършила литература в Калифорнийския университет в Ел Ей и бе защитила магистратура по киноизкуство в Южнокалифорнийския университет. Аз изкарах две години в Университета на Южна Алабама с бейзболна стипендия, поиграх в професионалната лига, върнах се в университета и взех диплома по бизнес администрация. Тя се движела сред холивудския елит, но така и не могла да направи големия пробив, затова се преместила в Ориндж Каунти, където се надявала да избяга от лудницата, в която се е превърнал Ел Ей. Аз пък си купих бар на плажа и от време на време работех за баща ми. Като снощи.

Не след дълго Никол остави празната си чаша на масичката за кафе и се излегна на канапето, като положи глава в скута ми.

— Приятно ми е да си бърря с теб, Джейк Лонгли — заяви тя.

— И на мен с теб.

Никол се намести по-удобно. А аз опрях глава на възглавницата и вперих поглед в тавана, покрит с релефни медни плочки. Тя взе ръката ми, вплете пръсти в моите и не след дълго дишането ѝ стана плитко и равномерно. Клепачите ми натежаха. Това е последното, което си спомням.

3

На следващата сутрин се събудих много уморен и леко дезориентиран. Главата ми лежеше върху меките възглавници, а очите ми бяха вперени в таван, който не познавах. Сърцето ми биеше толкова силно, че ме боляха не само очите, а дори зъбите и скалпът. Опитах се да помръдна, но вратът и гърбът ми не се подчиниха. Мина известно време, преди да си спомня къде се намирам. Един поглед към Никол бе напълно достатъчен спомените ми да се върнат. Текила. Напитката на дявола. Никога не съм понасял добре бялото уиски. И джинът, и водката, и текилата винаги погаждаха гадни номера на мозъка ми. Затова всеки път — както и сега — се заричах да пия само бърбън и бира. Но защо ли все забравях това обещание?

Нито Никол, нито аз бяхме помръднали. Тя продължаваше да лежи на канапето, извърната на една страна, и изящното ѝ лице лежеше в скута ми, а аз можех да се възхищавам на прекрасния ѝ профил. Очевидно по някое време през нощта бе загърнала и двама ни с пъстро вълнено одеяло. А може и аз да го бях направил, макар да нямах спомен. Погледнах часовника си. Осем сутринта.

Измъкнах се внимателно изпод нея и пъхнах под главата ѝ декоративна възглавничка. Никол промърмори нещо, но не се събуди. Метнах одеялото върху нея, подпъхнах го леко под врата ѝ и отидох до прозореца. Лазурно небе, ярко слънце. Очите ме заболяха, сякаш ги бях разтъркал с шкурка. Примигнах няколко пъти, но и това не помогна. Заливът бе спокоен, а плажът — пуст, с изключение на няколко ранобудни туристи, дошли да си запазят място на пясъка за през деня.

Открих обувките си — едната пъхната под бара, а другата подпряна на стола, нямах никаква представа как са се озовали там — целунах Никол по бузата и казах нещо глупаво от рода на:

— Беше ми приятно.

Ама че банална реплика! Но това беше най-доброто, което ми хрумна, предвид махмурлука, който ме мъчеше. Тя изобщо не отвори

очи, но се усмихна едва-едва и промълви:

— Обади ми се по-късно.

Как можех да откажа подобно предложение? Но не знаех телефонния ѝ номер.

Попитах я, тя ми го каза и аз го записах в телефона си. После излязох.

Следващата ми спирка бе „Екзотичните и ретро автомобили на Алберто“. Собственикът Алберто Гарсия бе най-добрият механик в щата. Можеше да поправи абсолютно всичко. И ако някой можеше да намери прозорци за мустанг от 65-а, това бе само Алберто. Гаражът му се намира в Гълф Шорс, на километър и половина от плажа, в промишлена зона, в която няма тежки индустриални производства. Ниската сграда от бетонни блокчета бе боядисана в яркожълто и имаше покрив от ръждясала гофрирана ламарина и четири работни клетки. Алберто беше специалист по екзотични автомобили и американски спортни коли.

Когато спрях на застлания с чакъл паркинг, Алберто излезе от сервиза, където бе вдигнал на крика стар светлосин шевролет, а двама от работниците му се опитваха да свалят някаква част. Алберто изтри ръце в кърпа, цялата омазана в моторно масло, и се усмихна широко.

— Джейк! Как си?

— Снощи останах без два прозореца.

Той пъхна глава в колата и огледа парченцата стъкло по пода.

— Какво се случи?

— Не искаш да знаеш.

— Жена. Трябва да е била жена.

Свих рамене.

— Тами.

Той се засмя и отвърна:

— Тази жена някой ден ще направи същото и с главата ти!

Алберто познаваше Тами много добре. Неведнъж си бе навличал гнева ѝ заради това, че не бе успявал да ремонтира колата ѝ както трябва. Много ясно, че Алберто си вършеше работата както трябва, просто Тами никога не позволяваше на реалността да попречи на гневните ѝ изблици.

— Сигурно е трудно да се намерят прозорци за този модел — отбелязах аз.

Той кимна.

— Ще звънна тук-там и ще видя какво ще открия.

— Благодаря.

— Искаш ли да те откараме някъде?

— Може би до Рей.

Алберто повика един от служителите си, хлапе на име Роби, което приличаше повече на сърфист, отколкото на автомеханик. Имаше рошава руса коса, която падаше върху очите му, и носеше джинси и избеляла зелена тениска с ръкави, откъснати на раменете, за да се виждат жилестите му ръце. Качихме се в червения му пикап и десет минути по-късно се озовахме пред двуетажна наколна къща, кацнала в пясъците на Гълф Шорс, която служеше като дом на Рей и офис на детективската му агенция. Между подпорните стълбове бяха паркирани двете коли на Рей — черно камаро, модел 66-а, и черен шевролет пикап с двойна кабина. Благодарих на Роби и изкачих стълбите до верандата на първия етаж.

Детективска агенция „Лонгли“ заемаше по-голямата част от първия етаж. За офиси служеха помещения, които някога са били дневна, трапезария и кабинет. Кухнята се намираще в срещуположния край. Рей живееше на втория етаж. Във въздуха се носеше аромат на пържен бекон и прясно сварено кафе. В кухнята открих чиния с две резенчета бекон и препечена филийка. Налях си кафе, поставих беконата върху филийката, отхапах от нея и тръгнах към верандата, където Рей работеше обикновено на маса от тиково дърво, разположена в сянката на огромен чадър. Пред него имаше чиния с остатъците от обичайната му закуска — яйца, бекон, препечени филийки. До ухото си бе долепил мобилен телефон, а в свободната си ръка държеше „Маунтин Дю“. Винаги „Дю“. Неизменна част от т.нар. „закуска за шампиони“ на Рей.

Седнах срещу него.

Рей е направо железен. На петдесет и осем е, но се намира в отлична форма, посивялата му коса е късо подстригана, а дори най-дребната провокация е в състояние да превърне светлосините му очи в буци лед. Всяка сутрин тича по плажа и вдига тежести в близкия фитнес. Без значение дали пече като в пещ, или вали като из ведро. Служил е в морската пехота, преди да постъпи в юридическия факултет, след което е работил във ФБР, вършил е някакви шпионски работи, а сега се препитава като частен детектив. Рей е праволинеен,

не цепи басма никому, а много хора не обичат да им казваш истината в очите. Най-вече онези, които Рей разследва. А понякога и местните ченгета. Доста често ги настъпва по кокалчетата. И те, естествено, не остават доволни. Коментарът му обаче е винаги един и същ:

„Майната им! Ако си вършеха добре работата, хората нямаше да имат нужда от мен“.

Сред онези, които не понасят директния и дори агресивен подход на Рей към живота, спадам и аз. И то откакто се помня. Винаги е командвал семейството, сякаш е военна част. Получех ли лоша бележка в училище — а това се случваше често — той буквално откачаше. „Ще провалиш живота си, момче!“, гласеше обичайната му реплика в подобни случаи. Ако не беше бейзболният ми талант, сигурно щяхме да прекратим отношенията си много, много отдавна. Спортните ми умения обаче компенсираха голяма част от греховете ми, така че съжителствахме в нещо като крехко временно примирие. Непрекъснато се опитваше да ме ангажира в бизнеса си, където непременно щеше да започне да ме контролира, но аз устоявах на тези атаки. Този път, когато Рей бе поискал от мен да му помогна с наблюдението, бе използвал думичката *моля*. А тя обикновено не присъстваше в речника му. Затова си казах: какво пък толкова, защо да не му помогна. Но това беше тогава, а сега — след като мустангът ми бе останал с два прозореца по-малко — съжалявах, че не му бях отказал на момента. Уви, вече бе прекалено късно.

Рей приключи разговора си с думите:

— Кажу ми на онова копеле, че няма да отида в Маями. В никакъв случай! — Изслуша събеседника си и нареди: — Предай му какво съм казал! — После затвори телефона, без да изчака отговора.

— Проблеми? — попитах аз.

— Онзи развод в Корал Гейбълс. Процесът започва другата седмица в Маями. Искат да отида и да дам показания, но не желаят да ми поемат разноските. Да вървят по дяволите! — Баща ми пресуши чашата с „Дю“ и попита: — Как мина снощи?

— Интересно.

— Така ли?

— Но не и по отношение на Барбара Плъмър. Около нея цари пълна скука. Легна си в десет. Или поне тогава угаси лампите. Никой не се появи.

Именно Барбара Плъмър бе обектът на нашето разследване. Нашето? Не, разследването на Рей. Хенри Плъмър, съпругът на Барбара, бе някакъв софтуерен гений, който бе вложил милионите си в търговия с недвижими имоти, и сега бе наел Рей, за да пипне жена си в изневяра. Той беше „абсолютно сигурен“, че тя му кръшка, и искаше доказателства. Не за да се разведе или нещо подобно, а само за да я вкара в правия път, както се бе изразил.

— Това не ми звучи интересно.

Разказах му останалата част от историята. Но само онази, която бе свързана с Тами. Не и с Никол. Не че имах какво да крия, но предпочитах да не споделям подобни неща. Не ми се слушаха натякванията му как съм се оставил нагонът да ме води. Стар и досаден спор между нас. Рей смяташе, че да въртиш бар и да преследваш мацките не е истинска работа. Аз не бях съгласен.

— Не е трябвало да паркираш пред дома ѝ — укори ме Рей. — Нали знаеш, че е луда? Защо не спря малко по-надолу по улицата?

Рей винаги прави всичко по-добре от останалите.

— От моето място се виждаше по-добре къщата на Плъмър.

Рей кимна и разтри врата си.

— Обади се на Пенкейк. Хенри ще отсъства още два дни, а той има солидни основания да подозира жена си. Доколкото знам, тя довечера ще ходи някъде, а последния път, когато излезе сама, се върна с компания. Било е планирана среща или случайно запознанство на някое парти.

— Добре, ще му звънна.

— Предполагам, че се налага да използваш пикапа, докато оправят колата ти.

— Благодаря.

— Но не паркирай пред онази откачалка Тами.

— Мислех си, че е по-удобно да я наблюдаваме откъм плажа — казах аз. — От там добре се виждат задните врати и спалните.

— По-добре се наспи днес. Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. Радвам се, че го отбеляза.

Рей сви рамене.

— Това е самата истина.

4

Спах до четири, след което станах, взех душ и се избърснах. Това ми помогна да си проясня главата, да отговоря на няколко имейла и да проведа два телефонни разговора. Един личен и един служебен. Първо беше личният. Въпрос на приоритети. Никол вдигна след първото позвъняване.

— Питие или вечеря? — попитах аз.

— Моля те, умирам от глад!

— Явно ти липсвам.

— Сигурно — засмя се тя. — Стига си се размотавал, ами идвай веднага тук.

— Ясно. Нямах търпение да ме видиш.

— Не, просто съм гладна. Размърдай се.

После позвъних на Пенкейк. Уговорихме си среща в пет.

Двадесет минути по-късно спрях пред дома на Никол. Вратата на гаража се отвори с подрънкване. Тя стоеше до колата си. Беше обула джинси с отрязани крачоли, плътно прилепнали по хълбоците ѝ, които разкриваха безкрайно дълги крака, и бе облякла тъмнозелено потниче. А слънчевите ѝ очила бяха големи като чинийки за чай. *Леле!*

— Време беше — каза тя.

— Дойдох веднага.

— Ще трябва да те науча да караш по-бързо.

— Пак не бих могъл да се меря с теб.

— Затова ще карам аз.

Никол се настани зад волана на мерцедеса и излезе на задна от гаража.

Седнах се до нея. Гюрукът бе свален и късното следобедно слънце стопляше лицето ми. Никол продължи на задна по алеята, а когато стъпи на улицата, натисна педала на газта. Ускорението от няколко g ме залепи за седалката.

— Накъде? — попита тя.

— „Капитан Роки“.

— Онази долнопробна кръчма на Гълф Шорс?

— Точно така.

— Обожавам долнопробните кръчми.

— Аз също.

— Често ли ходиш там?

— Налага се. Аз съм собственикът.

Пълното име на заведението е „Капитан Роки — сърф и конни надбягвания“. Купих тази комбинация между плажен бар и ресторант преди пет години от самия Роки Мейсън, първия собственик. Това се случи благодарение на парите, които ми плащаха „Тексас Рейнджърс“ за уменията ми да хвърлям топката със скорост от близо сто и петдесет километра в час. Не промених името, защото беше популярно сред местните, а и туристите го харесваха. Аз също харесвах „Капитан Роки“. Звучеше ми толкова... плажно.

Заведението бе сред малкото неща, които запазих след развода.

Тами да поиска дял от „Капитан Роки“? Не искаше дори да припари до този „вертеп, който предлага само секс и алкохол“. Не й възразих, макар че според мен в „Роки“ приготвят страхотни морски специалитети. А също ребърца и пържоли.

Никол подкара като на Формула 1. Гумите свиреха, а тя лавираше между колите, без да обръща внимание на клаксоните, с които я изпращаха шофьорите около нас, да не говорим за вбесените мотористи. Най-накрая пристигнахме на каменистия паркинг пред „Капитан Роки“ и спряхме точно до входа.

— Често ли летиш до тук? — попитах аз.

— Пъзльо.

Още с влизането видях Пенкейк. Нямаше как да го пропусна. Той беше огромният червенокос тип с луничаво лице, седнал на бара. Имах чувството, че столът — макар съвсем нов и солиден на вид — ще се разпадне всеки момент.

Зад бара стоеше Карла Мартинес, моята управителка, счетоводителка и всичко останало. Тя вдигна поглед, когато влязох, и процеди:

— Я се стегни, шефът дойде!

Пенкейк се изпъна на стола. А дървото под него простена като старец, нарамил торба цимент.

— Бре, бре, кой е дошъл?

Знаех си, че няма предвид мен.

Той се изправи и обви огромните си ръце около Никол.

— Добре дошла в офиса ми, скъпа.

Пенкейк наистина вършеше по-голямата част от работата си именно от тук. Защо не? Не плащаше наем, не плащаше за храна, нито за алкохол, а заведението изобилстваше от хора, с които да си поговори. Пенкейк обожаваше да говори с непознати.

Никол се засмя.

— Офисът ти е в бар? Звучи точно като за мен.

— Това е Пенкейк — представих го аз. — Работи за баща ми. Ако изобщо може да се каже, че работи...

Пенкейк пусна Никол от мечешката си прегръдка, побутна я крачка назад и я огледа от главата до петите.

— Много добре. Всъщност прекалено добре за стария Джейк.

— Извинете, че прекъсвам тази размяна на любезности — намеси се Карла, — но какво ще поръчате?

— Първо ще седнем на някоя маса — отвърнах аз. — Трябва да обсъдим някои неща.

Карла поклати глава.

— Работа, работа и пак работа. Вие, мъжете, само това знаете.

Понякога е доста хаплива, но истината е, че без нея заведението ще фалира. Тя върти целия бизнес. Грижи се за зареждането и за плащанията, поставя служителите на място само с един поглед, а понякога, ако е необходимо, с по-остра дума или направо уволнение. Никак не е лесно да намериш сваятна работна ръка по тези места, но Карла се справя. Висока е едва метър и шестдесет и два, но е в отлична форма. Мускулите ѝ са ясно очертани, наследство от годините като фитнес модел. Редовно тренира и обожава слънцето, а това е причината за толкова тъмния ѝ тен. Има черна къдрава коса, прибрана назад в нещо като лъвска грива, а черните ѝ очи могат да излъчват любов или заплаха в зависимост от случая.

Никол, Пенкейк и аз се настанихме на една ъглова маса, от която се откриваше изглед към терасата и плажа, който все още гъмжеше от хора, които се излежаваха под слънцето или плуваха, и от семейства, събрали се под големите жълти чадъри. Туристи, които се опитваха да прекарат на плажа колкото се може повече време.

Карла донесе поръчките ни: бира и пържени скариди с картофки, колело и бухтички от царевично тесто. Манна небесна!

— Защо те наричат Пенкейк? Палачинка? — попита Никол.

— Джейк, позволявам ти да й кажеш. Отивам да източа бойлера — ухили се той. — Бирата е виновна.

След като ни остави сами, Никол ме подкани:

— Е, разкажи ми.

И аз й разказах.

Истинското име на Пенкейк е Томи Джеферс. Повечето хора смятат, че прякорът му е резултат от способността му да унищожава купища палачинки. След което да продължи с яйца, бекон и царевична каша. Истината е, че той може да унищожи всяка храна, която сложите пред него.

Силата и енергията, с които се отличаваше като състезател по американски футбол, бяха легендарни. В гимназията играеше защитник, който трябваше да отнема топката от противника, и бе специалист в един блок, известен като „палачинка“. От онези, при които буквално премазваш някой по-дребен противников нападател, на когото вече си взел страха. Хората по крайбрежието на Мексиканския залив още разказват истории за Пенкейк, някои истински, други измислени, но във всички става въпрос за това как е премазал някого като валяк.

Впоследствие той постъпи в отбора на Университета на Алабама, където изкара три славни години, преди да скъса коленни връзки. Това сложи край на кариерата му и унищожи и най-малкия шанс да се придвижи нагоре по хранителната верига и да се озове в Националната футболна лига. Томи се прехвърли от Тускалуса в Университета на Южна Алабама в Мобайл, където завърши наказателно право и започна работа при Рей.

Пенкейк се върна тъкмо когато довършвах историята.

— И бездруго нямаше да ми хареса в НФЛ — заяви той. — Там всичко е бизнес. Никакво забавление. А спортът трябва да бъде преди всичко забавление.

Той допи бирата си и размаха празната бутилка, така че Карла да я види.

— Истината е, че се намирам точно където трябва да бъда, и се занимавам с това, с което трябва да се занимавам.

— Това е чудесно — отбеляза Никол.

— Такъв си е Пенкейк — заяви Карла, докато слагаше нова бутилка бира на масата и вземаше празната. — Голям сладур!

Тя разроши рижавата му коса.

— Точно така, скъпа!

Карла завъртя театрално очи и се върна на бара.

— Като стана въпрос за работа — започнах аз, — Рей каза, че разполагаш с нова информация за обекта.

Пенкейк погледна Никол.

— Всичко е наред. Тя знае. Поне част от нещата.

— А Рей наясно ли е с това?

Свих рамене.

— Не още. Но ще му кажа.

— По-добре ти, отколкото аз.

— Ако има проблем, ще отида да седна там — каза Никол, посочи съседната маса, която бе празна, и понечи да се изправи.

Сложих ръка върху дланта ѝ.

— Остани. Всичко е наред.

Пенкейк отпи от бирата си.

— Изглежда, че жената ще ходи на някакво благотворително събитие тази вечер. Ще вечеря в „София“.

„София“ е баровски ресторант, който се намира на километър по-надолу по брега и няма нищо общо с „Капитан Роки“. Кристални чаши, ленени покривки, френски деликатеси... Само виненият им лист надхвърля двадесет страници. Моето заведение обаче предлага по-добра гледка и студена бира. Да не забравяме и царевичните бухтички.

— Според източника ми мероприятияето трябва да приключи до девет — продължи Пенкейк. — Подозирам, че ще се прибере у дома към десет и ще очаква посетител — ухили се той.

— Не е ли прекалено късно? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Очевидно едно от нещата, навели съпруга ѝ на мисълта, че Барбара кръшка, е свързано с подобни вечери.

— Да разбирам ли, че тя често посещава разни благотворителни изяви?

— Да. Тя е богата и отегчена. Какво друго да прави? — Пенкейк разпери огромните си ръце и вдигна рамене. — Явно си пада по

светския живот.

Той отпи от бирата си и продължи:

— Хенри се върнал от командировка един ден след поредното й благотворително мероприятие. Не можа да посочи конкретна улика, но заяви, че се държала странно, била гузна, а и нещо в къщата не било наред, каквото и да означава това. Усетил странна миризма в спалнята.

— Вероятно е подушил някой алфа-мъжкар — каза Никол.

Двамата с Пенкейк я погледнахме.

— Знаете какво искам да кажа — засмя се тя. — И двамата сте алфа-мъжкари.

— Тук си абсолютно права — отвърна Пенкейк.

— Хенри смята, че тя е свалила някого по време на благотворителната вечеря, така ли? — попитах аз. — Или нещо подобно?

— Именно.

— Кога се връща той?

— Вдругиден.

— Това означава, че тази вечер...

Пенкейк отново разпери ръце и сви рамене.

— Добре, ще се включим — кимнах аз.

— В какво? — попита Никол.

— Ще трябва да наблюдаваме къщата.

— Страхотно! Никога не съм го правила.

— Ще трябва да прикриеш част от това — каза Пенкейк.

— Кое? — не разбра Никол.

Той махна с ръка.

— Ами тази чудесна външност. Привлича твърде много внимание.

— Харесвам този мъж — засмя Никол.

— Както и повечето жени — отвърна Пенкейк.

Никол наклони бутилката си бира към него.

— Изобщо не се съмнявам. — После ме погледна изпитателно. — Това наблюдение... Нали не мислиш да паркираш пак на улицата? Не искам да бъда пребита със стик за голф.

— Говориш като Рей — казах аз.

— Но не изглеждаш като него — отбеляза Пенкейк.

Ни най-малко.

5

— Какво е това?

Аз посочих голямата чанта, която Никол остави на пода в своята дневна. Лимоненозелена с пъстра плажна сцена — жълт пясък, два шезлонга на синьо-бели райета, отровнозелен чадър, червена лопатка и кофичка, а надписът отдолу гласеше: *Дестин, Флорида, Перлата на Изумрудения бряг*. Твърде много биеше на очи.

— Ти си имаш своята шпионска чанта — отвърна Никол — и аз си имам моята.

Моята „шпионска чанта“ бе напълно незабележима черна платнена раничка, пълна с електроника и прибори за наблюдение, които бях взел от килера на Рей. Всъщност от килерите. Имаше цели три стаички, пълни с подобни джаджи.

— Шпионска чанта? — попитах аз.

Никол постави ръце на кръста.

— В твоята има прибори за нощно виждане и прочие. А в моята са най-важните неща.

— Например?

Тя побутна чантата с върха на маратонката си.

— Одеяло, покривка за маса, великолепно сирене „Стилтън“, франзела, ягоди, вино. Две бутилки. Чудесна реколта. Измъкнах ги от избата на вуйчо.

— Две бутилки?

— Нали каза, че нощта ще бъде дълга?

— Не и ако изпием две бутилки вино.

Тя присви очи.

— Освен това не отиваме на пикник — предупредих я аз.

— Това не означава, че не можем да се забавляваме. Нали каза, че да наблюдаваш нечия къща е скучно занимание, затова реших да го направя малко по-интересно.

Вече бе постигнала този ефект с облеклото си. И двамата бяхме изцяло в черно, но моят памучен панталон и тениска изглеждаха

толкова обикновени в сравнение с нейния секси клин и потниче. Може би виното не бе чак толкова лоша идея.

Погледнах часовника си. Девет и половина.

— Да тръгваме.

— Тъй вярно, господин генерал — изкозирува Никол.

— Генерал?

— След като ти командваш, защо да не си генерал? Генерал Джейк Лонгли — засмя се тя. — Звучи ми като някой пълководец от Гражданската война.

— Какъв е твоят чин тогава?

Тя вдигна поглед към тавана, сбърчи чело и се замисли.

— Може би майор.

— Като Майор Майор?

— „Параграф 22“, нали? — засмя се Никол.

— Точно така. Всъщност името на героя е Майор Майор Майор, а като се прибави и военният му чин, става майор Майор Майор Майор.

— Впечатлена съм.

— Че го знам?

— Че можеш да четеш — отвърна тя и ме удари закачливо с юмрук.

Облякохме черни найлонови якета и взехме „шпионските“ си чанти. Слязохме от дървената веранда, прекосихме дълбокия фин пясък и достигнахме по-твърда земя на самата линия, където вълните се разбиваха в брега. Тръгнахме по плажа. Повечето къщи, край които минавахме, бяха потънали в мрак. Това бяха летни вили, които стояха неизползвани през по-голямата част от годината, докато в други имаше признаци на живот. Край запалената камина на една просторна веранда седяха две двойки. Гласовете и смехът им се носеха към нас. Не ни обърнаха никакво внимание.

Не след дълго подминахме дома на Тами, целият потънал в тъмнина, с изключение на лампата в кабинета на мъжа ѝ. Винаги я оставяше включена. Двамата с Уолтър или бяха излезли, или си бяха легнали рано. Рано за Тами. Две къщи по-надолу се издигаше масивният двуетажен дом на семейство Плъмър. В него също цареше мрак.

Спрях и го посочих.

- Това е.
- Кого шпионираме всъщност?
- Не шпионираме, а наблюдаваме.
- Добре, кого наблюдаваме?
- Семейство Плъмър.
- Кои са те?
- Хенри и Барбара.
- Познаваш ли ги?
- Не.

— Хенри спечелил купища пари от софтуер, след което се ориентирал към недвижимите имоти и направил там втора кариера. Начинанието се оказало изключително доходно. Търговски центрове, жилищни сгради, два затворени комплекса...

— Не е зле за втора кариера.

Тръгнах отново.

— Ще се разположим сред онези дюни — казах аз и посочих няколко пясъчни хълма, покрити с морски овес, разположени точно зад дома на Плъмър. — Те ще ни осигурят добро прикритие.

Настанихме се във вдлъбнатината между две ниски дюни. Докато Никол разстилаше одеялото и вадеше от чантата си хляба, сиренето и виното, аз свързвах камерата и лаптопа, които ми бе дал Рей. Бе заявил, че след като няма да седя в кола, а ще ставам „мобилен“, тези джаджи могат да ми бъдат от полза. Монтирах камерата върху триножника, чиито крака забих в пясъка за по-голяма стабилност. Доволен, че тя няма да се катурне, удължих краката и обективът се показва точно над тънките стъбла морски овес. Към камерата прикрепих малък насочен микрофон, който свързах с лаптопа. Прибавих и чифт слушалки. Включих лаптопа и когато приключих с всичко, на екрана му се появи изображение на къщата.

Никол ми подаде чаша вино. Не пластмасова, а кристална. Момиче със стил и умения. Всъщност много умения.

— За какво е всичко това? — попита тя.

— Най-добрият начин да наблюдаваме къщата, без да се налага да пълзим из тревата. Оставаме незабележими, но виждаме и чуваме всичко. И го записваме. Виж...

Използвах клавишите със стрелкички нагоре-надолу, наляво-надясно и започнах да променям ъгъла на камерата, да приближавам и

увеличавам изображението и прочие.

— Страхотно.

— Рей има доста забавни играчки. Това е стандартно осветление.

— Натиснах клавиша, обозначен с „2“. — А така включвам режим за ниска осветеност. — Образът мигом стана по-ярък и видяхме повече детайли от къщата. — Натиснах „3“. Изображението доби зеленикав оттенък. — Това е режим на нощно виждане.

— Еха!

— Не съм приключил. — Натиснах „4“. Сега екранът потъмня. — В момента няма нищо за гледане. Това е инфрачервен режим. Улавя телесната топлина. Ако там имаше някой — независимо дали в къщата или около нея — щеше да ни го покаже.

— А това какво е? — Никол посочи екрана.

Малък жълто-оранжев силует прекоси задната веранда. Приблжих образа и на екрана се появиха очертания, които нямаше как да сбъркам.

— Котка — обявих аз и върнах настройките в режим на ниска осветеност. Котешкият силует избледня.

— Твоята шпионска чанта е много по-забавна от моята — каза Никол.

— Но не става за ядене.

— Искаш ли сирене?

— С удоволствие. Имам чувството, че не съм вечерял.

Тя се засмя.

— Е, и от моята чанта има полза.

Нахвърлихме се на храната и виното и пресушихме първата бутилка за нула време. Поставих лаптопа върху празната ми раница, точно до одеялото, и се излегнах по гръб.

— А сега ще чакаме.

Никол се настани до мен, кръстоса крака и лапна една ягода. Сокът от нея заблестя върху устните ѝ на лунната светлина. Тя облиза сока от пръстите си. Бавно. Един по един. Вперила поглед в мен.

— Да не би да се правиш на палава? — попитах аз.

— Разбира се.

— Така си и мислех.

— Обърни се по корем — каза Никол.

Послушах я. Тя седна върху краката ми и започна да масажира врата и раменете ми.

— Най-доброто наблюдение, в което съм участвал.

Тя продължи с масажа, а по едно време се наведе и ме гризна по ухото.

— Определено най-доброто наблюдение, в което съм участвал.

— Разправяй ги тия на плажните си зайчета.

— Плажни зайчета? Аз?

— Я млъквай! — Никол започна да мачка раменете ми. — Много си напрегнат.

— Защо ли?

— Стрес.

Дланите ѝ се плъзнаха надолу към кръста, а пръстите ѝ се забиха в мускулите около гръбначния ми стълб.

— Сигурно — отвърнах аз. — Предполагам, че това няма нищо общо с факта, че си ме яхнала.

— Оплакваш ли се?

— В никакъв случай.

Тя слезе от мен и се излегна по гръб. Мекият топъл бриз поклащаше морския овес, чувах и тихото плискане на вълните по пясъка. Никол се извърна настрана, сгуши се до мен и постави едната си ръка на гърба ми. Следващите няколко минути минаха в мълчание, преди тя да попита:

— Разкажи ми за баща си.

— Рей? Железен мъж. В много отношения.

— Какво означава това?

— Двамата с него рядко се виждаме.

— Но работиш за него?

— Не, просто му правя услуга. В момента двамата с Пенкейк работят по друг случай и той ме помоли да наблюдавам къщата на Плъмър. — Никол не каза нищо, затова продължих: — Смята, че не ме бива за нищо, като изключим бейзболната ми кариера.

— Така ли е?

Извърнах глава към нея.

— Горедолу.

— Не ти вярвам. Все пак притежаваш някакъв бизнес. И си играл при професионалистите. Не ми приличаш на неудачник.

— Кажи това на Рей. Когато приключих с бейзбола, баща ми поиска да започна работа при него. Да върша разни детективски неща, които не ми допадат. — Усмихнах се и добавих: — Ти обаче ги правиш по-поносими.

— Поносима? Никога не са ме наричали така.

Повдигнах вежда.

— Не мисля да отговарям на подобни провокации.

— А майка ти?

— Почина, докато бях в колежа. Рак.

— Съжалявам.

— Не беше никак лесно, но все пак мина доста време.

Никол понечи да каже нещо, но аз вдигнах ръка и я спрях. Екранът на компютъра оживя.

— Ето я! — казах аз.

Седнахме един до друг. Грейнаха автомобилни фарове, осветиха за миг екрана, а после изчезнаха в гаража. Минута по-късна светна една от лампите в къщата. Увеличих изображението и видях Барбара Плъмър да влиза в кухнята. Изглеждаше слаба и привлекателна в сребристите си рокля, най-вероятно копирена. Отвори бутилка вино, наля си една чаша и се качи на горния етаж. Светна друга лампа. Натиснах няколко клавиша и промених ъгъла на камерата. Спалнята. Завесите бяха дръпнати, но френските прозорци бяха закрити с пердета. Силуетът на Барбара се появи и изчезна за миг.

— Явно се кани да си легне — отбеляза Никол.

— Или приготвя спалнята за някой гост.

— Да се надяваме.

— Ама че си воайорка!

— Ти си човекът с камерата.

Права беше.

Барбара слезе в кухнята, напълни чашата си отново и се отправи към дневната. Поставих си едната слушалка, Никол взе другата. След като регулирах филтрите, за да намаля шума от океанския бриз, в ухото ми прозвуча тих джаз.

— Капанът е заложен — каза Никол.

— Капан? Всички жени сте еднакви.

— О, горкичкият! — каза тя и разроши косата ми. — Безпомощен и уязвим. Сам-самичък в свят от разюздани аморални

жени.

— Любимите ми.

— Ти и останалите като теб.

— Като мен?

— Половината от населението на планетата с пениси между краката.

Трудно можех да оспоря логиката ѝ.

През следващите петнадесет минути не се случи почти нищо. Барбара напълни чашата си за трети път, но прекара повечето време на канапето, облегнала глава на възглавниците. Явно се наслаждаваше на музиката.

Изведнъж през екрана ми премина сянка. Регулирах вариото и осветих изображението. Мъж. Може би около метър и осемдесет, с леко наднормено тегло. Къси панталони, блуза като онези, които носят играчите на голф. Стъпи на широката веранда откъм плажа и когато стигна задната врата, Барбара му отвори. Прегърнаха се.

— Време е за шоу — обявих аз.

— Кой сега е воайорът?

— Това ми е работата.

— Да, бе.

Двамата влязоха в кухнята, където Барбара наля чаша вино на своя гост. Той беше с гръб към нас, затова не успях да видя лицето му. Барбара се засмя на нещо, което непознатият каза. Регулирах насочения микрофон и заслушах разговора им.

— Проблеми с измъкването? — попита Барбара.

— Никакви. Тя изпи цяла бутилка на вечеря. Спи като бебе.

— С колко време разполагаме?

— Поне няколко часа.

— Ами ако се събуди?

— Ще се измъкна както обикновено. Не съм могъл да заспя и съм излязъл да се разходя по плажа.

Отново се прегърнаха. Той я завъртя към себе си и я целуна. Сега вече видях лицето му.

— О, Боже!

— Какво има? — попита Никол.

— Това е Уолтър. Съпругът на бившата ми.

— Не може да бъде! Той ли е тайният любовник?

— Така изглежда.

— Не го очакваше, нали?

— И през ум не ми е минало. Уолтър е безгръбначен, страхлив, пъзльо...

— Дори пъзльовците получават ерекция — отвърна Никол. — А това неизменно им създава проблеми.

— Да не би да говориш от собствен опит?

— Попадала съм на един-двама.

— Само двама?

— Ще се възползвам от Петата поправка.

— Позволи ми да ти разкрия една малка тайна — казах аз. — Достатъчно е да излезеш на улицата, за да срещнеш повече от двама.

— Добре е да го знам.

Сякаш не го знаеше. Я стига!

Върнахме се към задачата си. Проследихме как Уолтър и Барбара изкачват стълбите към спалнята. Тя дръпна завесите и отвори френските прозорци, които гледаха към верандата и плажа. После угаси лампите.

През следващите два часа не можахме да видим почти нищо, но микрофонът улови неразбираем шепот, тих смях и няколко възклицания от рода на „О, Боже!“, но най-вече шумолене на чаршафи и тежко дишане. Явно Барбара и Уолтър прекараха въпросните два часа, без да се отделят един от друг.

Чувствах се малко неудобно да слушам как съпругът на бившата ми жена се въргаля в леглото с любовницата си. Все си повтарях, че е само работа, нищо повече, въпреки това се чувствах омърсен. Никол явно долови неудобството ми и не пропусна възможността да ме жегне.

— Той е истински жребец — каза тя.

— Не се връзва с представата ми за добрия стар Уолтър.

— Разполагаме с доказателство, че грешиш.

Слава Богу, най-накрая двамата замлъкнаха и няколко минути покъсно Уолтър слезе по стълбите. Угаси лампите в кухнята и хола, излезе през задната врата, огледа се, прекоси плажа и забърза по пясъка към дома си.

Изчакахме няколко минути, но не засякохме никакво движение и не чухме никакви звуци откъм дома на семейство Плъмър.

— Би трябвало Барбара да заспи непробудно след подобно физическо усилие — отбеляза Никол. — Няма да им се размине, нали?

— Разбира се, че не.

Изправих се.

— Мисля, че приключихме тук. Да си събираме багажа и да изчезваме.

Върнахме се у Никол и изпихме втората бутилка вино, седнали на канапето. След няколко целувки и прегръдки Никол попита:

— Гореща вана?

— Не съм си взел бански.

— Аз също. — Тя се изправи и ме хвана за ръката. — Хайде, няма да ръждясаш.

Ваната се оказа дървено джакузи, огромен правоъгълник от секвоеви дъски, който можеше да побере цял футболен отбор. Намираше се в единия ъгъл на верандата, а над нея се издигаше шатра. Никол свали потничето си и разкри малки стегнати гърди. Събу и клина, под който имаше черни бикини. Те също изчезнаха. Слънчевият загар бе равномерен по цялото тяло. Предполагам, че тази част на „Пойнт“ предразполага към нудизъм. Тя се потопи в бълбукащата вода, озарена в хладно синьо от лампичките под повърхността.

— Не се прави на срамежлив — подкани ме Никол.

Трябва да призная, че изминалите двадесет и четири часа не бяха протекли според очакванията ми. Ни най-малко. Снощи спях на канапето ѝ, а сега това? Да не би да сънувах? Струваше ми се, че съм сключил твърде добра сделка в замяна на два счупени прозореца. Може би трябваше да благодаря на Тами. В края на краищата нейната лудост и нейният вандализъм бяха разпалили любопитството на Никол.

Съблякох се и влязох във ваната, като се настаних на една от подводните пейки точно срещу Никол. Все още не бях сигурен какво да очаквам.

Тя се плъзна под водата, седна в скута ми и притисна устни към моите. Когато целувката приключи, реших да попитам:

— Смяташ ли, че идеята е добра?

— Като гледам, ти я намираш за отлична — отвърна тя и посегна между краката ми.

— Мразя, когато се прави така.

— Не е вярно.

Начинът ѝ на правене на любов може да бъде описан само с една дума. Агресивен. Яхна ме като звезда от някое родео. Около нас се плискаше вода. По верандата също. Не можех да направя нищо друго, освен да се хвана за ваната и да се опитам да издържа по-дълго.

Не успях.

По-късно, след още един рунд — този път преминал твърде агресивно върху огромната ѝ спалня — и двамата бяхме покрити със сладка пот. Тя отвори чекмеджето на нощното шкафче, извади цигара с марихуана и виолетова запалка. Запали, дръпна силно и попита:

— Искаш ли?

Исках.

След като се редувахме да пушим, Никол остави фасата на ръба на нощното шкафче, положи глава на гърдите ми и се сгуши в мен.

— Не си от най-срамежливите, а? — отбелязах аз.

— Аз съм от Калифорния. Свалките са в кръвта ми.

— Обичам свалките.

— Млъкни и ела насам.

— Хммм. Май обичаш да командваш.

Трети рунд. След който останахме прегърнати, докато дишането ни се нормализира.

— С теб е забавно — заяви тя.

— Повече, отколкото с онзи барман?

— Много повече.

— Съмнявам се, че би искал да го чуе.

— Той и бездруго е в архива — засмя се Никол.

— В архива?

— Нали се сещаш... в историята. В минало време.

— Жестока си.

— По-скоро откровена.

— С риск да задам въпрос, който е по-добре да не задавам... защо излизаше с него?

— Беше забавен. Остроумен и очарователен. Превръщаше се в център на вниманието на всяка компания. Останехме ли насаме обаче, изведнъж се променяше.

— С колко време разполагам? Със седмица, преди и аз да отида в архива?

— Ще видим. — Тя ме плесна закачливо и добави: — Засега се справяш.

— Само толкова?

— Да речем, че се справяш добре.

Проявих достатъчно съобразителност да си замълча. Истината ли казваше? Или ме лъжеше? Не можех да бъда сигурен.

6

На следващата сутрин отворих очи точно в 8:11. Ако можеше да се вярва на часовника върху нощното шкафче. Обърнах се на другата страна. Не видях Никол, но във въздуха се носеше аромат на кафе. Открих панталона си захвърлен на пода, напъхах се в него и се отправих с олюляване към кухнята. Прекалено много вино снощи. А може би и прекалено много Никол.

Тя стоеше край скъпия мраморен плот на кухненския остров с шпатула в ръка. Бе облякла огромна черна тениска с логото на AC/DC отпред. Съвършените ѝ крака, покрити със съвършен слънчев загар, бяха голи. И боси.

Замислих се и си казах, че не е възможно да има такова нещо като „прекалено много Никол“.

— Предполагам, че си огладняла след снощи — казах аз.

— Хвалиш ли се?

— Нещо подобно.

Над тигана се издигна струйка пара.

— И освен това си просиш похвала.

— Умирам да ме хвалят.

Тя ме посочи с шпатулата.

— Всъщност беше великолепен.

— Както и ти.

— Благодаря ти, Господи! Толкова се радвам! Мислех, че съм просто... поносима. — Тя се усмихна. — Или беше привлекателна? Апетитна?

— Определено второто. — Придърпах един висок стол и се настаних на него. — Какво приготвяш?

— Палачинки. Обичаш ли?

— Обичам жени с добър апетит.

— Точно като мен.

Тя прехвърли една голяма палачинка от тигана в чинията и я постави на плота пред мен.

— Стига си приказвал. Започвай да се храниш — Никол ми подаде шишенце кленов сироп.

— Да, госпожо — отвърнах аз, полях обилно палачинката и отхапах. — Страхотна! — похвалих я с пълна уста.

— Аз или закуската? — попита Никол, докато слагаше нова порция смес в тигана.

— Палачинката е страхотна, но ти си още по-страхотна.

— Цялата ли? — усмихна се тя.

— Някои части ми допаднаха повече от други, но трябва да призная, че не открих недостатъци.

— Очевидно не си търсил достатъчно добре.

— Така ли? Мислех, че съм проверил навсякъде.

— О, да — засмя се Никол.

— Ти си красива, умна, забавна и можеш да готвиш. Какво повече мога да искам?

— Палачинките не изискват кой знае какви кулинарни умения.

— Устройват ме идеално.

— Много си лесен — отбеляза тя.

— Забелязала си, значи. Поласкан съм.

Мобилният ми телефон иззвъня. Едва го чух, защото го бях оставил в „шпионската чанта“, която лежеше до френския прозорец. Докато отида и го взема, вече се бе включила гласовата поща. Дисплеят ме уведомяваше, че съм пропуснал три обаждания и два есемеса. Всички през последния час. Всичките от Рей.

Рей отговори още на първото позвъняване.

— Вече не си ли вдигааш телефона?

Няма „здравей“ или „как си“. Това е Рей.

— Съжалявам. Не ми беше подръка.

— Къде си? — попита той.

— У една приятелка.

— Това обяснява всичко.

— Какво става?

— Тъкмо се канех да ти задам същия въпрос. Нещо да ми кажеш за снощи?

— Всъщност, да. Барбара имаше гост. Но никога няма да се сетиш кой.

— Нямам време за игрички.

Това също е Рей.

— Уолтър Хортън.

Усетих кратко колебание, докато Рей осмисли информацията.

След което последва:

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Записах всичко.

— Не е човекът, когото очаквах.

— Аз също. Тами ще полудее.

— В това я бива най-много. Нещо друго?

Имаше ли нещо друго за казване? Не. Новините, с които разполагах, се изчерпваха с изречението „Любовникът на Барбара е Уолтър“.

— Например?

— Например защо домът ѝ гъмжи от ченгета.

— На Тами?

— Не, на Барбара Плъмър.

— Какво?

Никол се бе подпряла на кухненския плот с чаша кафе в ръка и ме гледеше напрегнато. Понечи да каже нещо, но аз вдигнах пръст.

— Не се ли изразих достатъчно разбираемо? — попита Рей.

— Но в това няма никаква логика.

— Очевидно местният полицейски участък не смята така.

— И защо са там?

— Нямам представа — призна Рей. — Разбрах, че Боб Морган е там.

— Боб Морган от отдел „Убийства“?

— Знам само, че е на мястото. А той не би отишъл, ако случаят не изисква присъствието му.

Странна работа. Много странна. Първо, нощното посещение на Уолтър у Барбара. А сега в дома ѝ имаше ченге от отдел „Убийства“. Косъмчетата по врата ми настръхнаха. Мразя това чувство. Онова, което ми подсказва, че положението е по-зле, отколкото изглежда. А то изглеждаше зле. Нима Уолтър бе убил Барбара? Докато двамата с Никол бяхме наблюдавали и подслушвали цялата афера? Да, афера ми се струваше подходящо определение. Но не бяхме чули нито борба, нито изстрел, нито вик или нещо подобно. Вярно, удушаването не вдига много шум...

По-спокойно. Не прави никакви предположения.

— Оставих му няколко съобщения — продължи Рей, — но по всичко изглежда, че днес никой не отговаря на обажданията ми.

— Аз отговорих.

— Най-накрая.

— Странно съвпадение — отбелязах аз, — но се намирам на същата улица. Ще отида да огледам какво става.

— И умната.

Умната. Според Рей. Той нямаше предвид да се държа умно, а да не казвам нищо. Просто да остана със затворена уста и безизразно лице и да не издавам какво знам. Освен това никога да не извърщам поглед, никога да не се усмихвам, никога да не показвам изненада, гняв или каквато и да била друга емоция, никога да не се издавам какво си мисля и прочие. С една дума, умната.

— Това означава ли, че няма да им дадеш записа, който направих снощи? — попитах аз.

— Особено записа, който си направил снощи.

— Това не се ли квалифицира като укриване на улики или нещо подобно?

— Това се нарича защита на интересите на клиента.

— А законно ли е, когато става въпрос за убийство?

Николobleци очи. Поклатих глава и вдигнах пръст.

— Ако е убийство — отвърна Рей.

— Би трябвало, след като Морган е там.

— Предполагам, че зависи от това кой какво е направил, на кого и защо. Но аз ще се занимавам с този проблем. От теб искам само да действаш умната — въздъхна Рей. — Тук има нещо гнило.

Така си беше.

— Виж за какво става въпрос — нареди Рей. — Не се набивай на очи. Засега. Изчакай да разберем повече. Тогава ще седнем и ще решим какво да правим със записа.

— Добре.

— И не се връзвай на номерата на Морган. Престори се на глупав. Сигурен съм, че те бива в това. — Рей, баща ми. — Всъщност гледай да го избегнеш, ако е възможно.

— Ясно.

Един от многото полезни похвати, които бях заимствал от Рей, бе винаги да нося няколко комплекта дрехи. За него те, както и перуките и гримовеите, бяха част от професията, част от уменията да остава незабелязан. Всъщност понякога се опитваше да бъде невидим, а понякога се превъплъщаваше в друг човек. При мен нещата стояха по-различно. Независимо дали замръквах в моя бар или в някоя друга кръчма наоколо, често нощувах по чужди места и бях открил, че допълнителен комплект дрехи и тоалетни принадлежности в багажника на колата могат да се окажат доста полезни. Случваше се да сваля някоя мацка и да прекарам нощта при нея. Знам, знам, свинска работа, но поне бях винаги готов. Като добър скаут.

Още една конфликтна точка между мен и Рей. Както вече казах, поради някаква причина той не смяташе притежаването на бар и гоненето на мацки по бикини за истинска работа. Мен обаче ме устройваше, така че Рей можеше да върви по дяволите. Според баща ми имах само две възможности — да играя бейзбол или да работя за него. Първото бе останало в миналия ми живот, а второто не бе никаква опция. Поне за мен.

Излязох навън, взех сака си от задната седалка на пикапа, където го бях оставил, и го внесох вътре.

— Кога ще ми кажеш какво става? — попита Никол.

— Веднага щом разбера.

Тя сложи ръце на кръста си.

— И кога ще стане това?

— Когато слезем надолу по улицата и си поприказваме с ченгетата.

— Какви ченгета?

— Онези, които са наобиколили дома на Барбара Плъмър.

— Шегуваш ли се? Затова ли с Рей споменахте някакъв полицай от отдел „Убийства“? Той там ли е?

— Предполагам.

— Някой е бил убит, така ли? В дома й? — Очите й се разшириха от изумление. — Барбара?

— Ще видим.

— Тогава престани да се размотаваш и да тръгваме.

— Дай ми секунда.

Започнах да ровя из нещата, които носех в сака: екипи за фитнес, суичъри, джинси, тениски, яке, костюм, риза и вратовръзка, сгънати и прибрани в найлонов плик, обувки и шапки.

— Какво е това? — попита Никол.

— Дрехи.

— Разнасяш гардероба си със себе си?

— Човек никога не знае какво може да му потрябва.

— Ти си най-обикновен бойскаут.

— Може, но не съм обикновен, а майстор.

— Разбира се.

Мисля, че ми се подиграваше, но реших да не й обръщам внимание.

Избрах чифт джинси и синьо поло. Семпло, но удобно. Никол, от друга страна, се бе спряла на дизайнерски избелели джинси и прилепнала по тялото черна копринена блуза с дълги ръкави. Бе навила ръкавите до лактите, бе сресала косата си и я бе вързала на дълга опашка. Не си бе сложила никакъв грим. Изглеждаше ослепително.

Скочихме в мерцедеса й и тя полетя по улицата, като измина осемстотинте метра, които ни деляха от къщата на Барбара Плъмър, със скоростта на светлината. Спря от другата страна на улицата. В предния двор на семейство Плъмър заварихме трима полицаи. Те вдигнаха погледи и ни изгледаха ядосано. Сигурно се чудеха дали да не ни глобят за превишена скорост. Гневните им изражения отстъпиха място на изумление и възхищение, когато видяха Никол. Тя оказва подобно въздействие върху всички, които имат ХУ хромозоми. И върху повечето с ХХ. Подозирам, че предизвика още три ерекции.

Прекосихме улицата и пристъпихме към събралите се полицаи.

— Какво става? — попитах аз.

— Кой сте вие? — отвърна един от тях.

— Лонгли. Джейк Лонгли. А това е Никол Джеймисън.

Чу ме, но мисля, че не ми обърна никакво внимание. Беше зает да поглъща с поглед Никол. Накрая повиши глас:

— Познавате ли хората, които живеят тук?

— Не съвсем.

Сега вече полицаят ме погледна и наклони глава на една страна.

— Това ми звучи като уклончиво отрицание. Да или не?

— Никога не съм ги срещал.

— Защо се интересувате тогава?

— От любопитство. Цялата тази суматоха предполага, че се е случило нещо сериозно.

Въпросната суматоха се състоеше от тримата полицаи, четири патрулки, два цивилни автомобила и микробуса на „Съдебна медицина“, паркиран на алеята пред къщата.

— Любопитство? — попита униформеното ченге. — Знаете ли нещо за това?

— Кое това?

— Джейк Лонгли?

Гласът прокънтя откъм предната врата, където стоеше друг полицаи, цивилен. Веднага го познах. Блейк Купър, който хич не си падаше по празните приказки. Страхотно.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Купър, докато крачеше към нас.

— Каза, че дошъл от любопитство — обясни униформеният служител.

Купър не му обърна внимание, а ме попита:

— Знаеш ли нещо за това?

— Както казах на полицаи... — кимнах към първото ченге.

— Кофман. Чарли Кофман.

— Както казах на полицаи Кофман, видяхме цялата тази суматоха и се отбихме да видим какво става.

— Става това, че вътре има една жена. Госпожа Барбара Плъмър. Била е убита.

— Наистина ли?

— Не, шегувам се. Разбира се, че е наистина.

Отношението му не бе така дружелюбно, както предишната нощ, когато Тами разби прозорците на колата ми. С няколко степени.

— Нямахме представа — отвърнах аз.

Купър ме измерва с поглед в продължение на няколко секунди, след което заявя:

— Май не разбираш проблема, а? Снощи те заварвам да душиш наоколо. В квартал, в който не живееш. А сега, хоп, появяваш се отново като с вълшебна пръчка.

— Снощи бях тук по работа. А тази сутрин просто минавам. Отивам да закуся.

— И къде по-точно прекара нощта?

— При мен — обади се Никол.

Изречението на Купър бе достатъчно красноречиво. Немаше нужда да казва на глас: „Да бе, да!“. Разбирах объркването му. Аз самият не можех да разбера с какво съм спечелил жена като Никол. Някои неща нямат логично обяснение. Купър изгледа Никол от главата до петите, при което погледът му се спря тук-там, преди да попита:

— Цялата нощ?

— Не че ви влиза в работата, но, да, цялата нощ. Беше страхотен. Биваше я. Много я биваше. Видях как посърна Купър.

— Вижте, госпожице...

— Никол. Живея малко по-нагоре.

— И минавате съвсем случайно?

— Както каза Джейк, отивахме да закусим и видяхме всичко това.

— И вие сте неговото алиби?

— Не че се нуждае от такова, но, да. — Тя сложи ръце на кръста и добави: — И той е моето. — След което се усмихна. — В случай че и аз съм заподозряна.

Казах ли, че я бива? Много я бива. Изрече всичко без колебание, без притеснение. Потвърди лъжата ми, доразви я и продължи в същия дух. Отлична актьорска работа.

— Не съм казал, че сте заподозрени — отстъпи Купър.

— На мен така ми прозвуча — отбеляза Никол.

Купър пхна ръце в джобовете, залюля се напред-назад на пети и насочи интереса си към мен. Но от време на време хвърляше по някой поглед и към Никол.

— Разбираш ли какво ме притеснява? Това невероятно съвпадение. Снощи се натъквам на теб. Сега отново. На място, където е извършено убийство.

— Не знам какво да кажа — отвърнах аз.

Купър подрънка ключовете в джоба си.

— Аз не вярвам в съвпаденията. Най-вече защото те никога не са плод на чиста случайност. Обикновено има някаква връзка.

— Не го оспорвам.

— Затова обясни ми пак. Какво търсеше тук снощи?

— Наблюдавах.

— За детективска агенция „Лонгли“, нали така? Фирмата на баща ти?

Кимнах.

— Точно така.

— И кого шпионираше?

— Не мога да кажа.

— Госпожа Плъмър, нали? — попита Купър.

— Не мога да кажа.

— Мога да те принудя. Ярки лампи. Безмилостен разпит. И прочие.

— Отговорът ми няма да се промени. Не знам нищо за никакво убийство и не мога да говоря за клиент на фирмата.

— В такъв случай тя... убитата жена... госпожа Плъмър не е била обект на твоето наблюдение?

Предпочетох да не отговарям. Да не се усмихвам. Да не извърщам поглед. Да се държа умната. Мълчанието се проточи. Стана неловко.

Купър кимна, сякаш искаше да каже: „Така ли ще играем?“. След това заяви:

— Морган е вътре. Обзалагам се, че иска да ти зададе няколко въпроса.

В главата ми прозвуча предупреждението на Рей да избягвам Морган. Планът бе да си побърбя с някой по-надолу в хранителната верига. Като Купър или Кофман. Да науча каквото мога и да си тръгна. Разбира се, не изключвах възможността да се натъкна на Морган. В края на краищата той разследваше това престъпление. Но Морган не беше Купър. Ни най-малко. Беше кораво ченге и не приемаше откази. Бяхме научили това, което ни интересуваше — извършено е убийство и жертвата е Барбара Плъмър. Затова реших, че е време да си тръгваме.

— Разбира се — отвърнах аз. — Предайте му да ми се обади по всяко време.

Купър кимна на един от униформените, който тръгна към къщата.

— Ще дойде след минута.

— Съжалявам, че не мога да му отделя време, но трябва да тръгвам.

Купър изправи гръб в опит да си придаде по-авторитетен вид и да покаже, че владее положението.

— Закуската може да почака.

— Не съвсем. Разбирате ли, Никол има хипогликемия, кръвната й захар пада много бързо — казах аз и без да дочакам отговор, хванах Никол за ръката и я поведох към мерцедеса.

— Съветвам те да почакаш — извика Купър. — Морган няма да остане доволен, ако не те завари.

— Лесно ще ме намери — отвърнах му през рамо.

— Някои хора сами си търсят белята — каза Купър.

Видях Морган, докато се качвахме в колата на Никол.

Излизаше от предната врата и разговаряше с един от криминалистите.

— Тръгвай — подканих я аз. — Да изчезваме от тук.

Тя запали двигателя, направи обратен завой, при което гумите изсвириха, а след това полетяхме по улицата.

— За какво беше всичко това? — попита Никол.

— Морган. Гадно копеле. Предпочитам Рей да се оправя с него. Те са горе-долу на едно ниво по скалата на гадните копелета.

— А ти не си? Горкичкият!

— Ще ми се подиграваш ли?

— От време на време.

— Подмини завоя и спри.

Тя се подчини. Звъннах на Рей.

— Жертвата е Барбара Плъмър.

— Така си и мислех — въздъхна Рей.

— Успях да се измъкна от Морган, но очаквам скоро да те потърси.

— Не се и съмнявам. Ела тук и ще съставим план за действие.

— Мисля първо да се отбия при Уолтър и да си поговоря с него.

— Добра идея — отвърна Рей.

Аз? Добра идея? Това наистина ли беше Рей?

Той продължи:

— Иди при него и провери нивото му на стрес. Възползвай се от шока. Виж какво знае и какво не знае.

— Преди Морган да се добере до него?

— Именно.

— Познавам Уолтър — казах аз. — Той е отличен адвокат, но не го бива да играе покер. Не умее да прикрива мислите си. Ще разбере, ако не знае за убийството на Барбара.

— Ами ако знае?

— И това ще разбере. — Рей не отговори, затова продължих: — Да му кажа ли, че знаем за връзката им? Че сме заснели всичко на видео?

— По-добре да го научи от теб вместо от полицията. — Чух Рей да въздиша. — Няма да навреди, ако го уведомиш, че ще трябва да предадем записа на Морган. Сигурен съм, че ще оцени факта, че го уведомяваме предварително.

— Кога ще се случи това?

— Веднага щом Морган поиска записа. А той ще го направи в мига, в който разбере, че сме наблюдавали Барбара Плъмър. Не ми е приятно да причинявам това на Уолтър, но не мога да скрия записа. Освен това той не е наш клиент. Работим за Хенри Плъмър.

— Добре. Отивам при него.

— И... умната!

— Както винаги — отвърнах аз и сложих край на разговора.

— А сега какво? — попита Никол.

— Ще изчакаме няколко минути. После ще отидем у Уолтър и Тами и ще проверим дали той си е у дома.

— Защо просто не му се обадиш?

— Трябва да наблюдавам лицето му, докато разговаряме. Да следя емоциите му.

— Звучи логично.

— Този немски космически кораб може ли да лети по-бавно? Не е нужно да караш изстребител.

Тя ми се изплези. Хубав език. Розов и съвършен. Като всичко у Никол.

8

— Какво искаш, Джейк? — попита милата и любезна Тами, когато отвори вратата.

Никол бе успяла да държи под контрол буйния си крак достатъчно дълго, за да се върне по улицата и да завие по алеята пред Тами. Тя спря близо до вратата на гаража, където гъсти храсти скриваха колата. Не беше никак лесно, тъй като определено се изживяваше като клонинг на Даника Патрик, единствената жена, печелила някога състезание от „Индикар 500“. Направих ѝ комплимент. Получих ново изплезване.

Когато предложих да остане в колата, Никол отвърна:

— Няма проблем. Виждала съм на какво е способна тази жена със стик за голф в ръка.

Умен ход. Тами нямаше да остане очарована да ме види на прага на дома си, а Никол вероятно щеше да накара кръвта ѝ да кипне. Тами стоеше с юмруци на кръста, наклонила глава на една страна и метнала бяла кърпа на врата си. Отвътре се носеше тиха музика. Беше облякла сив клин и розово бюстие, целите покрити с петна от пот, а лицето ѝ бе зачервено и влажно. Домашен пилатес без съмнение. Тами е голяма почитателка на упражненията на Джоузеф Пилатес. И на всеки друг моден вирус, който прихване. Какво друго да прави, когато е омъжена за човек с толкова пари, колкото не може да похарчи?

— Уолтър тук ли е? — попитах аз.

— Защо?

— Трябва да говоря с него.

Тя присви очи.

— За какво?

— Ще му го кажа на него.

Тами погледна към колата.

— Кой е това?

— Приятелка.

Тя вдигна длан и заслони очите си от следобедното слънце.

— Да не би да е тази, за която си мисля?

— Зависи за кого си мислиш.

Възможно ли бе Тами да познава Никол? В края на краищата живееха на една улица.

— Знаеш за кого говоря. Слаба блондинка с големи цици.

През ума ми минаха няколко възможности.

— Ще трябва да бъдеш по-конкретна.

Тя ме удари по рамото. Обичаше да го прави. Или да ме мушка в ребрата. Там боли повече. Понякога дори ми изкарва въздуха.

— Задник — каза тя.

— Вече не сме женени. Не можеш да ме удряш.

Тами сви юмрук.

— Не ме предизвиквай!

— Добре, разбрах. Само се опитвам да ти помогна.

Тя поклати глава.

— Аз пък разбрах, че си голяма свиня.

— Казвала си го и преди.

— Момичето. Обичаше да играе в кънтри клуба. И да се чука на тревата до седмата дупка.

— Сара Джейн. Обичаше и други дупки, но, да, мисля, че седмата ѝ беше любима.

— Радвам се за теб.

— Не е тя.

Тами отново надзърна през рамото ми.

— Коя е новата Барби?

— Не е Барби.

— Щом е с теб, значи е Барби.

— Всъщност тя е монахиня... Или супермодел... Или неврохирург... Забравих кое точно.

— Джейк, много съм заета.

Покрай нас мина патрулна кола. Тами излезе на верандата и я проследи с поглед. Едва тогава видя и останалите полицейски автомобили.

— Какво става?

— Нямам представа. Сигурно някоя охранителна система се е задействала.

— И са дошли толкова патрулки? Не ми се вярва.

— Може да е обир с взлом.

— В този квартал?

— Уолтър тук ли е или не? — попитах аз.

— Не. Ще снема показания под клетва и е в кантората, за да се подготви.

— Ще го открия там.

Обърнах се и тръгнах към алеята.

— Джейк, трябва да имаш уговорена среща!

Махнах й с ръка и се качих в колата. Тами слезе от верандата, прекоси двора и огледа дома на семейство Плъмър. Не се съмнявах, че ще отиде да провери какво става. Такава й е природата, вре си носа навсякъде, а случващото се бе прекалено зрелищно, за да го пропусне. След което щеше да позвъни на Уолтър. А това не беше добре. Искях да говоря с него, преди тя да му е казала какво става. Разбира се, ако Уолтър беше убил Барбара, вече знаеше. Доказателствата, с които разполагах, предполагаха, че той е последният човек, който я е видял жива.

Затова ли Барбара не го изпрати до вратата снощи? И не заключи след него? Снощи предположих, че е прекалено уморена, за да стане в резултат на двата часа хоризонтални танци с „Жребеца“, както се изрази Никол. Старият Уолтър бе загазил здравата.

— Накъде? — попита Никол, когато седнах в мерцедеса.

— Към офиса на Уолтър.

— Къде се намира?

— Ориндж Бийч. „Пристан“.

— Ясно.

— И настъпи педала — помолих я аз.

— Музика за ушите ми.

Никол превъртя гуми и полетя. Би трябвало да стигнем за петнадесет минути. Стигнахме за седем.

9

Тами проследи с поглед червения мерцедес, който зави зад ъгъла. Беше абсолютно сигурна, че в колата е онази кучка от голф игрището. Вярно, косата ѝ бе малко по-дълга и малко по-права, но също толкова светла. Не се съмняваше, че е тя. Както и че Джейк я е довел само за да ѝ натрие носа. Толкова години бе крил любовниците си от нея и сега тази? Отвратителен гадняр!

Не можеше да мисли за Джейк в момента. Имаше си друга задача. Насочи вниманието си към дома на семейство Плъмър. Какво, по дяволите, ставаше там? Обир с взлом? Нещо по-лошо? Каквото и да бе, масираното полицейско присъствие предполагаше, че е нещо голямо. И тя трябваше да открие какво преди Бетси Фридман. Хрумна ѝ тревожна мисъл. Ами ако Бетси вече знаеше? Нали тя живееше от другата страна на улицата, точно срещу Барбара и Хенри? И умееше да надушва подобни истории за частица от секундата. Ключките бяха високоценена валута в този квартал и Тами нямаше по-важна задача от това да изпревари Бетси. Да, Тами първа щеше да научи всички факти. Всички наоколо щяха да канят на кафе нея, защото тя щеше да разполага с цялата информация. Тя, а не онази кучка. Тами влезе вътре и застана пред огледалото, което изпълваше едната стена на коридора. Лицето ѝ бе зачервено, косата разрошена, дрехите ѝ бяха потни и нямаше никакъв грим. Може би душ и нови дрехи? Но дали Бетси нямаше да се възползва от това забавяне? Майната му! Та това бяха просто ченгета, а не някакви важни личности. Всъщност можеха да се окажат важни, когато имаш нужда от тях, но случаят не беше такъв. С изключение на информацията, която трябваше да изкопчи.

Тя се вгледа в огледалото по-внимателно. Наистина ли щеше да излезе навън в този вид? Ами ако някой я снимаше? И публикуваше снимката в интернет? Разбира се, ченгетата не биха направили нещо подобно, но Бетси с удоволствие щеше я изложи. Както миналото лято. На плажа. Заяви, че ще изпрати снимката на внуците си в Минесота, за да им покаже този слънчев плаж. За съжаление, обективът бе уловил

задника на Тами. В долния десен ъгъл. Излязъл от банския ѝ под такъв ъгъл, че да изглежда увиснал. А тя нямаше увиснал задник. Нали затова полагаше толкова усилия? За да се поддържа във форма.

Извърна се настрани и се огледа отзад. Перфектен задник! Бетси да върви по дяволите!

Когато приближи дома на семейство Плъмър, двама униформени полицаи излязоха от патрулния си автомобил и хукнаха по улицата. Трети вървеше по тротоара към входната врата.

— Извинете? — каза Тами.

Полицаят спря и се обърна към нея. Тя го позна. Не си спомняше името му, но това определено бе ченгето от снощи.

— Госпожо Хортън, какво мога да направя за вас?

Едва сега видя името му, изписано на нагръдния знак. *Б. Купър*.

— Какво става? — попита Тами.

— Предполагам, познавате семейство Плъмър — каза Купър.

Беше въпрос, но той го изрече по начин, който предполагаше, че е твърдение.

— Да. Бяха ни близки приятели.

— Съжалявам.

Това не ѝ хареса.

— Госпожа Плъмър е била убита снощи — продължи Купър.

Тами буквално остана без дъх. Главата ѝ се замая, краката ѝ се преплетоха.

Той я хвана за ръка и ѝ помогна да се задържи права.

— Добре ли сте?

— Убита? Кога? Как? Кой?

В главата ѝ бушуваше буря от въпроси, които се блъскаха един в друг и напиреха да излязат без никакъв ред.

— Не мога да ви кажа нищо повече. Само това, че Барбара Плъмър е била убита.

От къщата излезе мъж с джинси, бяла риза и сиво яке. Запъти се към тях и когато приближи, попита:

— Какво става, Купър?

— Дамата живее наблизко — отвърна Купър, сякаш това обясняваше всичко.

— Аз съм Тами Хортън — представи се Тами. — Живея ей там — добави тя и посочи дома си.

Мъжът не си направи труда да погледне натам. Вместо това не откъсваше очи от нея. Погледът му изглеждаше доста напрегнат. Сякаш я подозираше или нещо подобно.

— Аз съм Боб Морган от отдел „Убийства“ — представи се той на свой ред. — Роднина ли сте на Уолтър Хортън?

— Съпруг ми е — отвърна Тами.

Тя не се сдържа и погледна към къщата на Бетси, сякаш очакваше да я види да излиза на улицата. Да се опитва да ѝ открадне ключката. Бетси обаче не се виждаше никаква. Затова Тами насочи вниманието си към Морган.

— Какво се е случило?

— Не мога да кажа.

— Но Барбара е била убита?

Морган изгледа остро Купър, но погледът му омекна, когато се върна на Тами. Кимна леко и отвърна:

— Точно така.

— Че кой би направил подобно нещо? В този квартал?

— Точно това се опитваме да разберем — каза Морган. — Забелязахте ли нещо необичайно снощи?

— Например?

— Нещо странно. Някой непознат да е минал с кола? Или да се е разхождал пеша наоколо? Някой, чието място не е тук?

— Не и снощи — поклати глава Тами.

— Нямам предвид само предишната вечер, а последните дни.

— Джейк. Бившият ми съпруг. Шпионираше дома ми.

Морган погледна Купър.

— Това ли е инцидентът, за който ми спомена?

— Да.

Морган отново се обърна към Тами.

— Познавате ли някой, който да е бил в конфликт с Барбара Плъмър?

— Не, тя беше прекрасна жена.

— А отношенията им с Хенри? Някакви неприятности в рая?

— Божичко, не! Те бяха идеалната двойка. Много се обичаха. Не мислите, че Хенри го е направил, нали?

— А вие?

— Не, разбира се. Хенри е много мил. Той никога не би...

Тя не можа да довърши мисълта си. Хенри? Да убие Барбара? Невъзможно! Как смееше този полицаи да стои пред нея и да ѝ задава подобни въпроси? Не беше глупава. Знаеше как работят ченгетата. Подозират всеки. Особено съпруга или съпругата. Дори ченгетата по телевизията го правят. Но тук? В „Пойнт“? Подобни неща се случваха в Бирмингам или Атланта, но не и тук.

— Чувал съм го и преди — сви рамене Морган. — Но в случая Хенри има солидно алиби. Той е в Ню Йорк.

— Точно така. Забравих. — Тами погледна дома на семейство Плъмър, при което очите ѝ се напълниха със сълзи. — Знае ли?

— Да, вече му позвъних. Опитва се да намери билет за първия полет.

Тами подсмръкна и изтри носа си с длан.

— Това ще го убие.

Морган кимна.

— Може да се наложи да ви задам още въпроси — каза той и ѝ връчи визитната си картичка. — Ако се сетите за нещо, моля да ме уведомите.

Тя не взе визитката. Не можеше да откъсне поглед от входната врата на дома на Барбара и Хенри. Какво се бе случило там? Пред очите ѝ се материализираха сцени от различни криминални сериали, които гледаше, и най-вече „От местопрестъплението“.

— Ще трябва да се обадя на Уолтър — промърмори Тами повече на себе си, отколкото на Морган.

Тя обърна гръб на полицаите, но не помръдна от мястото си в продължение на цяла минута. Краката ѝ бяха застинали. Бяха вцепенени, сякаш бе забравила да ходи.

— Трябва да се обадя на Уолтър — повтори тя.

„Пристан“ бе от онези смесени комплекси с яхтено пристанище, популярни както сред рибарите, така и сред яхтсмените. Той включваше кафене, в което предлагаха сладкиши, салати, сандвичи и безплатен интернет, три оживени ресторанта, луксозни жилищни блокове и двуетажни офис сгради, в една от които се намираше „Хортън, Ливайн и Стийн“, адвокатската кантора, чийто основател и старши съдружник бе Уолтър Хортън.

Двамата с Никол изкачихме стълбите до втория етаж, минахме през двойната стъклена врата и се озовахме в света на Уолтър. Всичко беше много стилно. И много скъпо. Пастелни тонове, меки канапета, приятен джаз, който звучеше сякаш от стените. В чакалнята имаше двама души: млада жена, която работеше на лаптопа си, и по-възрастен елегантен мъж, който прелистваше риболовно списание с големоуст бибан на корицата. От устата му висеше блесна във формата на рибка с червено перце отзад. Зад рецепцията се бе разположила жена на средна възраст със строго изражение на лицето. Табелката с името ѝ я идентифицираше като *Констанс Стрилман, изпълнителен секретар*. Бе облечена с бяла блуза и сиво сако, на златна верижка на врата ѝ висяха очила, а намръщеното ѝ изражение показваше, че днес не е най-добрият ѝ ден. Когато вдигна поглед, дамата направи усилие да се усмихне. Не се справи особено добре. Усмивката ѝ изглеждаше доста принудена.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

— Трябва да говоря с Уолтър — заявих аз.

— А вие сте?

— Джейк Лонгли.

Секретарката насочи погледа си към Никол, изглежда я неодобрително и продължи разговора си с мен.

— Нямаме среща.

— Знам. Но мисля, че въпреки това Уолтър ще поиска да говори с мен.

— За какво става въпрос?

— Лично е.

— Съжалявам. Много е зает.

— Уведомете го, че съм тук. Мисля, че ще намери време.

Тя се поколеба, сякаш не знаеше какво точно трябва да направи, но накрая взе телефона. След като се свърза с Уолтър, обясни, че Джейк Лонгли „желае една минута“ — това бяха точните й думи — затвори и се изправи.

— Последвайте ме — нареди секретарката, която не изглеждаше никак доволна.

Кабинетът на Уолтър беше просторен, изискан и определено скъп. Той седеше зад огромно бюро, отрупано с хартия, а пред него лежеше разтворена дебела папка. Изправи се. Погледна Никол. Аз пък се настаних на единия от двата стола, обърнати с лице към бюрото. Никол се разположи на другия.

— Това е Никол — представих я аз.

— Приятно ми е — каза Уолтър и се обърна към мен. — Какво мога да направя за теб, Джейк?

— Барбара Плъмър. Познаваш ли я?

Изражението му подсказваше, че е очаквал всичко друго, но не и това. В ъгълчетата на очите му се появиха бръчки, които свидетелстваха за напрежение.

Лош издайнически знак за всеки играч на покер. Или адвокат. Но Уолтър си беше такъв. Имаше лице, което можех да чета като разтворена книга.

— Разбира се — отвърна той. — Двамата с Хенри са ни съседни. Защо?

— Колко добре?

Сега вече изглеждаше съвсем слисан.

— Колко добре я познавам?

Кимнах.

— Те са семейни приятели. Защо?

— Така ли? Само приятели?

Уолтър се облегна на стола си и попита:

— За какво става въпрос?

— Кога я видях за последен път?

— Не разбирам.

— Зададох ти съвсем простичък въпрос — разперих длани аз. — Кога за последен път видя Барбара Плъмър?

Той започна да размества някакви документи по бюрото, за да спечели време. Онези бръчици край очите му станаха още по-дълбоки.

— Не съм сигурен. Преди няколко дни.

Не ни погледна нито за миг, а продължи да реди папки.

Като адвокат, Уолтър бе свикнал да задава въпроси, а не да отговоря на тях. Затова предполагам, че бе изгубил форма. Или тези бръчици покрай присвитите очи издаваха страха му? В такъв случай следващият ни въпрос щеше да го накара да изгуби ума и дума.

— А не снощи?

Той вдигна рязко поглед и попита:

— Не. Защо?

— Била е убита снощи.

Той пребледня и се строполи на стола си, сякаш силен порив на вятъра го бе извадил от равновесие и съборил на земята. Зениците му се разшириха и скриха синьото на очите му. Това в резултат на искрена изненада от тъжната вест ли бе станало, или изразяваше учудване, че напредваме толкова бързо? Не можех да бъда сигурен.

— Барбара? Убита? — преглътна той с усилие.

Не отговорих. Реших да изчакам. Да постъпя умната.

— Кога? Къде?

— В дома ѝ. Къде беше снощи?

— Опасявам се, че бъркаш нещо.

— Мога да ти покажа видеото.

— Видео? — По челото му избиха първите капчици пот. — За какво говориш?

— Дватамата с Никол заснехме посещенията ти при покойната Барбара Плъмър. Напусна дома ѝ малко след полунощ.

Той погледна Никол. Тя кимна.

— Вярно. Изображението е изключително ясно. Звукът също.

— Господи!

Главата на Уолтър клюмна над бюрото и той впери поглед в компютъра.

— Разкажи ми, Уолтър.

Интеркомът иззвъня. Той се сепна и натисна бутона.

— Съпругата ви е на втора линия.

Тами. Бързо действаше. Но според очакванията. Не се съмнявах, че е излязла навън, за да открие причината за цялата тази полицейска суматоха. А това ни предостави достатъчно време, за да съобщим първи новината на Уолтър и да проверим реакцията му, преди жена му да се върне у дома и да му позвъни. Бързото каране на Никол си имаше своите предимства.

— Благодаря, Кони.

Уолтър си пое дълбоко дъх и взе слушалката, но не каза нищо, само слушаше. Дочувах гласа на Тами, не можех да различа думите, но тя говореше бързо с висок, почти истеричен тон. Като Мини, която се кара на Мики. Онази половина от разговора, която можех да чуя, звучеше така:

— Знаем. Джейк е тук... Така ли? — Поглед към мен. — Знаем. И аз не мога да повярвам... Успокой се. Ще видя какво мога да науча... Да, имам тази възможност... Не, не мога да я отменя. Вече я пренасрочвах два пъти... Ще се прибера рано.

Накрая той затвори.

Последва ново разместване на папки. Ново печелене на време. Събира си мислите, предположих аз. Накрая Уолтър вдигна поглед и попита:

— Какво сте правили снощи пред дома на Барбара?

— Не можем да ти кажем. Знаеш много добре.

— Хенри? Той ли ви нае?

Изглеждах го безмълвно.

Уолтър разхлаби вратовръзката си. Забелязах, че пръстите му треперят, лицето му е преbledняло още повече, а капчиците пот по челото му са се увеличили.

— Виж... с Барбара се срещаме от известно време — започна Уолтър с тих дрезгав глас. — От няколко месеца. — Поколеба се и уточни: — Всъщност... почти от година.

— И снощи бе поредната секс визита? — попитах аз.

Уолтър присви очи в мимолетен изблик на гняв, но се успокои.

— Да.

— Чакай да отгатна, била е жива, когато си си тръгнал?

— Всъщност заспала.

Това обясняваше защо не го бе изпратила. Замълчах. Предпочитах да оставя Уолтър да се попържи още малко.

— Заклевам се — каза той.

— Това не изглежда никак добре, Уолтър. Измъкваш се тайно от дома си, отиваш при нея, а на сутринта я намират мъртва.

— Полицията знае ли? За мен и Барбара? За видеото?

Поклатих глава.

— Не, но ще разбере.

Уолтър въздъхна и разтри слепоочията си.

— Това е същински кошмар!

Изправих се с думите:

— Ще те оставим да си вършиш работата.

Уолтър ме спря, преди да стигна до вратата:

— Джейк? Две думи? — Погледна Никол и уточни: — Насаме.

— Ще изчакам отвън — каза Никол.

Когато тя излезе, Уолтър каза:

— Две неща. Първо, не можеш ли да потулиш това видео?

— Как да го направя? Ти си адвокат. Какво би посъветвал клиента си при тези обстоятелства?

— Да предаде всичко на полицията — отвърна той унило.

— Сам си отговори на въпроса.

— Кога ще им го дадеш?

— Когато го поискат. Но предполагам, че ще стане скоро.

— Защо?

— Защото бях в квартала предишната вечер. Работех по случай, който ми бе възложил Рей. Очарователната ти съпруга потроши колата ми със стик за голф. Дойде едно ченге. А тази сутрин го видях отново, когато се отбих, за да проверя какво става у Плъмър. Полицаят несъмнено знае кой съм аз, което ще привлече вниманието им към моята особа.

Уолтър кимна.

— И когато дойдат при теб, ще трябва да им разкажеш всичко.

— Предполагам. Но кога ще се случи това, зависи от Рей. Работя за него.

Уолтър разтри врата си.

— Не мога да повярвам.

— Ти ли я уби, Уолтър?

— Господи, не! Аз...

— Ти какво?

Очите му блеснаха.

— Аз я обичах.

Това определено не беше отговорът, който очаквах. Предполагах, че Барбара е кратка забегка. Едно от онези неща, които просто се случват понякога. А може би грешка. Но любов? Беше толкова изненадващо!

— О, Боже! — възкликнах аз. — Тами знае ли? Подозира ли?

— Не.

— Не ти завиждам. Бил съм в твоето положение. Това, което те очаква... няма да ти хареса.

Уолтър кимна, зареял поглед в далечината. Понякога светлината в тунела се оказва влак. Виновен или не, Уолтър щеше да попадне в лапите на системата. Почти го съжалих. Почти. Нищо не беше в състояние да компенсира онова, което ми бе причинил по време на развода. Стара история. Обикновена история. Жената подава молба за развод, обира съпруга си до шушка, след което се омъжва за адвокатата.

— А второто? — попитах аз.

— Това момиче... — кимна той към вратата.

— Никол. Името ѝ е Никол.

— Да. Не ми е приятно, че стана свидетел на този разговор.

— Всичко е наред. Тя е готина. Освен това не забравяй, че тя беше там.

— Знам какво представлява. Поредното Барби, с което се забавляваш. Не мисля, че ще изкарате дълго, в резултат на което тя ще се ядоса на теб, но ще си го изкара на мен.

— Уолтър, не мисля, че се намиращ в положение, което ти позволява да раздаваш подобни присъди. Да не споменавам, че се опитваш да ядосаш човека с видеото, който може да превърне живота ти в същински ад.

— Но...

— Никакво *но*. В момента имаш нужда от всичките си приятели.

— А ти, Джейк, приятел ли си ми?

— Уолтър, не съм сигурен дали можем да бъдем приятели. Най-вече заради миналото. Но не искам да те видя зад решетките заради нещо, което не си извършил.

— Така е, не съм.

— Може да ти прозвучи странно, но ти вярвам.

Имах чувството, че ще се разплаче, затова побързах да си тръгна.
Няма нищо по-неприятно от това да гледаш как рони сълзи някой мъж.
Особено когато години наред си мечтал да го спукаш от бой.

11

Разбрах, че ме очакват неприятности, веднага щом Никол излезе от свръхзвукова скорост и спря на паркинга пред Рей. На тази мисъл ме наведе цивилният полицейски автомобил. Предположих, че с него е пристигнал Боб Морган. Знаех, че рано или късно ще се наложи двамата с Рей да поговорим с него, но се надявах първо да обсъдим нещата помежду си. Да съставим някакъв план. Да решим какво да правим с видеото, на което бяхме записали похожденията на Уолтър.

Зачудих се дали да не кажа на Никол да обърне и да подкара към дома ѝ, където Морган нямаше да ме намери. Постъпка на страхливец, признавам, но Рей можеше да се справи и без мен. От друга страна обаче, за какво друго можеха да си говорят двамата, освен за мен? Затова реших, че е най-добре да приключим час по-скоро с това. Тук поне щях да разполагам с подкрепата на Рей.

Офисът бе празен, кухнята също. Тогава чух гласове. Идваха през отворените плъзгачи се врати, които водеха към верандата. Хванах Никол за ръката и тя спря на място.

Разпознах гласа на Морган. После разбрах, че тема на разговора наистина съм аз.

Морган: Един от нашите хора го е видял предишната вечер. Близо до местопрестъплението.

Рей: Не, видял го е пред дома на Тами Хортън.

Морган: Който се намира близо до местопрестъплението.

Рей: Е, и?

Намеси се друг глас. Мъжки, дрезгав и леко носов. Джереми Старкс, партньорът на Морган. Бяхме се срещали няколко пъти, затова познах гласа му.

Старкс: Тази сутрин отново се е появил там.

Рей: Е, и?

Старкс: Защо е бил там?

Рей: Работи по случай.

Старкс: Какъв случай?

Рей: Не мога да кажа.

Морган: Знаем за поверителността на информацията, свързана с клиентите...

Рей: Не ми звучи така.

Морган: Рей, не смяташ ли да проявиш малко колегиалност? Или ще се държиш както обикновено? Като задник.

Рей: Като задник ме устройва идеално.

Време бе да се покажа. Пристъпих на верандата. Никол ме последва. Рей бе заел обичайното си място, разположил на масата пред себе си лаптоп, някакви документи и неизменната бутилка „Дю“. Морган бе седнал срещу него, а Старкс стоеше прав, облегнат на парапета с гръб към залива и с ръце, скръстени на гърдите. Висок, слаб, с издължено лице и голям нос, някога беше една от звездите на футболния отбор в гимназията във Фоли. Районът, от който бяха излезли звезди като Кени Стаблър и Ди Джей Флъкър. Беше гадняр, но не колкото Морган.

Старкс вдигна поглед и очите му светнаха.

— Ето го и него!

Представих Никол. Тримата кимнаха, включително Рей, който я огледа от главата до петите.

— Какво става? — попитах аз абсолютно невинно и леко изненадано.

— Искаме да ти зададем няколко въпроса — каза Морган.

Рей се изправи и бутна стола си назад. Погледна ме.

— Трябва първо да си поговорим — каза той и кимна към кухнята.

— Не е добра идея, Рей. Не искаме да ти повдигнем обвинения във възпрепятстване на правосъдието.

— Няма да повдигнете никакви обвинения.

Морган присви очи и стисна зъби.

Рей отвърна на погледа му. Явно бе решил да не отстъпва и милиметър.

— Не можеш да ми попречиш да разменя няколко думи със сина си, освен, разбира се, ако не разполагаш със заповед за арест на някой от двама ни.

Морган сви рамене и махна с ръка.

Когато влязохме в кухнята, Рей попита:

— Двамата заедно ли прекарахте нощта?

— Цялата нощ — усмихна се Никол.

Рей завъртя театрално очи.

— Морган ще ви зададе този въпрос. Затова искам да сме наясно от самото начало.

— Не сме го заснели на видео или нещо подобно — уточни Никол. — Всъщност снимахме видео, но не с наше участие.

— Не ме разбирай погрешно — продължи Рей и кимна към Никол, преди да впери поглед мен, — но не мисля, че е добра идея да вземаш гаджето си, когато работиш по някой случай.

— Тя много ми помогна — отвърнах аз.

Рей поклати глава.

— Винаги си бил прекалено доверчив.

— Записахме всичко на видео — продължих аз.

— И наруши всички клаузи за конфиденциалност. Откъде знаеш, че можеш да й имаш доверие?

— Ей — обади се Никол. В гласа й прокрадна остра нотка, която привлече вниманието на Рей. — Не говорете, все едно ме няма.

— Добре, откъде да знам, че мога да ти имам доверие?

Никол изправи рамене, вирна брадичка и каза:

— Не знаете.

— И аз това казвам.

— Аз също не знам дали мога да ви имам доверие — отвърна Никол. — Всъщност не е точно така. — Погледна ме и уточни: — Мисля, че мога да имам доверие на Джейк. Макар да не съм сигурна защо.

— Защото е толкова очарователен — изсумтя Рей. — Особено за такива като теб.

— Такива като мен? — попита Никол и сбърчи чело.

— Млади и красиви момичета.

— Това комплимент ли е?

Рей сви рамене.

— Вижте какво — каза Никол, — Джейк ме въвлече в цялата тази история, затова съм тук. Трябва да го приемете.

Рей се поколеба, после се засмя.

— Джейк, това момиче ми харесва. Не прилича на обичайните празноглави кукли, които сваляш.

— Празноглави кукли? — попита Никол.

— Може би не подбрах най-точния израз — каза Рей. — Ще кажа само едно. Бива си те.

Никол се усмихна очарователно.

— Имам чувството, че се къпя в любов. В мен намира едно приятно, топло чувство...

— Това беше снощи — казах аз.

Тя погледна Рей.

— Не сте ли го научили да бъде по-дискретен?

— Бог ми е свидетел, че съм се опитал да го науча на много неща. Джейк обаче рядко слуша.

— Забелязах вече.

Как изведнъж се превърнах в обект на жлъчните им подмятания? Беше време да сменя темата.

— Как ще процедираме с онези двамата?

— Мислих върху това — отвърна Рей. — Не виждам причина да крием видеото от тях. Не че не бих искал да хвана Морган за топките и да стисна здраво. — Той се обърна към Никол и каза: — Извинявай.

— Ау! Никога не бях чувала този израз.

Рей й хвърли усмивка, която мигом се стопи, когато той се обърна към мен.

— Укриването на видеозаписа би било възпрепятстване на правосъдието и би могло да ми струва разрешителното. Не си заслужава риска. Особено когато става въпрос за влечуго като Уолтър.

Антипатията на Рей към Тами отдавна се бе прехвърлила върху Уолтър. Излишно е да споменавам, че двамата с Уолтър често бяха кръстосвали шпаги в съдебната зала. Определено не хранеха топли чувства един към друг.

— Няма съмнение, че мъжът от записа е Уолтър, нали?

— Никакво. Сам ще се убедиш. Освен това той си призна.

Рей повдигна вежда.

— Но отрече да има нещо общо със смъртта на Барбара Плъмър — побързах да добавя.

— Вярваш ли му?

— Честно казано, да. Изглеждаше шокиран от новината.

Никол кимна в знак на съгласие.

— Освен ако не е отличен актьор.

— Адвокатите обикновено са — обади се Рей.

— Но не и Уолтър — възразих аз. — Той е ужасен играч на покер. По дяволите, та той не може да излъже петгодишно хлапе на „Гледай си работата“.

Рей се поколеба.

— Добре, да приключваме с това.

Докато свързвах лаптопа с шестдесетинчовия телевизор, окачен на стената в дневната, Рей покани Морган и Старкс да влязат вътре. Двете ченгета се настаниха на канапето с лице към екрана.

— Записът е направен снощи — обясних аз. — Намирахме се на плажа, на около сто и петдесет метра от дома на семейство Плъмър.

— Тя ли е била обектът на вашето разследване? — попита Морган.

— Да — отвърна Рей.

— Кой е клиентът? Съпругът? Хенри?

Рей сви рамене. Жест, който не можеше да се определи като признание, но Морган схвана посланието.

— Пуснете видеото — нареди той.

Видяхме как Уолтър влиза в къщата. Двамата с Барбара се прегърнаха. Пиха вино в кухнята. Спрях за секунда на кадър, който ясно показваше лицето на Уолтър над рамото на Барбара. Гледаше право в обектива. После двамата се качиха на горния етаж. Последваха движения на сенки зад завесите, след което спалнята потъна в мрак.

Вторият запис показваше как Уолтър си тръгва по плажа.

— Разполагам и с аудиофайл, който също мога да ви предоставя — казах аз.

Морган се приведе напред и потри основата на носа си, сякаш се опасяваше да не го заболи глава.

— Надявах се да е някоя отрепка, влязла да открадне нещо. Обир с взлом, при който нещо се е объркало. Уолтър Хортън е съвсем друга работа.

Така си е. Уолтър беше важна клечка. Ползваше се с уважение. Имаше приятели от тук чак до Монтгомъри. Беше работил по всеки по-важен случай в окръга.

— Медиите ще полудеят — отбеляза Старкс.

— Поговорихме си с Уолтър — обадох се аз. — Малко преди да дойдем тук.

— И?

— Призна, че е имал връзка с Барбара. Заяви дори, че я е обичал.

— Тами ще го накълца на парчета — отбеляза Рей.

— Много я бива и със стик за голф — каза Никол.

— Изневярата е добър мотив за убийство — заяви Морган.

— Отрече да я е убил. Каза, че не знае нищо за смъртта ѝ — продължих аз.

Старкс ме изгледа унищожително.

— А ти какво очакваше да каже?

— Истината. Но му вярвам.

— Дано Уолтър разполага със собствено видео. Кое то да показва Барбара Плъмър жива и здрава, след като си е тръгнал. — Морган се изправи. — Най-добре да отидем и да си поговорим с него.

— Още нещо — обадох се аз. — Каква е причината за смъртта?

— Защо те интересува? — отвърна Морган.

— Защото не чухме нищо. Нито борба, нито вик, нито изстрел или нещо подобно.

Морган се поколеба и заяви:

— Това не бива да излиза от тази стая, ясно ли е?

— Ясно — съгласи се Рей. Погледна Никол и добави: — Това се отнася и за теб, млада госпожице.

Никол изигра пантомима, в която закопча устните си с цип. Тези прекрасни, свършени устни.

— Не познавам никого от замесените в случая. Освен бившата съпруга, която е чисто луда.

Морган за малко да се усмихне. Тъглчето на устата му се разтегли на повече от милиметър.

— Барбара Плъмър е била убита в леглото си. Изстрел в челото. Така и не е разбрала какво я е сполетяло.

— Смяташ ли, че е бил професионалист? — попита Рей.

Морган сви рамене.

— Или това, или — въпреки мнението на Джейк — Уолтър.

— Кое то означава, че е преспал с жената, в която се предполага, че е влюбен, след което я е прострелял в главата. Струва ли ви се логично? — попитах аз.

— Всички убийства са нелогични — отвърна Морган. — Освен това съм разследвал точно такъв случай.

— Но Уолтър? На него не му стиска да направи подобно нещо. Говорим за Уолтър Мекотелото!

— Често пъти подобни загубеняци прибегват до домашно насилие — отбеляза Старкс.

Поклатих глава.

— Не и Уолтър.

— Няма значение — каза Рей. — От твоето описание съдя, че става въпрос за наемен убиец.

Морган се почеса по ухото.

— Възможно е. Изглежда, че куршумът е малък калибър. Изстрелът е попаднал право в целта. Убиецът не е докоснал нищо в къщата. Влязъл, застрелял я е и си е излязъл. Затова, да, бих казал, че май е работа на професионалист. Не е битова история. Няма скандал или побой, а хладнокръвно убийство.

— Ако не е Уолтър, кой тогава? — учудих се аз.

— Може би някой от вас двамата?

Усмихнах се възможно най-лъчезарно.

— Бяхме прекалено заети с камерата.

— Размишлявам на глас — отвърна Морган. — Предполагам, че не сте видели никой друг да влиза или излиза?

Поклатих глава.

— Никой.

— Колко дълго стояхте на плажа?

Погледнах Никол.

— Три часа, не повече. Заехме позиция малко преди десет. Уолтър си тръгна веднага след полунощ. Бяхме изпълнили задачата, затова си събрахме багажа и се изнесохме след него.

— Някаква представа за часа на смъртта? — попита Рей.

— Ако се съди по температурата, измерена от експертите от „Съдебна медицина“, някъде между десет и два. За момента не могат да стеснят интервала.

— Кой я е открил? — продължи да пита Рей.

— Чистачката.

— Това означава, че някой е дошъл след Уолтър — отбелязах аз. — И след като ние сме си тръгнали.

— Възможно е — изправи се Морган, пхна ръце в джобовете и се заклати на пети. — И открива безброй възможности.

— Включително наемен убиец? — попита Рей.

Изражението на Морган остана напълно невъзмутимо.

— Хенри знаеше ли, че жена му си има любовник?

Рей го изгледа безмълвно.

— Не е необходимо да ми казваш — отвърна Морган. — Той ти е клиент. Но ми се струва логично. Обикновено единият от съпрузите се обръща към частен детектив, в случай че подозира нещо.

— Така е.

— Хенри е наел някого. Убиецът е дошъл, когато Хенри е бил извън града. На хиляда и шестстотин километра от тук. Жена му е ликвидирана, а той не може да бъде свързан с убийството. Прав съм, нали? Случвало се е и преди.

— В такъв случай — възрази Рей — защо му е на Хенри да ме наема да следя жена му? Това е все едно да осигури свидетел на собственото си престъпление.

Когато Морган не отговори, Рей продължи:

— Ако вашите хора открият стрелеца и го притиснат достатъчно силно, той може да издаде Хенри. Затова наемането на частен детектив ми се струва глупав ход. А доколкото познавам Хенри Плъмър, той е всичко друго, но не и глупав.

— В такъв случай се връщаме на обир, при който нещо се е объркало — каза Старкс.

— Задната врата не беше заключена — обадох се аз.

— Откъде знаеш? — попита той.

— Уолтър излезе през нея. Барбара не слезе на долния етаж, за да го изпрати, и не го видях да заключва или нещо подобно.

Морган кимна.

— Така е. Задната врата беше отключена. Няма следи от проникване с взлом. И алармата беше изключена.

Рей кръстоса ръце на гърдите.

— Какво ще кажете за Тами?

Изгледах го удивен.

— Тами да убие Барбара? Абсурд.

— Не е задължително да го е направила сама. Може да е наела някого — заяви Старк.

— Тя знае ли за изневярата? — попита Морган.

Никой не отговори, затова реших да взема думата.

— Съмнявам се.

— На какво основание? — поинтересува се Морган.

— Щях да разбера.

— Защо? Ти си бившият съпруг.

— Тами има навика да ми звъни непрекъснато и да ме засипва с всичките си проблеми. Нямам представа защо го прави, но явно изпитва нужда да сподели с някого, а мен... мен намира за... как беше думата... безопасен?

— Безопасен?

— Знам, че звучи странно. Според мен причината е, че знам колко е луда. Когато откачи, това не ми прави впечатление. Виждам съм го и преди. Така няма чувството, че се е изложила.

— Наистина звучи странно — съгласи се Морган.

— *Странна* е най-благозвучната дума, която описва характера ѝ — усмигнах се аз.

— И все пак...

Поклатих глава.

— Тами не би го направила сама и не би наела другиго. Истината е, че тя обича Уолтър. Би му простила дори изневяра.

Морган кимна.

— От личен опит ли го казваш?

Свих рамене.

— Може да се каже.

Всички замълчаха, сякаш обмисляха възможностите и се опитваха да определят коя звучи най-логично.

— Ами ако Уолтър е бил мишената? — попита Никол.

Всички я погледнаха.

— Имам предвид, непряко. Може някой да е искал да го натопи за убийството. Някой, който му има зъб. И който знае за връзката на жена си с него. Някой, който знае, че Уолтър ще бъде там тази вечер. Който познава графика му и знае кога идва и кога си отива. Уолтър е адвокат, а адвокатите имат врагове. И много от тях са престъпници. Хора, които не биха се поколебали да убият или да натопят някого за убийство. Освен това Уолтър е богат. А богатите хора имат богати врагове, които лесно могат да си наемат професионален убиец.

Морган сбърчи чело и сведе поглед, сякаш обмисляше думите ѝ.

— Хенри не работеше ли в софтуерния бизнес? — попита Никол.

Морган кимна.

— Направил е първото си състояние именно в този бранш. Сега трупата второ, но в недвижимите имоти.

— Тогава е възможно Хенри да е мишената — продължи Никол. — Убиецът не го е заварил у дома съвсем случайно. А може някой да се е опитал да го натопи. Някои хора в софтуерния бизнес приличат на изпълнителите на гангстерски рап. Много пари, малко здрав разум. Или някой конкурент е наел убиец да ликвидира Хенри или да го натопи за убийство, но не е знаел, че Хенри ще бъде извън града. Трудно е да убиеш човек, който е заминал някъде, и също толкова трудно е да му припишеш убийство, когато се намира на хиляда и шестстотин километра от местопрестъплението.

Гледах я с възхищение. Колкото по-добре я опознавах, толкова по-силно впечатление ми правеше. Хем красива, хем умна. Определено не заслужавах такова момиче.

— Сама ли го измисли? — попита Морган.

Никол изправи рамене и го удостои с поглед, който можеше да разтопи стомана.

— Не всички блондинки са глупави.

Морган вдигна ръце в знак на капитулация.

— Извинявай. Всъщност съм впечатлен. Добра логика.

— Не се сетих сама за всичко — обясни Никол. — Преди две години в Калифорния се случи нещо подобно. Компютърен маниак гръмна жената на свой конкурент и се опита да го натопи. Двамата водеха съдебна битка по обвинение в неправомерно използване на някакъв патент. Ставаше въпрос за много пари. Към двеста милиона долара, ако си спомням правилно. Така че идеята не е оригинална.

— Но въпреки това ми харесва — отвърна Старкс.

— Тя е сценаристка — обадох се аз, сякаш този факт обясняваше нейната прозорливост.

А може би наистина я обясняваше.

— Какво общо има това? — попита Морган.

— Съчинява разни истории. Пише сценарии.

Никол присви очи.

— Този обаче няма да мине в Холивуд. Прекалено банален е. Конкурент наема убиец. Гледали сме го хиляди пъти. — Тя поклати

глава. — Виж, ако ставаше въпрос за извънземни нашественици или растения убийци...

— Не мисля, че си имаме работа с кръвожадни зеленчуци — усмихна се Морган и изгледа последователно всички ни. — Други идеи?

Никой не отговори, затова той се обърна към двама ни с Никол и каза:

— Ще трябва да дадете показания.

— Няма проблем — отвърнах аз.

— Ще ни трябва и лаптопът.

— Само със съдебна заповед — намеси се Рей. — Но ще запишем видео — и аудиофайловете на диск и ще ви го дадем.

— Това ще свърши работа. Засега.

Докато копирах файловете, мислите ми се насочиха към Тами. От една страна, ѝ съчувствах. Съпругът ѝ ѝ изневеряваше, нищо чудно да се сдобиеше с обвинение в убийство, ченгетата щяха да цъфнат на прага ѝ със заповед за обиск, да претършуват дома ѝ... светът ѝ щеше да се обърне с главата надолу. Тами, която изпитваше маниакално желание да контролира всичко около себе си, нямаше да го понесе добре. Разбира се, че беше чисто луда, но дали заслужаваше подобно наказание?

От друга страна, изпитвах съжаление към самия себе си. Щом арестуваха Уолтър или полицията обявеше името му като заподозрян, медийните хиени щяха да обсадят дома им. Тами щеше да откачи напълно. А разбереше ли, че моето видео е причината за всички несполуки, сполетели Уолтър, щеше да насочи гнева си към мен. Същински китайски синдром.

Главата започваше да ме цепи. Дали беше само главоболие? Или тумор? А може би аневризъм?

Полицай Боб Морган изгаряше от нетърпение. Трябваше да разговаря с Уолтър колкото се може по-скоро. Преди да е съчинил някоя правдоподобна история. Ако изобщо бе в състояние да скалъпи нещо убедително. От друга страна обаче, ако някой бе в състояние да го направи, това определено бе опитен адвокат като Уолтър. Затова, когато Старкс потегли от дома на Рей, Морган веднага позвъни в офиса на Уолтър само за да открие, че адвокатът е отишъл да снее клетвени показания. Според секретарката щял да приключи след половин час. Морган се замисли дали да не отиде и да измъкне Уолтър навън, но реши, че да направи подобен цирк пред някой клиент и още неколцина адвокати не е най-доброто решение. Възможно бе това да се отрази неблагоприятно на репутацията на полицейското управление. И бездруго си имаха достатъчно проблеми заради престрелката отпреди три седмици. Фактът, че онази отрепка бе стреляла три пъти в предното стъкло на патрулния автомобил, преди на свой ред да поеме два куршума в гърдите, не бе в състояние да умилостиви местните медии.

Освен това Морган не искаше да ядосва Уолтър. Напротив, искаше адвокатът да прояви поне малко воля за сътрудничество по време на разпита.

Затова двамата със Старкс се облегнаха на дървения парапет по протежение на яхтеното пристанище и си взеха по една скрежина. Морган с череши, Старкс с ананас.

Морган проследи с поглед как една луксозна моторница „Крис Крафт“, дълга почти дванадесет метра, акостира край кея. Явно се връщаше от сутрешен риболов. От нея слязоха две двойки с розова кожа, които явно не бяха взели достатъчно слънцезащитни кремове. Служителите на реда застанаха до планшира и изчакаха тримата души от екипажа да свалят няколко големи сребристи риби, да ги поставят в оранжева хладилна кутия и да ги покроят с лед.

— Какво мислиш? — попита Старкс.

— Мисля, че Уолтър се е прецакал здравата.

— Може да е невинен.

— Въпреки това се е прецакал. Случилото се ще му се лепне като кучешко лайно на подметка. Дори да го изчисти, вонята ще остане.

Морган дояде скрежината си и хвърли салфетката в синьото пластмасово кошче за боклук.

— Той ще отрече — предположи Старкс.

— Всички отричат.

За двадесет години в полицията Морган бе чувал безброй заподозрени да отричат, че са замесени в едно или друго престъпление. Поне хиляда пъти. Дори най-големите престъпници отричаха. Разбира се, Морган не се трогваше от подобни приказки. Не беше негова работа да решава кой е виновен и кой не. Задачата му бе само да събере фактите. Дълбоко в себе си пет пари не даваше за глупости от рода на „невинен до доказване на противното“. Тъкмо обратното, той изхождаше от презумпцията, че човекът срещу него е виновен, и ръководеше разследването именно на тази база. В края на краищата, ако тези типове бяха невинни, нямаше да попаднат в полицията, нали така? И все пак трябваше да признае, че не може да си представи Уолтър като хладнокръвен убиец. Той беше прекалено... как беше думата... прекалено мек. Не беше мачо, нямаше достатъчно тестостерон. Но това се отнасяше и за Гладис Маккомър. Преди две години. Учителка по заместване, доброволка в библиотеката. Дребна, слаба, мълчалива — с една дума, сива мишка — тя бе премазала черепа на съпруга си с бейзболна бухалка. Докато той спял. После се бе опитала да разтвори трупа му с киселина, като за целта бе използвала стара метална вана в задния двор. Не се бе получило. Киселината бе разяла метала, а изпаренията бяха привлекли вниманието на един съсед. Понякога и най-добрите планове се провалят. Възможно ли бе Уолтър да е убил Барбара? Напълно.

— Смяташ ли, че всичко това е работа на Хенри? — попита Старкс, който продължаваше да яде своята скрежина.

— Възможно е. Някои хора не си падат по разводите. Помниш ли случая „Петерсен“? Онзи в Калифорния. Или в Чикаго.

Нямаше значение. Ако Хенри бе разбрал за връзката на жена си с Уолтър — а той сигурно бе подозирал нещо, за да наеме Рей — нищо чудно да бе поръчал на някого да ликвидира и двамата.

— Смяташ, че убийците може да са пропуснали Уолтър? Да са влезли в къщата прекалено късно? Нещо подобно?

Морган кимна бавно.

— А може задачата им да е била да убият Барбара и да натопят Уолтър. Така пак елиминират и двамата.

— Както предположи онова момиче... Никол?

Морган поклати глава.

— Попадал съм и на по-необикновени сценарии.

— Звучи дяволски хитро и гадно.

— Точно така.

— Но не знаем дали Хенри наистина е наел Рей — отбеляза Старкс.

— Наел го е. Нищо друго не се връзва.

Морган проследи с поглед двамата изгорели от слънцето мъже, които мъкнеха тежката хладилна кутия, пълна с риба. Едва ходеха. Зад тях пристъпяха съпругите им, които разговаряха оживено и ръкомахаха. Мъжете натовариха хладилната кутия в багажника на голям син джип с номера от Мисури и лепенка с логото на „Канзас Сити Чийфс“ на задното стъкло.

— Някаква информация кога се връща Хенри? — попита Старкс.

— Доколкото чух, още се опитва да намери билет за полет от Ню Йорк. Предполагам, че ще пристигне тази вечер. Или най-късно утре сутрин. Обеща да се обади веднага щом разбере.

Старкс дояде скрежината си и хвърли хартийката в кошчето. Извади две салфетки от джоба на самото си и изтри ръце.

— Готина мацка — отбеляза той.

— За кого говориш?

— За Никол.

— Така е — кимна Морган.

— Все пак това е Джейк Лонгли. Винаги получава най-готините мацки. Той също е хубавец.

Това беше самата истина. Джейк бе висок... може би метър и деветдесет, стегнат, мускулест, в отлична форма. Изглеждаше така, сякаш още утре може да заиграе при професионалистите. И излъчваше онази типична за спортистите самоувереност, която дразнеше Морган.

Той изсумтя.

— Проблемът му не е във външния му вид. А че се оставя жените да го водят за оная му работа.

— Не бих имал нищо против момиче като Никол да води и мен по същия начин.

— Точно това имах предвид — каза Морган и погледна часовника си. — Време е да проверим дали Уолтър се е освободил.

13

Веднага щом адвокатите събраха документите и затвориха куфарчетата си, а съдебната стенографка прибра машината си в малката чанта на колелца, Уолтър побърза да ги изпрати. Затвори вратата и се обърна към празната чакалня. Това ли щеше да му поднесе бъдещето? Да, ако не затвор, то поне пуста кантора, без нито един клиент. Нямахше никакво значение, че е невинен, дори само намекът за вина, да не говорим за избухването на скандал, бе в състояние да унищожи практиката му с бързината, с която водата се изпарява върху горещ асфалт през лятото. Уолтър отмени всичките си срещи за този следобед. Не беше в настроение да слуша чужди проблеми, имаше си достатъчно.

— Полицай Морган се обади — каза Кони.

— Какво иска? — въздъхна Уолтър.

— Да говори с вас. Казах му, че сте в среща, а той отвърна, че ще наминем.

Започваше се.

Уолтър кимна и влезе в кабинета си, където се отпусна тежко на кожения си стол за две хиляди долара. Животът му се бе превърнал в ужасна бъркотия. Снемането на показания се бе превърнало в ужасна бъркотия. Не можеше да се съсредоточи. Не можеше дори да говори. Имаше чувството, че мозъкът му е станал на желе, а гърлото му е пълно със сажди. Стенографката бе казала: „Бихте ли повторили?“, поне десет пъти. Щеше да се наложи да прочете стенограмата покъсно, за да си припомни какви въпроси е задал и какви отговори е получил.

В един момент, когато въпросите му бяха започнали да звучат така отнесено като лодка без котва в бурно море, адвокатът на отсрещната страна го бе попитал дали не иска да насрочат снемането на показания за друга дата. Не, Уолтър не искаше да го прави. Искаше да приключи час по-скоро и да се заеме със своя случай. Със собствената си защита. Със собствената си защита? Това прозвуча

толкова странно. Как бе допуснал да се случи? Да се превърне в заподозрян. Не хранеше никакви илюзии в това отношение. А дори по някаква необяснима приумица на съдбата все още да не бе заподозрян, това скоро щеше да стане. След като Морган бе започнал да души наоколо, явно бе разговарял с Джейк Лонгли. И най-вероятно бе изгледал проклетото видео. Гаднярът Джейк Лонгли щеше да го качи на бесилото. Може би не трябваше да краде жена му. Не, това не беше вярно. Джейк бе изгубил Тами много преди на сцената да се появи Уолтър. Разбира се, Джейк не смяташе така. Та нали Уолтър го бе изцедил до шушка по време на развода?

Главата го заболя, стомахът му се сви на топка. Какво щеше да прави? Барбара беше мъртва. Морган щеше да го посочи обвинително с пръст. Като долен престъпник. Като голяма част от клиентите на Уолтър. А той не бе като тях. Той бе уважаван професионалист. Най-добрият адвокат в целия окръг. Всеки щеше да го потвърди. Защо тогава усещаше тежест в гърдите? Защо ръцете му трепереха? Защо се чувстваше толкова... виновен? Защото беше виновен. Най-малкото беше предал доверието на Тами. Беше се отдал на собствените си нужди. До това ли се свеждаше връзката му с Барбара? До задоволяване на собствените му нужди? В такъв случай защо се бе забъркал в цялата тази история? Какво говореше това за него? За Тами? За брака им?

Уолтър подскочи, когато интеркомът иззвъня.

— Да, Кони?

— Полицаи Морган и Старкс са тук.

— Дай ми две минути и ги покани да влязат.

— Разбрано.

Страхотно. Циркът започваше, а той още не знаеше какво да прави. Уолтър се отпрати към личната си баня, макар едва да се държеше на краката си. В огледалото го погледна човек, когото едва разпозна. Изглеждаше толкова болнав, блед, уплашен, по челото и горната му устна бяха избили капчици пот. Изобщо не приличаше на храбрия воин от съдебната зала, когото винаги се бе опитвал да изиграе. Уолтър наплиска лицето си със студена вода. Не помогна. Повдигаше му се, но и повръщането нямаше да помогне.

Тъкмо седнаше на стола си, когато вратата се отвори.

Морган седна срещу него. Старкс остана прав, високата му надметър и деветдесет фигура се извисяваше заплашително. Уолтър се надяваше Морган да е дошъл с приятелски намерения. Един поглед към каменното му лице обаче бе достатъчен, за да му разкрие, че двамата със Старкс нямат намерение да си играят на доброто ченге и лошото ченге. А по-скоро на лошото ченге и по-лошото ченге. Интуицията на Уолтър му подсказваше, че двамата полицаи знаят всичко. За него и Барбара. За видеото. Щяха да се опитат да го извадят от равновесие.

Дръж се, Уолтър, трябва да се справиш.

В главата му се завъртяха поне една дузина адвокатски трикове. Уловки, увъртания, манипулации и какви ли не хитроумни съдебни маневри. Все неща, превърнали се в негова втора природа. Беше ги използвал срещу Морган и преди. Вярно, противникът му бе умен, силен, добре подготвен, но Уолтър бе успявал да го надхитри. В съда. Където имаше предимство. Очакваше собственият му кабинет да му предостави известно психологическо преимущество, но сега, когато се бе настанил зад бюрото си, знаеше, че Морган държи всички козове.

— Разкажи ми — подкани го Морган.

Уолтър направи усилие да си придаде възможно най-невинно изражение.

— Какво да ви разкажа?

— Уолтър, не сме дошли да си играем игрички. Ясно ли е? Изгледахме видеозаписа. Видяхме как напускаш местопрестъплението. Затова разкажи ни.

— Не съм я убил. Заклевам се.

Вместо да реагира по някакъв начин на твърдението на Уолтър, че е невинен, Морган просто продължи да се взира невъзмутимо в него. Уолтър знаеше, че това е типичен полицейски трик. Морган се опитваше да го постави под напрежение. И успяваше. Уолтър вече усещаше тежест в главата, в гърдите...

Той въздъхна накрая и кимна.

— Да, срещяхме се от известно време. Да, бях с нея в онази нощ. Но когато си тръгнах, тя беше добре.

— Откога имахте връзка?

— От няколко месеца. Почти година. Не го бяхме планирали. Просто се случи.

— Така става обикновено — отбеляза Старкс.

Уолтър разтри слепоочията си.

— Знам, че, погледнато от страни, положението ми не е никак розово. Знам, че съм основният ви заподозрян. Но не съм й навредил по никакъв начин. — Той изхлипа и продължи: — Не бих могъл да го направя.

— Знаеш ли колко пъти съм го чувал? — отвърна Морган. — Безброй.

— Знам — призна Уолтър. — Аз също. Но се заклевам, че не съм я убил. Аз я обичах.

Това беше самата истина. Но също така и един от най-старите мотиви за убийство. Любовта и омразата са двете страни на една и съща монета.

— Ако не си бил ти, кой тогава? — продължи да го мъчи Морган.

Уолтър не бе очаквал този въпрос. Трябваше да го предвиди, но точно в този момент мозъкът му не работеше с пълния си капацитет. Всъщност по-голямата част от него бе блокирала. И му беше трудно да реагира на подобен натиск.

— Нямам представа.

— Хенри? Смяташ ли, че той е замесен? — попита Морган.

— Той беше извън града.

Полицаят се приведе напред, опря лакти на коленете си и погледна Уолтър право в очите. Адвокатът видя служебния му пистолет да се подава изпод разтвореното му сако.

— Нямах това предвид — обясни Морган. — Смяташ ли, че би могъл да наеме някого?

— В никакъв случай. Не и Хенри.

— Но той знаеше за връзката ви, нали? — попита Старкс.

— Сигурен съм, че не знаеше.

— Но е наел Рей Лонгли — отвърна Морган.

Уолтър изведнъж почувства как раменете му се наливат с олово и увисват. Той се прегърби леко.

— Нищо не знам. Всичко ми се струва толкова объркано и нелогично.

— Често пъти убийствата наистина са лишени от логика. Винаги има други начини за решаване на проблема, но поради някаква

причина убийците рядко ги виждат. Докато не стане прекалено късно да оправят нещата след погрешно взетото решение.

Уолтър усети очите му да се наливат със сълзи. В никакъв случай не биваше да проявява слабост. Не и пред Морган.

— Имаш ли оръжие? — попита Морган.

— Три пистолета. Един тук, в офиса, и два у дома. Всъщност единият е на Тами.

— Ще ми трябват и трите.

— Няма проблем.

Уолтър отвори чекмеджето на бюрото си и извади тридесет и осемкалибров пистолет в кобур. После го подаде на Морган с думите:

— Имам разрешително. И то за скрито носене. Но рядко го вземам със себе си.

— Уолтър, няма да губя времето и на двама ни с обичайните въпроси. Знам кога си отишъл у Барбара Плъмър и кога си си тръгнал. Знам, че присъствието ти в дома ѝ съвпада до известна степен с интервала от време, в който е била убита жената. Това означава, че си разполагал със средствата и възможността да извършиш престъплението. Не мисля обаче, че си имал мотив.

Уолтър понечи да отвърне, че никога не би убил Барбара или когото и да било, че всичко това не доказва вината му, но преди да подреди мислите си и да отвори уста, Морган вдигна ръка и го спря.

— Освен това знам, че дори да имаше мотив, нямаше да ми кажеш. Уликите сочат, че си го направил или ти, или някой, който е знаел графика ти. Третата възможност е случайно съвпадение и лош късмет за теб. И трите ме устройват.

— Не съм го направил, заклевам се! И не вярвам, че Хенри е замесен. Трябва да е някой друг.

Морган се изправи.

— Уолтър, здравата си загазил.

— Арестуван ли съм?

— Все още не. И няма да те арестувам, ако се съ согласиш да претърсим офиса и дома ти. Откажеш ли, ще извадя необходимите съдебни заповеди и една от тях ще е за твоето задържане.

— Разбира се. — Уолтър стисна здраво плота на бюрото си, за да запази равновесие. — Нямам какво да крия.

Морган повдигна вежда.

— За убийството. А колкото до изневярата? Разбира се, че имам. Но мисля, че случилото се слага край на лъжите и преструвките.

— Така е — кимна Морган.

— Какво ще търсите?

— Документи, компютърни файлове, телефонни записи, оръжия и прочие. Е, как ще процедираме? Разполагаме ли с доброволното ти съгласие, или се налага да вадим съдебни заповеди?

— Можете да претърсите всичко. — Уолтър взе телефона. — Ще се обадя на Тами, за да я предупредя.

Морган поклати глава.

— Не. В такъв случай може да предположа, че тя ще унищожи евентуалните улики, преди да стигнем до дома ви.

— Разбира се.

Уолтър остави слушалката. Много добре знаеше, че Тами щеше да полудее, когато види ченгетата отпред.

— Мога да дойда с вас.

— Остани тук. Екипът ще пристигне съвсем скоро. Трябва да им помогнеш, да ги ориентираш да избегнат документи, свързани с клиенти, които защитаваш.

— Разбирам — кимна Уолтър.

— Държиш ли служебни документи у дома? Свързани с твои клиенти.

— Не. Държа всичко в кабинета.

— А оръжията? Онези у вас? Къде да ги търсят моите хора?

— В нощните шкафчета от двете страни на спалнята. В горните чекмеджета.

Уолтър почувства, че му се повдига. Преглътна с усилие.

— Сега... — започна той, но гласът му изневери. Някой сякаш бе излял бетон в гърлото му. — Дори не знам как е умряла.

Когато Морган не отговори, Уолтър продължи:

— Предполагам, че е била застреляна.

— Защо смяташ така?

— Защо иначе ще вземете пистолетите ми?

— Не мога да споделям подобна информация с теб.

Уолтър въздъхна.

— Защото съм основният ви заподозрян, нали?

— Засега — сви рамене Морган.

Тами Хортън не обичаше да я прекъсват. Никой никога. Нима домът ѝ за милиони долари, разположен в най-скъпия квартал в града, не бе в състояние да я предпази от натрапници? Дори от амбулантните търговци, които се промъкваха в квартала по неведоми пътища? Как изобщо тези досадници успяваха да се прокраднат покрай охраната, а? Противни хлапета, които продаваха сладкиши, за да си купят баскетболни екипи, благотворителни организации, които хленчеха за дарения, да не говорим за разните му там мормони и свидетели на Йехова. Малко ли им бяха парите, с които разполагаха?

Затова, когато на вратата се позвъни, Тами се престори, че не чува. Когато се позвъни втори път, тя хвърли поглед към ръчно изработената двойна дъбова врата и отпи от виното си. Вярно, беше рано за алкохол, но тя все пак гледаше кулинарно шоу. Как бе възможно да гледа всички тези храни без чаша вино в ръка? Струваше ѝ се неуместно.

След третото позвъняване Тами остави чашата върху масичката за кафе. Всъщност върху последния брой на любимото си списание за обзавеждане, тъй като не искаше да повреди скъпата дървесина. Четвъртото позвъняване я принуди да се изправи на крака.

Тъкмо гледаше запис на последния кръг на кулинарното състезание по местния канал. Не бе пропуснала нито един епизод от шоуто, в което от двадесет готвачи от района до финалния кръг бяха стигнали само двама. Клодел Пулвър и нейната торта на четири етажа с ягоди, топени в сотерн, и сметанов крем ганащ срещу пикантния лимонов пай на Джорджет Маккълър, пикантен, защото освен сметана, ром и ядки в него имаше и малко лют пипер. Тримата съдии тъкмо дегустираха десертите, когато Тами грабна дистанционното, включи видеото на пауза и закрачи енергично към вратата, подготвяйки поредната си гневна тирада.

— Дано да не е някоя глупост — започна тя, когато отвори рязко вратата, — макар да съм убедена в обратното...

На прага стоеше полицај Боб Морган. Зад гърба му се извисяваха двама негови колеги, облечени с джинси, бели ризи и сини якета с някаква златиста емблема вляво на гърдите. Последното нещо, което Тами бе очаквала. Изненадата и любопитството уталожиха малко гнева ѝ.

— Господин полицај? Какво мога да направя за вас? — попита Тами и хвърли бърз поглед назад. Дали бе включила видеото на пауза?

Морган ѝ връчи лист хартия.

— Трябва да претърсим дома ви.

— Какво?

— Съпругът ви вече даде своето съгласие — отвърна Морган и размаха листа. — Това е неговият подпис.

Тами го погледна изумена.

— Добре, аз пък не съм съгласна.

Морган кимна бавно.

— Това е проблем.

— Разбира се, че е проблем — отвърна тя и сложи ръка на кръста.

— Всъщност не се нуждаем от вашето съгласие, защото Уолтър, който по документи е собственик на тази къща, вече ни даде зелена светлина.

Тами махна с ръка.

— Виждате ли го някъде? Аз не го виждам. След като той не е тук, вие няма да влезете.

Морган сгъна листа и го прибра в джоба на самото си.

— Мога да извадя заповед за обиск. И то за нула време. Така ли искате да процедирам?

— За какво става въпрос? — Сега вече Тами сложи и другата си ръка на кръста. — Какво търсите?

— В ход е полицейско разследване, което означава, че не мога да разкрия никакви подробности.

— Говорите като ченге от телевизионен сериал.

— Благодаря — отвърна Морган. — Точно към това се стремя.

— Върнете се, когато можете да ми кажете за какво става въпрос — заяви Тами и понечи да затвори вратата, но ръката на Морган я спря.

— Госпожо Хортън, опасявам се, че ще трябва да излезете навън, докато уредим проблема.

— Как пък не!

— Госпожо, ако заподозра, че унищожавате улики, имам право да вляза. Със или без заповед за обиск. Подобни обстоятелства имат по-голяма тежест от Четвъртата поправка.

Вярно ли беше? Тами нямаше как да разбере. Но не се съмняваше, че Морган — както и всяко друго ченге на тази планета — биха излъгали с готовност, ако имаха изгода. Това им беше в кръвта. Нали така правеха полицаите от всички онези филми, които бе изгледала по „Дискавъри“? Да не говорим за онези от „Закон и ред“. Дори Монк извърташе нещата понякога.

— Е, можем ли да започваме? — попита Морган.

— Още не сте ми казали какво търсите. Или защо.

— Най-добре да попитате Уолтър.

— Казах ви вече, той не е тук.

— Знам. В адвокатската си кантора е. Където други наши колеги извършват обиск.

— Нищо не разбирам.

— Обадете се на Уолтър.

— Почакайте тук.

Тами отново се опита да затвори вратата и отново Морган я спря.

— Оставете вратата отворена, за да мога да ви виждам. Както вече казах, търсим улики.

— Уолтър ще ви разкатае.

— Възможно е, но за момента предлагам да следваме моите правила. Това ще улесни живота на всички ни.

Тами изсумтя, врътна се рязко, прекоси фоайето и влезе в дневната. Големият телевизор показваше застиналия образ на един от съдиите с вилица в ръка и парче кейк пред широко отворената си уста. Тами грабна мобилния си телефон от масичката за кафе, набра Уолтър И поднесе телефона до ухото си. Изчака три позвънявания, преди Кони да вдигне.

— Искам да говоря с Уолтър, Кони.

— В момента е зает.

— Не е чак толкова зает! Кажете му да се размърда веднага и да вдигне телефона!

Кони я послуша.

Уолтър обаче не ѝ обясни нищо. Обеща да направи това по-късно, а сега искаше от нея да позволи на Морган да извърши обиска.

— Виж какво — заяви Уолтър, — ще обискират дома ни така или иначе. По-добре го преглътни.

— Това свързано ли е с убийството на Барбара?

— Да — въздъхна той.

— Не разбирам — каза Тами и погледна към вратата, където Морган и двамата му колеги не откъсваха поглед от нея.

— Остави ги да си свършат работата — настоя Уолтър. — Ще говорим по-късно. Сега обаче съм доста зает. Става ли?

Той затвори. Тами впери поглед в телефона, след което го остави до чашата с вино. Върна се на прага и каза:

— Добре, Анди, Барни и Флойд, нека бъде вашето.

Анди, Барни и Флойд бяха ченгета, герои от шоуто на Анди Грифит. Морган само кимна и се престори, че не я е чул. Тримата полицаи влязоха вътре.

— Ще трябва да ви помолим да излезете навън, докато приключим.

— Гоните ме от собствената ми къща?

— Само докато приключим.

— Колко време ще отнеме?

— Не съм сигурен. Може би час.

— От вас, момчета, биха се получили чудесни щурмоваци.

— Госпожо. — Морган посочи вратата.

— Пет минути — отвърна Тами. — Можете ли да ми дадете пет минути?

— Госпожо?

Това ченге звучеше като развалена грамофонна плоча.

— Финалът на кулинарното шоу! Обзалагам се, че лимоновият пай ще спечели!

— Не смятате ли, че това може да почака?

Тами бе толкова ядосана, че очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Защо ми го причинявате?

— Попитайте Уолтър.

В този момент претърсването на кабинета на Уолтър бе към своя край. Адвокатът се бе подпрял на стената — стената, на която бяха окачени всичките му дипломи, грамоти, снимки с политици и знаменитости — докато един полицаѝ изнасяше компютъра му през вратата, следван по петите от друг, който мъкнеше три кашона с документи. Уолтър излезе след тях в коридора и проследи с поглед как се отправят към асансьора.

— Уолтър, какво става? — попита Кони, след като той затвори вратата.

— Не мога да говоря точно сега.

— Но...

— Ще ти кажа по-късно. Първо трябва да разговарям с Хауърд и Антъни. Тук ли са?

Тя, изглежда, се засегна. Уолтър искаше да я прегърне и да я увери да не се тревожи, но се опасяваше, че нервите му няма да издържат. Освен това имаше по-спешни въпроси за решаване.

— В конферентната зала са. Работят върху речите си за утрешния процес.

Уолтър се поколеба — разговорът нямаше да бъде приятен — но въпреки това продължи надолу по коридора.

Завари съдружниците си Хауърд Ливайн и Антъни Стийн надвесени над масивната заседателна маса, чиято повърхност бе осеяна с документи. Двамата вдигнаха погледи, когато той влезе. След като се извини за прекъсването, Уолтър седна срещу тях и им разказа всичко. Те се отпуснаха на столовете си и го зяпнаха с изумление. Уолтър не скри нищо от тях. Връзката си с Барбара. Нейното убийство. Цялата история от игла до конец. Изумлението им бе огромно, отстъпваше само на страха, смразил душата на Уолтър.

— Мисля, че вие трябва да поемете моята защита — каза Уолтър. Ливайн повдигна вежди.

— Не смяташ ли, че е по-добре да потърсиш адвокат извън кантората?

Уолтър поклати глава.

— Нямам доверие на никой друг.

— Опасявам се, че трябва да се съглася с Хауърд — каза Стийн.

— Това е все едно да се защитаващ сам.

— Е, и?

— Само глупак би решил да се защитава сам. Много добре го знаеш.

— Трябва да ограничим кръга от посветени. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. За фирмата. За мен.

Ливайн се приведе напред и опря лакти на коленете си.

— Смяташ, че тази история ще стигне до телевизиите, така ли? Ще попадне в новините?

— Можем да го забавим, докато Морган осъзнае, че съм невинен. В такъв случай, когато информацията стигне до медиите, аз отдавна ще съм отпаднал от кръга на заподозрените.

— Мислиш ли, че полицията ще направи това преди новините в шест вечерта? — попита Стийн.

Ливайн кимна в знак на съгласие.

— Убийство в „Пойнт“? Съпругата на Хенри Плъмър? Това е сензация.

— Ченгетата ще запазят в тайна имената на заподозрените колкото се може по-дълго. Сами го знаете. Става въпрос за текущо разследване. Морган няма да каже нито дума пред медиите. Винаги прави така, освен ако обстоятелствата не го принудят.

— Дано да си прав — сви рамене Ливайн.

Стийн погледна Ливайн и каза:

— Не съм сигурен, че е добра идея, но те уверявам, че ще го направим. Ако това е твоето желание.

— Да, това е — отвърна Уолтър и погледна първо Ливайн, после Стийн. — Нямам никаква вина. Вярно, срещаме се от време на време. И бях в дома й снощи. Но когато си тръгнах, тя беше жива и здрава.

— Вярваме ти — кимна Стийн.

— Благодаря — отвърна Уолтър. — В момента имам нужда от подкрепа.

Уолтър искаше да се надява, че е в състояние да държи медиите в неведение. Много искаше. Не харесваше Морган и не смяташе, че ченгетата ще решат случая бързо. Не и достатъчно бързо, за да го спасят от медиен линч. Морган никога не бързаше. Работеше бавно и методично. Не оставяше камък необърнат. Рядко допускаше грешка. За него времето не беше проблем. Не така стояха нещата с Уолтър. За него един ден, дори няколко часа можеха да имат огромно значение. Затова Уолтър бе намислил нещо друго.

Рей Лонгли.

Това бе следващата му спирка.

Завих и спрях пикапа на паркинга пред Рей точно до лъскав сребрист мерцедес S63 с голям дванадесетцилиндров V-образен двигател, полирани хромирани джанти, силно затъмнени прозорци и регистрационна табела, на която пишеше ХРТН. Колата на Хортън.

Интересно.

Бях оставил Никол у дома ѝ, за да поработи върху своя сценарий. Убийството на Барбара Плъмър ѝ бе дало няколко нови идеи.

По пътя към къщата на вуйчо ѝ бе очертала сюжета в най-общи линии. Историята се въртеше около убийството на магнат от Силициевата долина, който измамил делови партньор и се озовал в залива на Сан Франциско с отрязана глава.

Момичето определено си имаше и тъмна страна.

Освен това ми бе заповядала да я взема в осем и да я заведа на вечеря. Умираще да командва. Вечерята с нея бе едно, но онова, което се правеше преди вечеря, бе съвсем друга история.

Заварих Рей и Уолтър да седят край масата на верандата. Следобедното слънце бе обагрило в оранжево небето на запад, а плажните чадъри под нас бяха хвърлили дълги сенки. Повечето туристи събираха багажа си с явното намерение да се прибират. Други продължаваха да лежат на хавлиите си, за да не пропуснат последните лъчи ултравиолетова радиация.

Настаних се на един празен стол и попитах:

— Какво става?

Рей кимна към Уолтър.

— Не съм убил Барбара.

— Нали ти казах, че съм склонен да ти повярвам — отвърнах аз.

— Държа да отбележа, че аз също му вярвам — заяви Рей.

Уолтър изду бузи, след което издиша бавно.

— Не мисля, че някой друг ми вярва. Определено не и Морган.

Уолтър бе имал ужасен ден. В това не можеше да има никакво съмнение. Бе преживял онези моменти, които те карат да поставиш под

съмнение всичко. Абсолютно всичко. Имам предвид, че изневярата му бе станала публично достояние, любовницата му бе убита, бракът му също щеше да пострада, да не говорим, че и кариерата му бе изложена на риск. Дори свободата му бе заложена на карта. Положението едва ли можеше да бъде по-тежко. Всичко това бе изписано на лицето му. Бледо, изопнато, с тъжни уморени очи. Уолтър изглеждаше остарял поне с няколко години.

— Това му е работата — отвърнах аз. — Да подозира всички.

— Особено тези, които са заснети да напускат местопрестъплението? — Уолтър погледна към залива. Погледът му блуждаеше, искрицата живот в очите му сякаш бе угаснала. — Не мога да повярвам.

— Каза ли на Тами? — попитах аз. — За връзката ти с Барбара.

— Не още. Не съм се прибирал у дома. И май не искам да се прибирам. — Уолтър въздъхна. — Такива неща не се обсъждат по телефона. — Той сведе поглед към дланите си, които бе долепил една до друга, и продължи: — Тя ще откачи.

— Меко казано. — Опрях лакти на масата и попитах: — Защо си тук?

— Искам да наема Рей... да намери истинския убиец.

Не го очаквах. И не знаех как да реагирам. Това само щеше да налее още масло в огъня на Таминия гняв. Първо щеше да научи, че Уолтър ѝ е изневерявал с Барбара, после щеше да разбере, че аз съм направил запис, който го превръща в основен заподозрян в разследване на убийство, и накрая щеше да открие, че Уолтър е наел Рей. Да, определено щеше да откачи. Бурята нямаше да отmine и мен. Лявото ми слепоочие запулсира болезнено.

— Това не е ли работа на Морган? — учудих се аз. — Да намира убийците.

— Нямам вяра на ченгетата. Ще изберат най-лесния начин.

Беше прав, не можех да го отрека.

— Но защо нас?

— Защото вие ми вярвате. Освен това вече знаете всичко. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. Така е най-добре за Тами. За мен. За фирмата.

Уолтър май бълнуваше. Ако си въобразяваше, че ще запази тази история в тайна, дълбоко се заблуждаваше. Казах му го в очите.

— Знам. Просто се опитвам да отложа скандала. Докато ченгетата свалят подозренията от мен.

Уолтър приличаше на удавник, който се хваща за въображаема сламка. Или на лодка с повреден рул, която се върти в кръг. Предполагам, че мислите му тънеха в невъобразим хаос. Вчера всичко му беше наред, животът му следваше обичайната възходяща траектория, а после... бум! Върху главата му се бе стоварил сребърният чук на Максвел от онази песен на „Бийтълс“. Или огромен тир бе премазал скъпарския му мерцедес.

— Възможен е конфликт на интереси — отбеляза Рей. — Хенри ни нае, за да следим Барбара. За да открием какви ги върши.

— Вече знаете — отвърна Уолтър. — Изпълнили сте възложената ви задача. С това договорът ви може да се смята за изчерпан.

— Възможно е, но първо трябва да говорим с Хенри. Искам да чуя мнението му.

Уолтър се приведе напред и зарови лице в дланите си.

— Това няма край.

— Ще ти кажа какво ще направим — заяви Рей. — Премисли всичко тази вечер. Увери се, че искаш да наемеш точно нас. А междуременно аз ще говоря с Хенри. И тогава ще решим какво да правим.

Уолтър вдигна глава и кимна.

— Добре — каза той и се изправи. — Какво да правя сега?

— Прибери се у дома — посъветвах го аз. — Говори с жена си.

Рей ме остави пред сервиза на Алберто с обяснението, че имал работа на компютъра, но към осем вечерта щял да ни чака с Пенкейк в „Капитан Роки“. Когато Алберто ме въведе в сервиза, видях, че отново е направил невъзможното. Бе открил прозорците, от които се нуждаех, в някаква автоморга край Феърхоуп. Единствените два прозореца, останали здрави, след като друг мустанг от 65-а се превърнал в скрап след челен сблъсък на шосе 1–10. Добър късмет за мен, лош за собственика на мустанга.

Момчетата на Алберто бяха измили и полирали колата толкова добре, че докато карах по булевард „Пердидо Бийч“, залязващото оранжевочервено слънце се отразяваше по предния капак и караше бургундското да изглежда още по-тъмно. Струваше ми се, че колата върви по-добре. Едно измиване, малко паста и два нови прозореца сякаш я бяха преобразили. Знаех, че съм подранил с цял час спрямо уговорката ни с Никол, но нямах какво друго да правя, така че защо не?

— Подранил си — каза Никол, когато отвори входната врата.

Беше облечена с бели шорти и късо оранжево потниче. Голият ѝ корем бе покрит с капчици пот. Босите ѝ крака също. Имаше страхотни крака.

— Какво правиш?

— Тичах по плажа.

— Съжалявам, че се натрапвам, но умирам от глад.

— За мен? — усмихна се тя.

— И за теб.

— Нетърпелив. Обичам това качество у мъжете. — Никол отстъпи крачка назад и ме пусна да вляза. — Налей по едно питие. Във фризера има „Патрон“. Аз ще си взема душ.

— Не искаш ли да ти изтрия гърба?

Тя повдигна вежди.

— Това може да забави вечерята.

— Ще оцелея — усмигнах се аз.

— Вземи питиетата с теб — засмя се Никол.

Обърна се, съблече потничето през глава и се отправи към стаята си. Господи, колко беше красива!

Тридесет минути по-късно се подсуших, облякох се и седнах на края на леглото, за да обуя сандалите си. Никол, вече с джинси и тъмнозелен пуловер, разреса още влажната си коса, след което я хвана на опашка и я стегна с черен ластик.

— Сега и аз съм гладна — обяви тя.

— Така става след хубав секс.

— Кой казва, че е бил хубав?

— Ти — отвърнах аз. — И то няколко пъти, доколкото си спомням.

— Отворко — оципа ме тя палаво по ръката.

— Държа на точността.

Излязохме навън. Тя видя мустанга ми.

— Оправили са ти колата. — Протегна ръка и заяви: — Аз ще карам.

— Не мисля, че идеята е добра. Това е петдесетгодишен мустанг. Не се държи на пътя като твоя „Хилядолетен сокол“.

Никол вдигна длан и присви пръсти.

— Дай!

Подчиних се. Нямаше смисъл да споря с нея. Имам предвид, че Никол притежаваше всички онези женски аргументи, които карат мъжете, дори мъжкарите като мен, да правят глупости. Като например да отстъпят колата си. Кое то направих току-що.

След като закопчахме коланите — и аз се уверих, че моят работи без засечка — Никол изкара колата на задна, превключи скоростите, превъртя гумите, които изсвириха пронизително, и се понесе по улицата. След няколко остри завоя, от които косата ми се изправи, тя излезе на шосето и се впусна в импровизирано състезание. Пет пари не даваше за останалите на пътя. Всички бяха принудени да ѝ дишат прахта.

— Много добре се държи — заяви тя, докато изпреварваше един джип, след което се пхна в несъществуващ процеп между пикап и тир.

Въздушната струя от големия камион залюля мустанга. Никол сякаш не забеляза това, ускори и изпревари бял корвет. Не казах нищо, тъй като сърцето ми се бе качило в гърлото и не бях в състояние да произнеса нито дума.

Най-сетне се измъкнах от колата сред облак мидени черупки, който Никол вдигна във въздуха, когато спря рязко на паркинга пред „Капитан Роки“. Телефонът ми извънтя. Прочетох името на дисплея. *Тами*.

— Влизай вътре — каза аз, — по-добре да се обадя още сега.

Проследих с поглед обувките ѝ в ластични джинси крака. *Леле!* Гласът на Тами ме върна към реалността.

Не каза „здравей“, „как си?“ или нещо подобно, а попита направо:

— Какъв ти е проблемът, по дяволите?

— Нямам никакъв проблем. Всичко ми е наред. Но благодаря за загрижеността.

— Ти си задник! Забъркал си и Уолтър във всичко това!

— Мисля, че Уолтър сам се е забъркал.

— Да ти го начукам, Джейк! — Тами все още набираше инерция.

— Никол вече се погрижи за това.

— Божичко, какъв мръсник си станал!

— Работя по въпроса.

— Защо си заснел онова видео, за Бога?

— За това ми плащат.

— Но си го дал на ченгетата! Да не си луд?

— Нямах друг избор. Всичко останало е равносилно на укриване на доказателства.

Тя изсумтя презрително.

— И двамата знаем с какво уважение се отнасяте към закона ти и скапаният ти баща.

— Какво искаш, Тами?

— Истината.

— Попитай Уолтър — отвърнах аз и затворих.

Едно трябва да ѝ призная на Тами — няма умора. Измина една минута, две минути, три минути, през които не спря да звъни. Звънна три пъти още преди да стигна масата, на която седяха Никол, Рей и Пенкейк. Всеки път прехвърлях обаждането към гласова поща. Нямах

какво да ѝ кажа, а дори да имах, тя нямаше да ме изслуша. Защо тогава да си губя времето и да си късам нервите?

Настаних се на свободния стол до Никол. Заливът бе спокоен, луната озаряваше със сребърна светлина гребените на вълните, а вечерният бриз носеше приятна топлина.

— Поръчах ти текила — каза Никол. — Реших, че ще ти се отрази добре след разговора с Тами.

— Как разбра, че е тя?

— Интуиция.

Рей повдигна вежда.

— Тами никак не е очарована от нас, тъй като смята, че ние сме въвлекли Уолтър в тази история.

— Уолтър сам се набути в лайната — отвърна Пенкейк.

— Въпреки всичко Тами не смята, че това ни оправдава.

— Не се учудвам — подсмихна се Рей.

Пристигнаха напитките. Отпих глътка студена текила. Никол беше права. Имах нужда да пийна.

— А сега какво? — попитах аз.

— Хенри позвъни от самолета — каза Рей. — Искаше да научи всички новини.

— И?

— Казах му, че Барбара е кръшкала с Уолтър. Не виждах смисъл да го крия.

— А той как реагира? — попитах аз.

— След като си върна дар словото ли?

— Не се учудвам. Добре че не е получил инфаркт. Поставете се на негово място — жена му е убита, а последният човек, който я е видял жива, му е приятел.

— От това определено може да излезе сценарий — заяви Никол.

— Предполагам, че подобни истории са нещо обикновено по Западното крайбрежие — отбеляза Пенкейк, който бе опрял лакти на масата и бутилката бира изглеждаше направо миниатюрна в огромните му ръце.

— С изключение на мотива — отвърна Никол и отметна косата си над едното си рамо. — В Ел Ей изневярата е нещо съвсем обикновено. Част от бизнеса. Не си струва да гръмнеш някого заради

изневеря. Виж, парите, властта и добрите сценарии са нещо съвсем друго. Заради тях си струва да извършиш убийство.

Рей се усмихна, вдигна своята бутилка бира и посочи Никол с нея. Това бе неговият начин да каже: „Браво!“.

— Както и да е — продължи Рей, — уведомих Хенри, че Уолтър си е признал за връзката, но е отрекъл да има нещо общо с убийството.

— И той повярва ли ти? — поинтересувах се аз.

— В интерес на истината, да — отвърна Рей и пресуши бутилката.

— Наистина ли?

— Той знае, че Уолтър е пъзльо. Не би могъл да убие и мравка.

Така си беше. Уолтър наистина беше пъзльо.

Рей продължи:

— Съобщих на Хенри, че Уолтър иска да ни наеме да открием истинския убиец. Хенри отвърна, че и той искал същото.

— Какво ще правим? — попита Пенкейк.

Рей сви рамене.

— Предполагам, че ще работим и за двамата.

— Имаме ли право? — попитах аз. — Няма ли конфликт на интереси?

— Не виждам проблем, стига и двамата да са съгласни.

— Това вече е съвсем като в Ел Ей — отбеляза Никол с подчертан калифорнийски акцент.

— Един истински сценарист в действие — казах аз.

— Трябва да се възползвам от всяка добра идея.

— Пенкейк започна да проучва живота на Хенри и Барбара — продължи Рей. — Да търси дали Хенри е имал проблеми. Или мотив да убие жена си.

— Като например жена му да му изневерява с някой съсед? — попитах аз.

Рей кимна.

— Или сделка, при която нещо се е объркало. И някой се е ядосал. Такива работи. Аз междувременно ще проуча света на Уолтър. До утре трябва да открием нещо.

— А ние какво да правим? — попитах.

— Ние? — Рей погледна Никол. — И ти ли си част от това?

— Ако ми позволите — отвърна тя. — И бездруго съм замесена от самото начало. Така да се каже.

Рей поклати глава.

— Не мога да го направя. Вече изложихме на риск отношенията с клиента си, като ти позволихме да научиш всичко онова, което вече знаеш. — Поколеба се и добави: — Освен ако не започнеш официално работа при нас.

— В такъв случай можете да ме наемете — отвърна Никол. — Мисля, че работата на частен детектив ще ми допадне.

Рей отново се поколеба.

— Предполагам, че можем да го направим. Но най-вече за да държиш Джейк под око. Да не му позволиш да прецака нещо.

— О, подобна задача изисква пълен работен ден — каза Никол.

— Много смешно! — възкликнах аз.

— Най-вероятно няма да се получи — сви рамене Рей и погледна Никол. — Ако искаш да останеш в центъра на това разследване, ще трябва да предпазим фирмата от евентуални юридически проблеми, свързани най-вече с поверителността на информацията. Станеш ли наш служител, това няма да бъде проблем.

— Чудесно — плесна с ръце Никол. — Винаги съм искала да бъда частен детектив. Ще получа ли кодово име? А значка или пистолет?

— Достатъчно опасна си с автомобил — отбелязах аз.

Тя разроши косата ми.

— Пъзльо.

Рей се усмихна.

— Няма да получиш значка. Нито пистолет. Нито кодово име. Но ще получиш малка лъскава служебна карта. Пенкейк ще я направи.

Пенкейк извади от чантата си фотоапарат. Насочи го към Никол и каза:

— Усмихни се.

— Косата ми изглежда ужасно.

— Така става, като караш кабриолет. Цяло чудо е, че изобщо ти е останала коса — подхвърлих аз.

Тя ме изгледа строго.

— Голям пъзльо!

— Няма значение — отвърна Пенкейк. — Това само те прави да изглеждаш по-печена. А сега не мърдай.

Никол застина и той направи няколко снимки.

— Ще разпечатам картата и ще я ламинирам веднага щом приключим тук.

— Каква заплата ще получавам?

— От Джейк зависи. След като ще помагаш на него, ще трябва да ти плаща той.

— Винаги съм искала да бъда Тонто на някой самотен рейнджър.
— Тя ме погледна. — Е, колко?

— Не ти ли платих преди малко? Под душа?

— Ама че плащане — усмихна се иронично тя.

— Следите от нокти по гърба ми говорят съвсем друго.

— Възможно е, но предпочитам парите. Аз съм материалистка — засмя се Никол.

— Ще се престоря, че не съм го чул.

Тя завъртя очи.

— Е, колко?

— Долар на ден.

Тя ме смушка шеговито.

— Чувствам се толкова евтина.

— Добре, тогава пет.

— Леле, колко си щедър!

— А можем да измислим и нещо друго — усмихнах се аз.

— Това пък аз ще се престоря, че не съм го чул — каза Рей. — Самолетът на Хенри каца в десет и половина. Първата ти задача е да отидете с Джейк и да го посрещнете на летището.

— Опасявам се, че ченгетата ще ни изпреварят.

— Хенри си е уговорил среща с Морган утре сутринта.

Рей размаха празната си бутилка към Карла Мартинес, която кимна иззад бара.

— Къде ще го заведем? — попитах аз. — В хотел?

— У дома.

— Полицията приключи ли с огледа?

Рей кимна.

— Не съм сигурен, че ако бях на негово място, щях да се прибера у дома — отвърнах аз. — След всичко, което се е случило. Струва ми

се странно.

— Решението е на Хенри — каза Рей. — Посрецни го и го заведи там.

— Добре.

— И умната.

— Както винаги.

Карла донесе на Рей нова бира.

— Искате ли нещо за ядене? Или цяла вечер ще се наливате с бира?

18

Пътуването до летището в Мобайл би трябвало да отнеме тридесет минути. Отне само петнадесет, но с Никол зад волана. Тя възприемаше магистралата като част от писта на НАСКАР. Разминаване на една боя разстояние и скоростомер, който не излиза от зоната на трицифрените стойности.

Шофирането ѝ бе съпровождано неизменно от свирене на клаксони, размахани средни пръсти и присветване с дълги светлини. Тя обаче не им обръщаше никакво внимание.

— Някоя от стените у вас случайно да е облепена с глоби за превишена скорост? — попитах аз.

— Дори да имах такава стена, щеше да е празна.

— Никога ли не са те спирали?

— Разбира се, че са ме спирали. Но никога не са ме глобявали.

— Разбирам.

— Една усмивка и дълбоко деколте вършат чудеса.

— Ще го запомня.

Тя слаломира между камион за доставки и голям джип, като редуваше газта и спирачката.

— Не мисля, че ще се справиш.

— Че какво ми е на усмивката?

— Не съм убедена, че тя е важната част.

Трудно можех да оспоря логиката ѝ.

Цялото тяло ме заболя от напрежението, с което стисках арматурното табло и дръжката на вратата. Най-накрая Никол стигна паркинга на летището, грабна билет от автомата и спря на третото ниво. После долепи колата до ниска бетонна стена, с предницата към пистата.

Един самолет на „Америкън“ се издигна във въздуха с вой на двигателите.

— На по-долните нива имаше доста свободни места — отбелязах аз.

— Но имаше и повече хора. А тук, горе, сме сами.

— И?

— И разполагаме с тридесет минути.

— Не искаш да изпуснем Хенри и да бъдеш уволнена, нали?

— Излез от колата.

Направих го. Огледах се. Третото ниво на паркинга бе слабо осветено, а коли почти не се виждаха. Едва ли бяха повече от десетина, като близо до нас имаше само една. Очукан червен пикап с огромни гуми, опръскани със засъхнала кал. На вратите му пишеше с големи бели букви „Офроуд“.

— И сега какво?

Никол застана до стената и проследи с поглед един самолет на „Юнайтед“, който се издигна във въздуха.

— Не е ли прекрасно?

Наистина беше прекрасно. Самолетът се издигна бавно, направи широк завой, застана с опашката към нас и двигателите му се превърнаха в яркочервени точки, които постепенно се стопиха в далечината.

— Яко.

— Искаш ли и ти да направиш нещо яко? — попита тя.

— Например?

Чух цип.

Никол дръпна надолу джинсите си и остави яркочервените си бикини да се смъкнат до коленете ѝ. Наведе се и се опря на бетонната стена.

— Мисля, че оттук нататък можеш и сам да се сетиш какво да правиш.

— Смяташ ли, че идеята е добра? — попитах аз и се огледах, за да се уверя, че никой не ни наблюдава, скрит в сенките.

— Остават ни двадесет и пет минути. Идвай тук и си върши работата.

— Моята работа?

— Добре, моята работа.

Така и направих.

Друг самолет, този път на „Делта“, се отлепи от пистата и воят на двигателите му се сля с тихите стенания на Никол и моето насечено дишане. Нощта изведнъж стана много по-топла. Излетяха още четири

самолета, преди да стигна финалната права. Аз си вдигнах ципа, а Никол си вдигна бикините и джинсите.

— По-добре ли се чувстваш? — попита тя.

— Тъкмо се канех да те питам същото.

— Много по-добре — усмихна се тя.

— И аз. Посрещането на клиент на летището придоби съвсем нов смисъл.

— Да вървим да посрещнем Хенри.

Открихме го край лентата за багаж. Стоеше до нея с телефон, долепен до ухото. Изглеждаше... ами съвсем нормално. Очаквах да го видя блед, със зачервени очи, уморен. Нищо подобно. По костюма и ризата му не се виждаше нито една гънка, възелът на вратовръзката му бе безупречен. Имаше вид на човек, който отива на делова среща. Кимна, когато приближихме, но продължи да говори по телефона.

Онова, което чух, звучеше така:

— Донеси учредителния договор и останалите документи. Ще се видим в офиса в десет... Не, дотогава би трябвало да съм приключил с полицията... Да, адвокатите също трябва да присъстват... Не, това ще трябва да почака до издаването на смъртния акт... Как защо? Защото официално тя не е мъртва, докато не бъде обявена официално за мъртва.

Той приключи разговора и прибра телефона в джоба на самото си. Ръкувахме се, представих му Никол и попитах:

— Всичко наред ли е?

— Барбара беше съдружник в компанията. Смъртта ѝ води до куп бюрократични процедури.

Наистина ли? Това ли беше най-голямата му грижа в момента? Бях озадачен.

— Съжалявам за загубата ти.

— Благодаря — кимна Хенри.

Това беше странно. Не очаквах подобно поведение. Освен това Хенри ми се струваше разсеян. И определено не изглеждаше покрусен от смъртта на Барбара. Явно се опитваше да си върши работата както обикновено. В шок ли бе изпаднал, или просто му беше все едно? Да не би той да бе поръчал да я очистят?

Хенри като че ли долови объркването ми, защото въздъхна и каза:

— Съжалявам. Предполагам, че думите ми прозвучаха прекалено бездушно. Сякаш не ме е грижа. Или нещо подобно. — Той поклати глава. — Истината е, че в момента работим по куп важни сделки. И всички те могат да се провалят, ако инвеститорите решат, че компанията не е стабилна или се е забъркала в неприятности. — Погледна ме и добави: — В света на бизнеса няма почивен ден. Той никога не спи. Няма време дори да подремне.

— Разбирам — кимнах аз, макар да не бях сигурен, че е така.

— Хауърд Хюз починал в понеделник — продължи Хенри. — Случило се на борда на самолет, с който летял от Акапулко до Хюстън, където трябвало да постъпи в клиника. Имам приятел, лекар, който карал стажа си там по същото време. Той, както и целият персонал, знаел, че Хюз идва. Разбрали, че е мъртъв. Светът обаче не го знаел. Ръководството на „Сума Корпорейшън“ — компанията на Хюз — най-вероятно с помощта на федералното правителство, задържало информацията за смъртта му чак до затварянето на Нюйоркската фондова борса. Опасявали са се, че новината ще доведе до срив на котировките. Толкова голямо влияние упражнявал Хюз. Забавянето дало на шефовете на „Сума“ достатъчно време да се свържат с инвеститорите и да ги уверят, че смъртта на Хюз няма да се отрази на бизнеса. — Хенри сви рамене. — Не че моят бизнес може да се мери с този на Хюз, но принципът е същият. Изнервените инвеститори вземат погрешни решения. А ние не можем да си позволим това да се случи.

— Предполагам, че е така — отвърнах аз.

Взехме багажа на Хенри и се качихме в колата. Аз карах. Никол се опита да протестира, но възразих, че шофирането ѝ може да докара на клиента ни сърдечен удар.

— Ти нали оцеля? — напомни ми тя.

— Извадих късмет.

Спуснах се по рампата на паркинга, платих на бариерата и се насочих към изхода на летището. Наблюдавах Хенри в огледалото. Стори ми се спокоен и отпуснат. Исках да му задам милиони въпроси, но той ме изпревари.

— Някакви улики за извършителя? — попита Хенри.

— Какво ти каза Рей?

— Разказа ми за Уолтър, спомена, че си го заснел на видео. Разбрах, че Уолтър си е тръгнал към полунощ.

— Точно така.

Хенри погледна през страничния прозорец, сякаш се наслаждаваше на пейзажа.

— Трябва да призная, че не го очаквах.

— А какво си очаквал?

— Не знам... но не и Уолтър. — Той въздъхна и се обърна напред, а погледите ни се срещнаха в огледалото. — Може да ти прозвучи странно, но всъщност изпитвам облекчение, че е бил Уолтър.

Този човек беше пълен с изненади.

— Защо?

— Не съм сигурен. Предполагам, защото Уолтър е приятел. Дватамата с Барбара винаги са били близки. Нямах представа, че са били чак толкова близки...

— Предполагам, че това звучи логично — отбеляза Никол. — В известен смисъл.

— Мога да разбера приятел, който се възползва от ситуацията. Опасявах се, че става въпрос за някой млад жребец от плажа.

— Някакви основания за подобни подозрения? — попита аз.

— Да речем, че Барбара винаги е била прекалено дружелюбна.

Никол се извърна на седалката си и погледна Хенри.

— Какво точно означава това?

Той въздъхна отново.

— Това не е първата ѝ забегка. Знам за поне още три. Последната е отпреди няколко години. Реших, че вече е преодоляла тези неща. — Хенри отново зарея поглед през прозореца. — Но явно съм сгрешил.

— Смятате ли, че Уолтър я е убил? — попита Никол.

— Не изключвам нито една възможност, но точно тази би ме изненадала. Не мисля, че Уолтър е способен на подобно нещо.

— Понякога убийците изненадват дори самите себе си — отбелязах аз.

— Така е. Но за Уолтър това би било прекалено.

— Той е последният, който я е видял жива.

— Възможно е — отвърна Хенри. — А може престъпникът да е дошъл след него. Забелязахте ли някой друг? Когато снимахте видеото?

— Не.

— Онази вечер плажът беше доста пуст.

— Но вие бяхте там?

— Имахме нещо като среща... шпионска среща.

— Шпионска среща?

Никол сви рамене.

— Не исках да оставям Джейк сам.

— За Рей ли работите?

— Разбира се. Така да се каже. Обикновено движа с Джейк.

Хенри кимна.

— Въпреки това не си представям Уолтър като убиец.

— Само като прелюбодеец? — подметнах аз.

— Пътят от прелюбодейството до убийството е много дълъг.

— Не бива да изключваме страстта като мотив. Може да е възникнал спор. Може Барбара да е решила да сложи край на връзката им. Някои мъже не понасят добре подобни решения. Нищо чудно нещата да са ескалирали.

— Възможно е.

— Ами ти, Хенри?

— Какво аз? Аз бях в Ню Йорк.

— Човек с твоите възможности спокойно би могъл да наеме някого.

Хенри отново ме погледна в огледалото и присви очи.

— Не ми харесва накъде поема този разговор. Обвиняваш ли ме?

— Просто задавам въпросите, които полицията ще ти зададе. Обзалагам се, че Морган няма да пропусне да те попита това.

— Така е — поотпусна се Хенри. — Ще му кажа същото, което ще кажа и на теб. Абсурд! Двамата с Барбара имахме известни различия. Тя имаше извънбрачни връзки. Аз работех прекалено много. Не й обръщах достатъчно внимание. Но в крайна сметка двамата се обичахме.

— И тя е била съдружник в твоята компания.

— От самото начало — кимна Хенри.

— Какво ще стане с дяловете й? — попитах аз.

— Ще преминат у мен.

— Ето един възможен мотив.

— Джейк, не говори глупости. Те и досега си бяха мои. Нали бяхме женени.

Звучеше логично. И ако всички печалби, дивиденди и прочие отиваха в общия семеен бюджет, Хенри наистина не би имал никаква причина да убива Барбара. Поне финансова. Освен ако тя не бе поискала развод.

— Някой да ви е имал зъб? — попита Никол. — На вас или на жена ви?

— Определено не и на Барбара. Тя не беше конфликтна личност. Обикновено. Вярно, понякога избухваше. Друг път издребняваше. Но в живота ѝ нямаше нищо, която да я превърне в мишена. Аз? Настъпил съм не един и двама души по мазолите. Измъкнал съм някоя и друга сделка под носа на конкуренцията. Софтуерът е голям бизнес. Недвижимите имоти също. В тях се въртят много пари. И двете сфери са силно конкурентни. Понякога се стига до... как беше думата... конфронтация.

— Точно това имах предвид — каза Никол. — Парите и конкуренцията могат да бъдат опасна комбинация.

— И сериозен мотив за убийство — добавих аз.

— Защо такъв човек... ако изобщо съществува... ще иска да убие Барбара? — попита Хенри.

— Може мишената да си бил ти — отвърнах му. — Може да е очаквал да си у дома.

— Господи, надявам се да не е това! Не бих могъл да живея с тази мисъл... че нещо, което аз съм направил, е довело до смъртта ѝ.

— И така, да се върнем на първоначалния въпрос. Сещаш ли се за някого, който би могъл да иска да ти навреди?

— Не съвсем...

— Но?

— Има двама души... Единият работеше в софтуерната компания. Казва се Илай Томпсън. Хванахме го да краде поверителни документи. Възнамеряваше да започне собствен бизнес. Уволних го. Но това беше преди няколко години.

— Може да го е прихванало нещо едва сега — отбелязах аз. — Някои хора не забравят обидите.

— Така е. Но чух, че има проблеми със здравето. Сърцето или... Доколкото знам, е напуснал града. Чух, че заминал за Орландо.

— А другият? — попита Никол.

— Джейсън Хюз. Двадесетинагодишно хлапе. Заведе дело срещу нас преди... две години може би. Твърдеше, че сме нарушили авторските му права. Става въпрос за програма, която следи медицински записи и плащания. По-добра от всичко друго на пазара.

— И?

— Той разработи нещо подобно. Независимо. Представихме пред съда цялата документация около създаването на нашата програма. Доказахме, че сме работили върху нея повече от две години. Съдията отхвърли обвиненията. Хюз не остана доволен. — Хенри разтри слепоочията си. — Иронията е, че Хюз беше много умно хлапе. С удоволствие бихме го наели да работи за нас.

— Ще трябва да говорим и с двамата.

— Още утре ще ти дам цялата информация за тях.

Спрях на алеята пред дома на Хенри и му помогнах да пренесе багажа си до входната врата.

— Господи! Страх ме е! — възкликна той. — Къщата ще бъде толкова празна.

— Сигурен ли си, че искаш да останеш тук? Мога да те закарам до някой хотел.

— В такъв случай ще ми се наложи да дойда тук утре. По-добре да го направя още сега. — Той отключи вратата и ме погледна. — Нямам нищо общо с убийството. Нищо.

Аз кимнах, а Хенри продължи:

— Искам да продължите да работите за мен. Да откриете кой е виновен.

— Това не е ли работа на полицията?

— Вярно, но знам, че Рей умее да прави неща, които полицията не може — отвърна Хенри и бутна вратата. — Ще му позвъня още утре.

Качих се в колата и потеглих към „Пойнт“.

— Жал ми е за него — каза Никол. — Изглежда толкова тъжен. Объркан.

— На мен не ми се стори чак толкова съкрушен.

— Трябваше да обърнеш внимание на детайлите. На очите, на гласа. Той страда искрено.

— А може и да е наел някого да очисти жена му.

— Не го е направил — заяви Никол.

— Добре, Шерлок, откъде знаеш?

— Интуиция.

Господ да ми е на помощ.

Когато се върнахме у Никол, позвъних на Рей и му предадох разговора с Хенри, както и двете имена, които той бе споменал. Не пропуснах и желанието на клиента ни да продължим да работим по случая. Не трябваше да го разочароваме.

— Очаквах го.

— Какво ще правим?

— Ще звънна на Хенри, а на сутринта ще поговоря и с Уолтър. Ще видим какво ще излезе — отвърна Рей с изпълнен с енергия глас.

— Ще дойда в офиса утре сутринта.

— Какво правиш в момента?

— Гледам една много красива млада жена, която се разхожда гола с бутилка текила в ръка.

Самата истина. Никол бе отишла в спалнята си и се бе върнала както майка я е родила, само с кърпа в едната ръка и бутилка „Патрон“ и две чаши в другата.

Тя отвори вратата и излезе на верандата. Откъм залива полъхна топъл бриз.

— Късметлия си.

— Така си е, късметлия съм. Май че е време за джакузи.

— Не искам да ти преча.

— И аз не бих искал никой да ми пречи. Ще се видим утре към осем.

Трудно можеше да се намерят двама души, които да са толкова различни, колкото братята Уилбанкс. Разликите обаче не се отнасяха до външния им вид. И двамата бяха високи около метър и осемдесет и пет, слаби като вейки, с кестеняви, вързани на опашка коси, които определено имаха нужда от шампоан. Мнозина подозираха, че са близнаци, но всъщност Даръл бе с две години по-голям от Дарнел, който пък имаше предимство по отношение на коефициента на интелигентност.

Най-големите различия се криеха в характерите им. Двадесет и четири годишният Даръл се държеше като четиринадесетгодишен. Умът и тялото му винаги бяха в режим на превъзбуда. Нервен. Избухлив. Животът му се състоеше от купони, които преливаха един в друг, а алкохолните му запои започваха обикновено в десет сутринта. Да не забравяме и слабостта му към метамфетамините. Вероятно те бяха основната причина да не го свърта на едно място и да не е в състояние да води нормален разговор, тъй като мислите му все се щураха насам-натам, а думите му така и не намираха пътя към езика му. Даръл не успя да завърши гимназия и не бе в състояние да се задържи на работа повече от няколко седмици, преди да напусне заради обида или спречкване, реални или въображаеми.

По същия начин се държеше и с жените, зарязваше ги с притеснително постоянство, сякаш се страхуваше, че ако се задържат край него, ще пуснат корени. Даръл рядко изпитваше страх от нещо най-вече защото рядко бе в състояние да осмисли ситуацията. Все се хвалеше, че никога не е бягал от конфликт, от улично сбиване. Нерядко го предпочиташе пред диалога. Никога не се съмняваше, че всичко ще се нареди. Най-вече за него. В интерес на истината, нещата обикновено се нареждаха. Даръл бе от хората, които се раждаха с ангел хранител да ги пази от хаоса, който сами създаваха.

Дарнел бе съвсем друг човек. Беше на двадесет и две, но изглеждаше с десет години по-възрастен. И не бе така безразсъден като

брат си. Бе спокоен и мълчалив, говореше тихо и полагаше неимоверни усилия да озаптява брат си, невъзможна задача, която вършеше хладнокръвно и старателно.

Веднага щом получи дипломата си за завършено средно образование, Дарнел постъпи в кварталния магазин на АТ&Т и продължаваше да работи там и днес. В интерес на истината, там му харесваше. Излизаше с момичета, но нямаше постоянна приятелка и пиеше само след залез или през уикенда. Метамфетамините, които ползваше, бяха неизмеримо по-малко от тези на брат му. Дори Дарнел трябваше да признае, че ангел хранителят на брат му бе спасявал и него, при това неведнъж. В момента изпитваше лошо предчувствие, което се надяваше да не се сбъдне. Даръл бе стигнал по-далече от когато и да било, Дарнел се опасяваше, че са достигнали критичен етап от своя живот.

— Колко е часът? — попита Даръл.

— Четири и пет — отвърна Дарнел.

Автомобилът на Дарнел, шестгодишна сива хонда с китосан преден ляв калник, бе паркиран край магистрала 1–180, на стотина метра от мястото, където започваше отбивката към Форт Морган. Самият форт, построен веднага след приключването на войната от 1812 г., бе разположен на края на пясъчлив нос. От другата страна на залива се намираше остров Дофин, който охраняваше подхода към залива на Мобайл откъм срещуположния бряг. Той обаче не се виждаше толкова рано сутринта. Зад хондата на Дарнел бе спрял жълт фолксваген „костенурка“, който принадлежеше на най-новото завоевание на Даръл, Хедър Маком, седемнадесетгодишна гимназистка, която се бе измъкнала тайно от дома си, за да „изпрати“ Даръл. Тримата се бяха покачили върху една от множеството ниски пясъчни дюни, които обграждаха пътя, и гледаха към брега, в който се разбиваха тъмните води на Мексиканския залив.

— Скоро трябва да дойдат — каза Даръл.

— Нищо не разбирам — заяви Хедър.

— Не се налага — погледна я Даръл.

— Стига глупости! С какви хора си уреждате среща тук? По това време?

— Големият бос избягва да привлича внимание. Щом казва да се срещнем тук, значи трябва да се срещнем тук.

Хедър поклати глава и дългата ѝ черна коса, вързана на опашка, се залюля.

— И кой е той?

— Вече ти казах. Големият бос. Той няма име.

Хедър изрита пясъка.

— Това е глупаво. Всеки има име.

— Това е име, което не искаш да знаеш.

— А вие откъде знаете? — отвърна предизвикателно тя. — Никога не сте го виждали.

Даръл взе едно камъче и го запрати към брега. То падна съвсем близо до водата.

— Не е необходимо. Раул го познава. Раул ни уреди тази работа. Това е достатъчно.

— Добре де, как се казва?

Даръл я погледна.

— По-добре да не знаеш.

— Обзалагам се, че и вие не знаете — вирна брадичка момичето.

— О, знаем. Нали, братле? — Дарнел не отговори, затова Даръл продължи: — Но ти нямаш причина да го знаеш. А и той предпочита да стои в сянка.

Хедър очевидно не бе приключила да го предизвиква.

— Защо тогава този загадъчен бос ще се среща с вас тук посред нощ?

Даръл изтръска пясъка от ръцете си.

— Защото е предпазлив. Затова е шеф.

— Това не ми харесва — каза Хедър и го хвана за ръката. — Отивате на някаква яхта, уж на делова среща. Кой организира делови срещи на борда на яхта? Защо сте толкова потайни?

— Защото така ще станем богати — отвърна Даръл, притегли я към себе си и я прегърна. — Не се тревожи. Ще се върнем утре сутринта и ще носим достатъчно пари за онова пътуване до „Дисни“, за което говорихме.

Тя отстъпи крачка назад.

— Въпреки това не ми харесва — нацупи се Хедър.

— Вече ти липсвам, така ли? — засмя се Даръл.

— Родителите ми ще отсъстват два дни и исках да ги прекарам с теб.

— Така и ще направим. Но утре.

— Значи остава само една вечер. С този полицейски час, който са ми наложили, никога не сме прекарвали цяла вечер заедно.

— Знам. Но двамата с брат ми трябва да се погрижим първо за работата. Нали така?

Дарнел сви рамене.

Тримата се обърнаха към водата, привлечени от шума на моторна лодка. Беше далече, от другата страна на носа, но в плътния крайбрежен въздух шумът на двигателя ѝ се чуваше съвсем ясно.

— Това са те — каза Даръл.

— Звучи като рибарско корабче — отбеляза Хедър. — Кой организира делови срещи на рибарско корабче?

Даръл се засмя.

— Приеми го като такси. Шефът има голяма яхта. Сигурно е от другата страна на носа, някъде навътре в залива.

— О!

— Предполагам, че е истински плаващ дворец.

— Наистина ли? — попита Хедър с грейнал поглед. — Много бих искала да го видя.

— Не може. В интерес на истината, не би трябвало да си тук. Никой не бива да знае къде сме.

Шумът от моторницата се усилваше с всяка секунда. Явно приближаваше носа. Скоро щяха да я видят.

— По-добре тръгвай — каза Даръл.

— Нещо не е наред — отвърна Хедър.

— Ще видиш. Няма да усетиш кога ще се озовем в „Дисни“. А сега тръгвай.

— Ами колата на Дарнел? — Хедър кимна към хондата. — Така ли ще я оставите?

— Някой от хората на боса ще я вземе. Трябва му за някаква работа.

— Каква работа?

— Нямам идея. И не ми пука. — Даръл се протегна и прозя. — Правим каквото ни кажат.

— Не ми звучи логично.

— И не би трябвало. А сега изчезвай! — потупа я той по задника.

— Как ще се приберете у дома? Когато се върнете от яхтата.

— Ти ще ни чакаш на пристанището — усмихна се Даръл.

— Ами ако съм заета?

Даръл присви очи.

— Да бе, да!

Хедър стисна зъби.

— Имам си работа. Важна работа. Също като теб.

— Като например да ни чакаш утре сутринта?

Тя въздъхна и раменете ѝ увиснаха в знак на примирение.

— Добре. В колко часа?

— Рано, предполагам. Седем или осем.

— Ще бъда там.

Даръл я прегърна и целуна по челото.

— Ти си страхотна!

— Но си ми длъжник — нацупи се престорено тя.

— „Дисни“ ни очаква.

Той я изпрати до колата.

— И не казвай на никого.

— Знам, знам. Ще мълча. — Тя се намести зад волана и свали прозореца. — Внимавайте!

— Няма какво да внимаваме — отвърна Даръл и почука по покрива на колата ѝ. — До утре!

Хедър включи на задна, направи обратен завой и потегли.

— Това не беше много умно — отбеляза Дарнел, когато стоповете на фолксвагена се скриха в далечината. — Да я водиш тук, имам предвид.

— Тя е готина. Няма да каже на никого. И никоя не може да се мери с нея в леглото.

— Пак се оставяш оная ти работа да те води за носа.

— Стига си се заяждал. Правиш го само защото не можеш да свалиш мацка...

— Ти също не можеш да свалиш никоя над осемнадесет.

— Повярвай ми — отвърна Даръл, — Хедър е стопроцентова жена.

Дарнел поклати глава.

— Няма значение. Раул нареди да не казваме на никого. Сигурен съм, че това включва и седемнадесетгодишното ти Барби.

Даръл извади от джоба си малко стъклено шишенце.

— Трябва ти нещо ободряващо.

Той отсипа дозата мет в малка метална лъжичка и смръкна шумно. После протегна шишенцето към брат си.

— Не искам. Искам да запазя мисълта си ясна.

— Както искаш. — Даръл напълни и другата си ноздра, подсмръкна и поклати глава, после разтри нос с опакото на дланта си. — Стоката е отлична. Сигурен ли си, че не искаш?

— Абсолютно.

Даръл прибра шишенцето в джоба си. Лодката приближаваше, но все още се забелязваше само като бяло петно в мрака. Носът ѝ се насочи право към брега. Двамата братя грабнаха саковете си, спуснаха се по пясъчните дюни и се отправиха към плажа.

— Знаеш ли, Хедър е права — каза Дарнел. — И на мен не ми харесва това.

— Прекалено много се притесняваш.

— Дори не познаваме този тип.

— Не е необходимо. Важното е, че той плаща. И че Раул гарантира за него. Каза, че имал още поръчки за нас. Поръчки, които ще ни донесат големи пари.

— Възможно е — отвърна Дарнел. — Не бива да разбира, че Хедър е била тук.

— Никога няма да разбере. Кой ще му каже?

— Подозирам, че може да открие всичко, което го интересува.

Моторницата вече се намираще на стотина метра от тях и приближаваше.

— Така е. Нали откри нас? И ни нае. Той ще бъде нашата ракета към върха.

— Кой ти го каза? — изсумтя Дарнел.

— Раул.

— Нямам му доверие.

— Стига, братле! — възкликна Даръл и потупа Дарнел по гърба. — Всичко прецакваш!

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава, че ни очакват големи пари. Свършихме работата, която той ни поръча. Време е да си получим дължимото.

Двигателят на лодката заглъхна леко и тя подходи бавно към брега.

Даръл поклати глава.

— Ти се притесняваш дори когато няма за какво да се притесняваш. Същият си като мама, когато още живееше с нас.

— Не започвай пак.

— Казвам само, че тя се тревожеше за щяло и нещяло. А после се тревожеше заради това, че се тревожи.

Което бе самата истина. Тя като че ли се бе появила на този свят с някакво вродено чувство на тревога. Разбира се, страстта ѝ към метамфетамините — която в крайна сметка ѝ струва живота — само подсилваше присъщата ѝ параноя.

Носът на моторницата заора тихо в пясъка. От нея слязоха трима мъже.

— Здравсти — каза Даръл.

Тримата се представиха.

Джо Зума, нисък, набит, мургав, латиноамериканец по произход, с намазана с гел черна коса, мускулести ръце, покрити целите с татуировки, и суичър с откъснати ръкави и емблемата на Флоридския университет отпред.

Франк Бойд, висок, слаб, с рошава руса коса, джинси и черна тениска.

Карлос, също латиноамериканец на вид, не съобщи фамилията си. Той стоеше настрани с наведена глава и не ги поглеждаше в очите, сякаш се опитваше да остане незабележим.

— Къде е колата ви? — попита Зума.

— Ей там, на пътя — посочи Дарнел.

Зума го изгледа мрачно.

— А другата кола? Кой беше в нея?

— Каква друга кола?

— Онази, която потегли току-що.

— А! — засмя се Даръл. — Някаква мацка объркала пътя. Питаше за посоката.

— По това време на нощта?

Даръл го погледна, но не каза нищо.

— Познавате ли я? — продължи да разпитва Зума.

Дарнел не харесваше посоката, която поемаше разговорът. Даръл обаче изглеждаше напълно невъзмутим.

— Не. Никога не сме я виждали преди.

Зума кимна и погледна Бойд, който каза:

— Дайте ключовете. — Дарнел му ги връчи, а той ги подхвърли на Карлос. — Всичко ли взе?

Карлос кимна.

— Тръгвай.

Карлос изкачи пясъчните дюни, които разделяха брега от пътя, а четиримата мъже се настаниха в моторницата. Зад щурвала застана Бойд. Той включи на задна, отдалечи лодката от брега, обърна я към морето и извика: „Дръжте се!“. Огромният двигател оживя и моторницата полетя напред.

Когато се качих в мерцедеса, още страдах от главоболие, причинено от твърде малко сън, твърде много текила и твърде, твърде много Никол. Предложих ѝ да вземем моя мустанг, който стоеше в гаража, но тя настоя да кара и заяви, че возенето до мен било „скучно като ходене на църква с възрастна дама“. Понечих да се защитя, но бързо се отказах. Осъзнах, че е загубена кауза. Опитах се да се утеша с мисълта, че според Никол най-вероятно изстребителите Ф-22, които излитаха от военновъздушната база в Пенсакола всяка сутрин, също бяха скучни. Главата ми пулсираше от болката, докато се държах здраво за арматурното табло, а Никол даде назад по алеята, след което се понесе по улиците със свръхзвукова скорост. Да, това определено не беше скучно.

Първата ни спирка беше Рей. Часът бе осем и две-три минути.

Двамата с Пенкейк седяха на верандата, разстлали някакви документи пред себе си. Масата бе осеяна с празни чаши от кафе, а пред Рей стоеше неизменната бутилка „Дю“. Налях кафе за мен и Никол и напълних чашите на Рей и Пенкейк. Настаних се срещу тях, а Никол седна до мен.

Пенкейк порови в платнената си раница и измъкна от там ламинираната служебна карта на Никол. Когато ѝ я връчи, тя заяви:

— Сега вече официално работя за вас. — Погледна снимката и добави: — Хм. Не е зле предвид ужасното състояние на косата ми вчера.

Не можех да си представя косата на Никол в ужасно състояние. Или каквото и да било, свързано с нея.

— Изглеждаш добре — съгласи се Пенкейк. — Предвид косата и всичко останало.

— Благодаря — усмихна му се тя. — От теб би излязъл добър фотограф.

Той сви рамене.

— Един от многобройните ми таланти.

Рижавите му вежди подскочиха няколко пъти.

— А останалите? — полюбопитства Никол.

— Твърде много са, за да ги изброя.

— Приключихте ли? — попитах аз.

— Вероятно не — отвърна Никол.

Погледнах Рей.

— Какво ново?

Рей кимна на Пенкейк, който отвори някаква червена папка.

— Разполагаме с дълъг списък от хора, които смятат Уолтър за олицетворение на Сатаната. Поема всякакви дела. Сделки, разводи, обезщетения, криминални случаи... Изобщо не подбира — каза Пенкейк и ми връчи купчина листа. — Това са най-вероятните му врагове.

Прегледах ги набързо. Никол премести стола си до мен, за да вижда по-добре. Страниците бяха осем, всяка с име, изписано с големи букви най-отгоре, и няколко параграфа лична информация. На три от тях имаше големи червени хиксове до името.

— Това според мен са тримата, с които трябва да се заемем най-напред — поясни Пенкейк. — Джордж Роуз, ключов играч на пазара на недвижими имоти в Мобайл. Има голяма яхта. По време на купон на борда една млада дама паднала във водата. Била доста пияна и се удавила. Баща ѝ завел дело за смърт по непредпазливост. Уолтър измъкнал от Роуз малко над дванадесет милиона.

— Еха! — възкликна Никол. — Това са доста пари.

— Така си е — кимна Пенкейк с масивната си глава. — Роуз отправил няколко заплахи към Уолтър — кантората, къщата, жената и прочие.

Отгърнах следващата страница, белязана с червен хикс.

— Сантяго Гомес?

— Нелегален имигрант, който гръмнал двама души на някакъв паркинг. По време на наркосделка. Сантяго си тръгнал с парите и стоката. Пипнали го, докато се опитвал да пласира част от нея на ченге под прикритие. Оръжието, с което извършил убийствата, било на кръста му. Голям умник, няма що! Уолтър се опитал да скалъпи някаква защита, но нищо не излязло. Както може да се очаква, Сантяго получил доживотна присъда без право на помилване или предсрочно освобождаване. Раул, братът на Сантяго, се оказал важна клетка в един

от картелите. Заплашил Уолтър. Нашият адвокат подал сигнал до Министерството на вътрешната сигурност, ФБР и всяка правоохранителна агенция, за която се сетил. И всичките му отвърнали да си гледа работата. Раул имал права и не бил нарушил нито един закон. Той е основният ми заподозрян. Склонен е към насилие.

— Един курс по овладяване на гнева ще му се отрази добре — отбеляза Никол.

— Не мисля, че ще има полза — каза Пенкейк и пресуши чашата кафе на две глътки. — Последният е Сатиндер Сингх. Уолтър го ошушкар по време на развода. Преди две години. Сингх поставил бомба в колата на Уолтър. За късмет на адвоката, бомбата не избухнала както трябва, но предизвикала пожар, в резултат на който от мерцедеса на Уолтър останала купчина разкритен метал.

— Спомням си случая — казах аз. — Тами откачи. Надуваше ми главата всеки ден в продължение на цял месец. Сингх влязъл ли е в затвора?

Пенкейк кимна.

— Не само че платил сто бона обезщетение, ами и лежал три години. Излязъл след петнадесет месеца. От два месеца е на свобода.

— А останалите? — попитах аз и размахвах страниците.

— Класирал съм ги на второ място — отвърна той. — Ще се заемем с тях само ако не излезе нищо от първите трима.

— А някаква информация за имената, които Хенри ни даде?

— С единия всичко е ясно — отвърна Рей. — Илай Томпсън наистина е имал сърдечни проблеми. Подложил се на операция в Тампа, но починал в болницата. Другият... онова хлапе... Джейсън Хюз живее в Дестин. Основал е компания на име „Медия Меджик“. Занимава се основно с компютърни игри.

Кимнах и попитах:

— Какъв е планът?

— Двамата с Никол трябва да проверите Хюз и Сингх — отвърна Рей. — Ние с Пенкейк ще си поговорим с Роуз и Раул.

21

Уолтър се страхуваше от този разговор. Нямаше как да го избегне, трябваше да го проведе, но тежестта в гърдите му и болката в главата му сякаш го призоваваха: „Върни се, върни се... не отивай там в никакъв случай“. Той обаче не можеше да постъпи така. Беше се изложил. И то още как. Сега обаче трябваше да постъпи правилно. Да плати за греховете си.

Той застана пред дома на Хенри Плъмър и посегна към звънеца на входната врата. Пръстът му обаче замръзна на сантиметри от него. Сякаш нещо бе парализирало цялото му тяло. Уолтър бе обмислял думите си, бе репетираше речта си, бе обмислял как ще отговори Хенри на извиненията, които възнамеряваше да му поднесе. Почти цялата нощ бе прекарал буден в леглото в опит да предвиди всички възможни сценарии. А на сутринта, докато закусваше бъркани яйца и кафе, Уолтър бе продължил да разсъждава върху това. Тами го питаше къде се е отнесъл, защо е толкова мълчалив, а той отвърщаше, че си има грижи.

Сериозно?

Аферата с Барбара не бе единственият му проблем. Уолтър беше главен заподозрян в разследване на убийство. Беше го прочел в погледа на Морган.

Уолтър бе позвънил в офиса си, за да предупреди, че ще закъснее. И бе помолил Кони да отмени две срещи с клиенти. Рядко го правеше, а сега се случваше два дни поред. Но Уолтър нямаше никакво желание да седи в кабинета си да слуша оплакванията на някой нещастник, който се бе сблъскал със закона. Собствените му проблеми бяха по-важни дори от тези на богатите му клиенти.

Кони го бе уведомила, че някакъв журналист е идвал рано-рано. Всъщност заварила го да чака пред вратата, когато дошла първа, за да отключи кантората. Мъжът заявил, че иска да говори с Уолтър. Нещо повече, зарекъл се да чака отвън. Кони го отпратила доста категорично,

но не помнеше нито името му, нито вестника. Нямала търпение да го разкара, преди да се появи Уолтър и онзи да го спипа неподготвен.

Кони си заслужаваше всеки цент, който ѝ плащаха.

Пръстът му докосна бутона на звънеца, но така и не можа да го натисне. Уолтър погледна към дома си от другата страна на улицата. Това бе неговото убежище. Може би трябваше да се върне в леглото. И да отложи тревогите за по-късно. Не, не обичаше да отлага. Сложи край на колебанията и натисна бутона. Чу звънеца, последван от стъпки. Вратата се отвори.

Изумлението, изписано на лицето на Хенри, бе съвсем неподправено.

— Извинявай, че те притеснявам, Хенри — започна Уолтър, — но мисля, че трябва да поговорим.

Хенри бе облечен с памучен панталон и блуза за голф, а косата му бе още влажна от сутрешния душ. Той се поколеба, но отстъпи крачка встрани и каза:

— Влез.

Двамата седнаха до кухненската маса, а Хенри наля по чаша кафе.

— Съжалявам, Хенри — заяви Уолтър. — За всичко.

Хенри кимна и обгърна чашата с длани. Очите му останаха вперени в масата, сякаш не намираще сили да погледне Уолтър.

— Искам да знаеш, че нямам нищо общо със случилото се. С Барбара.

Хенри кимна отново.

— Никога не бих направил нещо подобно. Не бих могъл да го направя.

Хенри го погледна най-последно.

— Знам — отвърна той.

Уолтър изпита огромно облекчение. Имаше чувството, че едва сега успява спокойно да си поеме дъх. Сякаш онази тежест в гърдите му бе изчезнала като с вълшебна пръчка.

— Казах същото и на полицаите — продължи Хенри. — Заявих, че не вярвам да си замесен. — Той въздъхна и уточни: — В убийството, имам предвид.

— Що се отнася до другото... до връзката ни, де... съжалявам и за това. Беше равносилно на предателство. Чисто и просто.

— Така е.

— Нямам представа как се случи. Не си го бях поставил за цел и определено не исках да те нараня. Знам, че Барбара изпитваше същото. Тя те обичаше.

— Странен начин да покаже любовта си, не смяташ ли?

— Да. Ако тя беше тук, щеше да се чувства също толкова неловко, колкото и аз.

— Ти ли ще ми кажеш как би се почувствала жена ми? Да не би да я познаваш по-добре от мен? — Хенри пое дълбоко дъх и го изпусна бавно. — Съжалявам. Не биваше да се заяждам.

— Имаш пълно право да си ядосан.

— Не съм ядосан, Уолтър. Нито на теб, нито на нея. Просто съм разочарован.

— Не се съмнявам.

— В интерес на истината, разбирам поведението на Барбара. Не бях най-добрият съпруг. Работех прекалено много, пътувах прекалено много. Не й отделях вниманието, което заслужаваше.

— Не говори така. Вината не е твоя. Барбара беше щастлива с теб.

— Очевидно.

— Наистина. Тя те обичаше. Това, което направихме... нямам представа какво беше... Просто се случи.

Хенри изпи кафето си.

— Уолтър, ще ти кажа това, което казах и на Рей Лонгли. Изпитвам известно облекчение, че си бил ти.

Уолтър не повярва на ушите си.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Може да не знаеш, но Барбара ми бе изневерявала и преди. Имаше и други връзки.

— Нямах представа.

— Това е самата истина. Знам за три от тях. Опасявах се да не е срещнала някой младеж на плажа... Връзката ѝ с теб обаче ми се струва логична в някаква степен. Двамата винаги сте били доста близки.

— Бяхме приятели. Предполагам, че така започна всичко.

— Така и става обикновено. — Хенри стана, доля чашата си и вдигна каната към Уолтър, който отказа. — Всичко е наред, Уолтър. Не

те обвинявам за нищо.

— А би трябвало. Не се гордея с това, което направих.

— Всичко е в миналото. Не можем да върнем времето назад.

— Трябва да те попитам... имаш ли нещо общо с тази история?

Със смъртта на Барбара.

Хенри присви очи.

— Знаеш, че нямам.

— Така е, но бях длъжен да попитам — въздъхна Уолтър. —

Някаква представа кой би могъл да бъде?

— Никаква.

— Какво ще правим сега?

— Ще открием кой го е направил. И защо.

— Морган се занимава с това — отбеляза Уолтър.

— Както и Рей.

— Знам. Имаш ли нещо против да работи и за двама ни?

— Не ме интересува какво ще прави. Искам само да получа отговори на всички въпроси.

— Аз също.

Уолтър впери поглед в чашата си. Кафето му бе изстинало. Беше време да си тръгва, но не можеше да помръдне от мястото си. Сякаш трябваше да каже още нещо. Но какво? Не можеше да се сети. Новите извинения или самообвинения му се струваха неуместни. Явно самият Хенри не се нуждаеше от тях, след като приемаше така философски връзката между Уолтър и Барбара. И все пак имаше чувството, че трябва да каже нещо.

Хенри наруши неловкото мълчание.

— Сутринта ме е търсил някакъв журналист. В офиса. Хората ми са се отървали от него, но предполагам, че рано или късно ще ми се наложи да разговарям с медиите.

— Нищо чудно да е същият, който е идвал в кантората тази сутрин.

— Търсил е теб? Защо?

— Предполагам, че вече е разбрал за Барбара и мен.

— Но откъде? — учуди се Хенри.

— Някои репортери имат добри контакти в местното полицейско управление. Предполагам, че информацията е изтекла от там.

Хенри въздъхна тежко.

— Май ще се окаже, че този кошмар има много измерения — каза той и погледна Уолтър.

Уолтър кимна. Винаги става така, помисли си той.

— Не смятате ли опожаряването на колата му за малко прекалено? — попитах аз.

Двамата с Никол пресрещнахме Сатиндер Сингх на паркинга пред фирмата му за недвижими имоти, която се намираше близо до плажа на Гълф Шорс. Сингх беше дребничък, облечен със сив костюм, бяла риза, тъмночервена вратовръзка и тюрбан в същия цвят. Покани ни в офиса си и ние с удоволствие го последвахме.

— Разбира се. — Сингх говореше отличен английски с лек британски акцент. — Но тогава бях изпълнен с гняв. Онова копеле излъга в съдебната зала. Бившата ми жена — също. А това ми струваше цяло състояние.

— Доколкото виждам, отново сте стъпили на краката си — подхвърлих аз.

Кабинетът му носеше всички белези на успеха. Скъпи кожени мебели, картини по стените и прочие.

— Така изглежда отстрани — отвърна Сингх. — Но през онези петнадесет месеца, които прекарах зад решетките, бизнесът ми пострада значително. Сега просто се опитвам да го възстановя.

— И?

— Какво и?

— Запазили ли сте остатъчна неприязън към Уолтър?

— Разбира се! Ще мразя този мръсник до края на дните си!

— Достатъчно, за да му навредите отново?

Сингх сбърчи чело. В гласа му се прокрадна нотка на предпазливост.

— За какво става въпрос?

— Не гледате ли новини?

— Не — поклати глава той. — Намирам ги за прекалено потискащи.

— И не знаете за убийството, извършено в „Пойнт“ онази вечер? Сингх изглеждаше объркан.

— Разбира се, чух за това. Но какво общо има то с Уолтър? Или с мен?

— Може би нищо. Но жертвата е живеела точно срещу Уолтър.

— Смятате, че той е замесен?

— А може някой да се е опитал да създаде подобно впечатление. Сингх облеци очи.

— Искате да кажете, някой като мен?

Свих рамене.

Сингх скочи от стола си.

— Вие луди ли сте? Аз? Никога не бих могъл...

— Какво? — попитах го. — Да подпалите автомобил? Да убиете човек? Да наемете убиец, който да свърши това вместо вас? Или да натопите човек, когото мразите?

Сингх се надвеси над бюрото си. Черните му очи ме пронизваха като кинжали.

— Как смееете да идвате в моя офис и да ми задавате подобни въпроси? Да отправяте подобни обвинения? Смятам, че трябва да напуснете! И двамата!

Не помръднах от стола си. Никол също.

— Само задавам въпросите, които полицията ще зададе — отвърнах аз.

— Полицията?

Кимнах.

— Ченгетата знаят толкова, колкото и ние. Или скоро ще научат. Не се съмнявам, че ще погледнат на ситуацията и от този ъгъл. Ще обмислят възможността някой да се опитва да натопи Уолтър. И когато го направят, ще почукат на вратата ви.

Сингх се отпусна на стола си като спукан балон.

— Разбира се — каза той и събра длани като за молитва. Като че ли щеше да заплаче всеки момент. — Вижте какво, имах проблеми с Уолтър. Опитах се да ги реша по неподходящ начин. Платих си за погрешната преценка и безотговорната постъпка. — Той преглътна с усилие. — Но това? Не, нямам нищо общо!

Повярвах му. И тъй като не можах да се сетя какво друго да го питам, станах. И си тръгнахме.

Докато вървахме към колата на Никол, телефонът ми иззвъня. Беше Тами. Понечих инстинктивно да я прехвърля на гласова поща, но

после реших да чуя какво има да каже. Дали пък нямаше новини, свързани с Уолтър? Затова вдигнах.

— Какъв ти е проблемът, по дяволите? — изкрещя тя.

Понякога Тами беше като развалена плоча. Задаваше един и същ въпрос в началото и края на всеки разговор, който бяхме водили през годините. Поне в повечето разговори.

— Никакъв. Благодаря, че попита.

Стандартният ми отговор в подобни ситуации.

— Ти ли се обади на журналистите? Ти ли ги изпрати тук?

— Не.

— Тогава защо седят отпред и ми задават въпроси за Уолтър и Барбара?

— Защото подобни истории вдигат тиражите.

— Виж какво, глупако — просъска тя, — много добре знам това! Както и че журналистите са най-долната измет, която се храни само с помия. Не знам само откъде са получили информация. Как изобщо им е хрумнало да потърсят Уолтър? Ще ме осветлиш ли, смотаняко?

Вече съжалявах, че не бях изпратил медиите пред дома ѝ. Искам да кажа, че след като така и така ще бъда обвинен в това престъпление, защо наистина да не го извърша? Вместо това отвърнах:

— Повечето репортери имат добри контакти в полицейското управление. Не ти ли мина през ума?

Тишина. Явно бе пропуснала тази възможност. Много по-лесно беше да обвини мен.

— Виж — продължих аз, — не съм казал на никого, освен на полицията.

— И какво да правя сега?

— Кажи им: „Без коментар“, и затръшни вратата в лицата им.

Дочух тежка въздишка. Още беше ядосана.

— Не можеш ли да дойдеш и да ги прогониш?

— Не, не мога.

— Не можеш или не искаш?

— Все тая.

— Но...?

— Няма *но*. Позвъни на Уолтър — отвърнах аз и затворих.

Никол повдигна вежда.

— Не искаш да знаеш.

— Мисля, че добих достатъчно ясна представа.

Качихме се в колата ѝ и потеглихме. Следваща спирка: домът на Джейсън Хюз.

Който се оказа на петия етаж на луксозна жилищна кооперация на брега на Дестин. Джейсън отговаряше на всички стереотипи, които свързваме с компютърните манияци. Висок, слаб, блед, младежът сякаш никога не излизаше навън, макар да живееше буквално на плажа. Очевидно бе нощна птица, тъй като появата ни пред вратата му го бе вдигнала от леглото. Посрещна ни, облечен със сив памучен панталон, който връзваше с въженце, тъмносиня тениска, боси крака и разчорлена коса. Извинихме се, но той обясни най-любезно, че обикновено работел до четири сутринта, след което лягал да спи и не ставал преди десет-единадесет.

Предложи ни сок и кафе, но ние отказахме, затова, след като той си направи чаша нес кафе, седнахме около кухненската маса. Хюз отговори на всичките ни въпроси без колебание, макар да не откъсваше поглед от Никол. Заяви, че нямал зъб на Хенри Плъмър и дори научил много по време на съдебния процес, който не му струвал почти нищо, тъй като се споразумял с адвоката да му плати, като поддържа компютърните системи в дома и офиса му. Впоследствие се преориентирал към компютърни игри и новата му компания „Медия Меджик“ всеки момент щяла да „изплува“, както се изрази. Не бе чувал нищо за убийството на Барбара, тъй като не гледал телевизия и не четял вестници. Не, нямал нищо общо със случая.

Повярвах и на него.

Още една задънена улица.

Рей не беше щастлив. Той мразеше горещините. Разбира се, когато човек живее на брега на Мексиканския залив, би трябвало да е свикнал с тях, но въпреки това Рей ги мразеше. Днес показанията на термометрите неумолимо пълзяха нагоре. Нямаше нито едно облаче в небето и нито един повей на бриз откъм морето. Никаква надежда, че времето ще се промени и ще облекчи мъките му. А това не се отразяваше добре на настроението му. Очакваше се температурите да надхвърлят 35 градуса, ако можеше да се вярва на прогнозите на метеорологичния гуру от местния тв канал. Рей имаше чувството, че температурата не е тридесет и пет, а сто тридесет и пет градуса. Пенкейк въпреки огромните си размери бе пълна противоположност на Рей. Колкото по-горещо, толкова по-добре. Твърдеше, че това време му напомняло за годините, когато тренирал два пъти дневно, и то в най-големите жеги през август. Затова, докато Рей шофираше по магистралата, Пенкейк седеше до него и протягаше ръка през прозореца, който бе свалил до долу, и си играеше на самолетче.

Това бе едно от многото неща, които Рей харесваше у този здравеняк. Разбира се, че беше умен, разбира се, че беше твърд като торба с гвоздеи, но дълбоко в себе си Пенкейк си бе останал дете. Опитваше се да граби от живота с пълни шепи и да се наслаждава на всяка минута на тази земя. Понякога на Рей му се искаше да вземе поне малко от безгрижието на Пенкейк за сметка на онзи свой дълбоко вкоренен цинизъм. Добре съзнаваше, че желанието му е напразно. Беше прекалено стар, чувстваше се прекалено комфортно в кожата си, за да се промени, затова Рей просто се наслаждаваше на радостта от живота, която изпитваше Пенкейк.

Домът, в който живееше под наем Раул Гомес — както и всички останали в квартала — можеше да се нарече скромен във всяко отношение. Бяла декоративна мазилка, потъмняла от времето, олющени зелени плочи на покрива, окосена трева, но изпъстрена с

плевели... Рей закричи по напуканата алея, която водеше към входната врата. Пенкейк го следваше по петите.

Рей почука, но не получи отговор.

— Не си е вкъщи.

Гласът прозвуча някъде отляво. Когато Рей погледна натам, видя слаба и прегърбена възрастна жена с посивяла коса, вдигната на кок, и един-единствен непокорен кичур над лявото ѝ око. Носеше джинси с навити крачоли, бяла тениска, покрита цялата с петна, която ѝ бе поне един номер по-голяма, и червено-бели маратонки на босо.

— Някаква представа кога ще се върне? — попита Рей.

Старицата садеше цветя покрай собствената си алея. Рей едва сега забеляза тъмните ивици прекопана пръст от двете страни.

— Кой сте вие? — попита жената и изтри ръце в прокъсана светлосиня кърпа, след което я захвърли на земята до цветята.

— Рей.

— Това не ми говори нищо. — Жената зачака отговор, но когато не го получи, реши да се представи. — Аз съм Хети. Хети Шоу.

Рей се усмихна.

— Аз съм Рей Лонгли, а това е Пенкейк.

— Пенкейк? Никога не съм чувала такова име.

Пенкейк кимна.

— Аз също не го бях чувал.

— Майка ти сигурно е обичала палачинки — каза жената, докато чистеше калта, полепнала по коленете ѝ.

— Нещо подобно — отвърна Пенкейк.

— Търсим Раул — обясни Рей. — Трябва да му зададем един-два въпроса.

— Негови приятели ли сте?

— Не.

— Ченгета? — попита старицата, сложи ръка на кръста и прибра онзи кичур зад ухото си. Лицето ѝ бе запотено.

— Не, госпожо.

— Не бих се учудила и да бяхте полицаи. С брат като неговия...

— Сантяго?

— Същият.

— Той е в затвора — каза Рей.

— Там му е мястото. Само проблеми създаваше. Надуваше музиката. Някакъв ужасен рап. С него винаги се мъкнеха разни отрепки. Само бели правеха...

Рей не можа да скрие усмивката си. Харесваше Хети Шоу. Жената не си поплюваше. Също като него.

— Не мисля, че Сантяго ще излезе някога от затвора — каза Рей.

— Това е добре — отвърна жената, изправи гръб и се наклони настрани първо вляво, после вдясно. — Прекалено стара съм за тази работа.

— Какво можете да ни кажете за Раул? И той ли е загазил?

— Не. Доколкото мога да преценя, той е възпитан младеж. Най-малкото не вдига шум. Тих. И любезен.

Рей слезе от верандата на Раул и тръгна към жената, като спря в края на малката морава.

— Често ли му идват гости? — попита Рей.

— Не съм обърнала внимание. Идват от време на време, но са малко. Не като при брат му.

— Някаква представа къде мога да го намеря?

— Тук, ако почакате малко.

— Така ли?

— Всяка сутрин отива до плажа. До едно от онези кафенета, които предлагат безплатен интернет. Видях го да излиза преди половин час с лаптоп в ръка.

— Кое кафене по-точно?

— Не мога да ви кажа. Някое не толкова оживено. Най-забутаното, така се изрази веднъж.

Рей погледна часовника си.

— Имаме друга среща. Ще се върнем по-късно.

— Както желаете.

— Ще ви бъдем благодарни, ако не му кажете, че сме идвали.

— Загазил ли е?

— Не, госпожо. Както вече казах, искаме да му зададем няколко въпроса.

— Преди малко бяха един-два. Сега станаха няколко.

Рей се усмихна. Тази жена беше голям образ.

— Не искаме да го тревожим излишно.

Тя сви рамене.

— Не си пъхам носа в чуждите работи. — Старицата коленичи край лехата, взе лопатката и разрохка пръстта. — Освен това може и да не го видя. Като приключача с тези цветя, ще си направя студен чай и ще подремна. Ще довърша по-късно, когато захладнее малко.

Рей си тръгна.

Следващата им спирка бе най-високата сграда в центъра на Мобайл, където офисът на Джордж Роуз заемаше по грубата преценка на Рей около една трета от последния етаж. Много стъкло и великолепа панорама към залива.

Посещението им се оказа съвсем кратко и поне според Рей оневини Роуз от каквото и да било участие в убийството на Барбара Плъмър или дискредитирането на Уолтър. Според Роуз първоначалното обезщетение от дванадесет милиона долара за причиняване на смърт по непредпазливост впоследствие било намалено на седем, като по-голямата част от сумата била поета от застрахователите. В крайна сметка Роуз платил милион и нещо. Ако се съдеше по луксозния му кабинет, това едва ли го бе затруднило.

Според Роуз младата дама наистина паднала зад борда на яхтата му и се удавила по време на купон с много алкохол. Трагичният случай би могъл да бъде предотвратен с „малко здрав разум“. В онази вечер Роуз дори не бил там. Двадесетгодишният му син Кайл извел голямата яхта в морето. Без разрешение, но в компанията на „разпътните му приятелчета“. Впоследствие Роуз дори продал яхтата и си взел по-малка. В резултат на трагедията на Кайл „му дошъл умът“ и хлапето постъпило в армията. А там явно са му „избили всички глупости от главата“.

Върнаха се при Раул. От Хети Шоу нямаше и следа. Явно бе изпълнила програмата си, която се състоеше от чай и дрямка.

В къщата на Раул като че ли нямаше никого. Предната врата беше отворена, но комарникът бе на мястото си. На единия прозорец бе монтиран вентилатор, който притегляше по-хладния въздух, събрал се под широката корона на едно голямо дърво, наричано копривка. Рей почука на рамката на комарника. Никой не му отговори, затова почука отново.

Откъм дъното на коридора се чу шум от тоалетно казанче и миг по-късно се появи Раул, който вдигаше ципа си в движение.

— С какво мога да ви помогна? — попита той на правилен английски въпреки силния си акцент.

— Аз съм Рей. Това е Пенкейк.

— Пенкейк? Що за име е това?

— Моето — отвърна Пенкейк.

Раул не можа да възрази нищо на това.

— Трябва да ви зададем няколко въпроса — каза Рей. — Относно Уолтър Хортън.

Раул присви очи, а тялото му се наклони леко назад.

— Полицай ли сте?

— Не — поклати глава Рей.

— В такъв случай не съм длъжен да говоря с вас.

— Прав сте — усмихна се Рей, — но вероятно и двамата ще имаме полза от този разговор.

— Мина много време от тогава. Ченгетата ме разпитваха. Обясних им, че съм бил ядосан на Уолтър, защото не отърва брат ми от затвора.

— И Худини не би могъл да отърве брат ти, Раул. Застрелял е хора посред бял ден пред цял куп свидетели.

— И какво? Това не означава нищо. Онзи скапан адвокат непрекъснато спасява разни хора от съда. Все бели хора обаче.

— Още ли мразиш Хортън?

— И още как.

— Знаеш ли нещо за убийството в „Пойнт“ онази вечер?

Раул изправи рамене и вирна брадичка.

— Какво убийство?

— Жертвата е жена. Съседка на Уолтър.

Той поклати глава.

— Не знам нищо.

— Разбирам.

Раул зае предизвикателна поза, впери поглед в Рей и сви юмруци.

— Какво общо има с мен убийството на някаква бяла жена?

— Откъде знаеш, че жертвата е бяла?

Раул погледна първо наляво, после надясно и накрая се обърна към Рей.

— Нали спомена „Пойнт“? Там живеят само бели.

Което си беше самата истина.

— И не знаеш нищо? — попита отново Рей.

— Само онова, което видях по телевизията.

— Къде беше във вторник вечерта? Около полунощ?

— Не си спомням.

— Беше ли с някого в онази нощ? Някой, който да ти осигури алиби.

— Не ми трябва алиби! — Раул погледна Пенкейк. — Но ако ми трябваше, щях да си осигуря толкова свидетели, колкото е необходимо. — Той завъртя глава първо в едната, после в другата посока. — Но аз не се нуждаю от алиби и не знам нищо за случилото се в онзи квартал.

Рей впери поглед в него, но не каза нищо. *Не бързай. Остави го да се поузноти.*

— Може Уолтър да я е убил — продължи Раул. — Нали казахте, че живее там. Не бих се изненадал, ако го е направил.

— Може и да го е направил. Но въпреки това подозирам, че ще имаш нужда от алиби.

— Защо?

— Не се съмнявам, че ченгетата ще ти дойдат на гости.

— И защо ще искат да говорят с мен?

Рей долови напрежението в гласа му.

— Защото разследват убийство. И част от работата им включва разпити на заподозрени.

— Аз не съм заподозрян. — Погледът на Раул помръкна, изпълнен с гняв. — Не съм направил нищо.

Рей сви рамене. Раул отново се огледа надясно, после наляво и накрая се обърна към Рей.

— Добре. Бях в „Педро“. Заедно с поне още сто души.

„Барът на Педро“, както бе пълното му название, бе долнопробно заведение, разположено на два-три километра нагоре по брега. Клиентите му бяха най-обикновени бачкатори. Строители, градинари, общи работници, предимно от латиноамерикански произход. Място, където бирата винаги бе студена, а сбиванията — нещо обичайно. Човек лесно можеше да получи рана с нож и дори две, ако погледнеше някого накриво или се опиташе да заговори чужда жена.

— Ще проверим — отвърна Пенкейк.

— Непременно го направете. А сега ви предлагам да си тръгнете или сам ще повикам ченгетата.

— Давай.

Раул помръкна, сякаш някой го бе зашлевил през лицето. Очевидно не бе получил очаквания отговор. Разбира се, Рей много добре знаеше, че Раул няма да се обади в полицията.

Очевидно загубил дар слово, Раул просто затръшна вратата в лицата им. И превъртя ключа.

Рей и Пенкейк се качиха в колата и запалиха двигателя. Силната струя от климатика им се отрази добре.

— Той знае нещо — отбеляза Пенкейк.

— И още как. Въпросът е какво?

Карлос Фернандес наблюдаваше разигралата се драма, приклекнал зад редицата от рододендрони, която отделяше двора на Раул от съседните. Бе дошъл по-рано, навреме, за да види двамата мъже, които почукаха на вратата на Раул. Единият по-слаб, но строен и мускулист, с къса посивяла коса, а другият — огромен и рижав. Карлос нямаше представа кои са, но тъй като не искаше никой да го види, паркира хондата на Дарнел в една пряка и се промъкна обратно, скрит в сянката на боровете, палмите и копривките, хвърлили сянка над съседната къща. После приклекна зад храстите и остана там.

Не можеше да чуе разговора им, но предположи, че не са приятели, тъй като Раул не ги покани в дома си, а ги остави да стоят на верандата. Ако съдеше по вида и поведението на двамата, бяха дошли по работа. Особено по-възрастният. По всичко изглеждаше, че той командва парада.

Карлос извади от задния си джоб револвер „Смит & Уесън“ .357 и го притисна здраво до бедрото си, без да откъсва поглед от дома на Раул. Само това му липсваше! Двама глупаци, които да оплескат всичко. Карлос имаше работа. И Борков очакваше да я свърши както трябва. Да се отърве от слабите звена във веригата, както се бе изразил. А Раул определено беше слабо звено. Издънка. Борков не обичаше издънките. Не му беше в характера.

Карлос знаеше, че ще бъде грешка, ако си тръгне сега и се върне по-късно. Нямаше много време. Разполагаше само с тридесет минути. После неговият човек щеше да го чака на ъгъла на „Шеврон“ на три преки от тук. Колко дълго можеше да чака?

Зачуди се дали да не изненада в гръб онези двамата. Да ликвидира и тях, да очисти Раул и да хукне с всички сили. Но така щеше да забърка голяма бъркотия. Да не говорим за вероятността — макар и малка — да привлече нежелано внимание. Все пак кварталът бе сравнително оживен.

Съдбата взе решение вместо него. Раул затръшна вратата и остави онези двамата сами на верандата. Те се качиха в колата си, но не потеглиха веднага. Поседяха в нея две-три минути, разговаряха и оглеждаха къщата на Раул. После потеглиха.

Задната врата на Раул беше отключена. Карлос влезе в кухнята с револвер в ръка. Раул се появи откъм дневната, видя го и застина на място.

— Господи, Карлос! — възкликна той. — Изкара ми ангелите!

— Извинявай.

Раул насочи поглед към оръжието.

— Това за какво ти е?

— Да не би онези двамата да започнат да създават проблеми.

— Отървах се от тях.

Карлос затъкна револвера в колана си.

— Кои бяха?

— Нямам представа. Не бяха ченгета, ако това си мислиш. Така поне казаха.

— А ченгетата никога не лъжат. Нали?

— Знам само, че разпитвах за онази бяла жена в „Пойнт“.

— И ти какво им каза?

— Че не знам нищо за случая.

Карлос кимна.

— Как ли са стигнали до теб?

— Заради историята с Уолтър Хортън и брат ми. Казаха, че Хортън бил съсед на жената. На онази от „Пойнт“.

— А ти си заплашвал Уолтър. — Карлос поклати глава. — Глупава постъпка, човече.

— Знам, но Уолтър прецака брат ми. Трябваше да направя нещо.

— Но това, което си направил, е глупаво — възрази Карлос. — И шефът не е доволен.

— Но е доволен, че се погрижих за жената, нали?

Карлос сви рамене.

— В интерес на истината, не го направи лично, а нае други хора.

Раул се засмя.

— Защо да си цапам ръцете, когато не се налага?

— Трябваше да го направиш сам.

— Опитвам се да събера собствен екип. Да намеря хора, на които да мога да разчитам. Хора с кръв по ръцете, които да не могат да ме предадат.

— И смяташ, че двамата братя са добър избор?

— Какво те е грижа, пич? Нали свърших работата?

Когато Карлос не отговори, Раул продължи:

— Освен това им плащам от моя дял, така че не виждам какъв е проблемът.

— Шефът не обича да се включват нови играчи, без да е уведомен за това.

— Ще говоря с него. Носиш ли ми парите?

— В колата са.

— Какъв е планът?

— Да те измъкна от тук.

— Да вървим тогава.

— Събирай си багажа и да изчезваме. — Карлос се огледа. — Държиш ли тук оръжие или наркотици?

— Пистолетът ми е отзад. Имам малко мет. Искаш ли да се ободриш, преди да потеглим?

— Няма време. Вземай си нещата.

Карлос чу как Раул отваря и затваря шкафове и чекмеджета и си говори сам. Ориентира се по гласа и го откри в спалнята. Раул бе събрал целия си живот в малък куфар на колелца и платнен сак, от който се подаваше лаптопът му.

— Готово — каза той. — Да тръгваме.

— Още нещо.

— Какво? — попита Раул.

— Това.

Раулobleщи очи и вдигна ръце, когато Карлос насочи револвера си към него.

Куршумът проби малка кръгла дупка в челото, отнесе кръв, мозък и парченца от черепа му през изходната рана на тила и опръска леглото и стената. Раул се строполи на пода като торба със смет.

Карлос претърси набързо къщата. Търсеше неща, които ченгетата не биваше да намерят. Провери всички чекмеджета, шкафове, дори хладилника, но не откри нищо. Измъкна портфейла на

Раул от задния му джоб, прибра и пистолета, който лежеше на нощното шкафче. Грабна куфара и чантата и излезе през задната врата.

Току-що бе премахнал едно слабо звено.

„Морска вещица“ бе, меко казано, великолепна. Дарнел никога не бе виждал нещо подобно. Огромна, луксозна, с просторни каюти, в които Зума ги бе настанил двамата с Даръл. По-комфортни от всеки хотел, който Дарнел бе виждал някога. А той бе отседнал дори в „Риц-Карлтън“ в Нейпълс, Флорида. Където всичко бе толкова разкошно... Но изобщо не можеше да се сравни с тази яхта. Може би, само може би, Даръл беше прав. Възможно ли бе това да е новият живот, който ги очакваше? Изглеждаше по-приятен от онзи, който му осигуряваше работата в магазина за телефони.

Тъй като пътуването от брега до „Морска вещица“ бе отнело само двадесет минути, двамата братя се озоваха на борда на яхтата преди изгрев-слънце. В моторницата Даръл се бе опитал да заговори Джо Зума и Франк Бойд, да разбере едно друго, но събеседниците му не се оказаха особено словоохотливи. А това само подхрани желанието на Даръл да получи някои отговори. Не разбираше защо всичко се върши в такава секретност. Защо трябваше да чакат на брега посред нощ и да пътуват до яхтата на големия шеф по тъмно? Защо не биваше да казват на никого? Защо, защо, защо... питаше Даръл.

Понякога Дарнел не разбираше брат си. Всъщност през повечето време. Умствената дейност на Даръл излизаше извън релси с тревожна честота. Той никога не виждаше очевидното, а живееше в свой собствен налудничав свят. Не че Дарнел не искаше да зададе същите въпроси, просто не смяташе, че да пита тези двамата — Зума и Бойд — е умен ход. Очевидно беше, че няма да изкопчат и дума от тях. Дарнел подозираше, че шефът не държи около себе си хора, които приказват много или издават тайните му. Даръл обаче продължаваше да настоява. Накрая Зума не издържа и отвърна:

— Задаваш прекалено много въпроси.

Даръл явно не забеляза недоволството в гласа на Зума, защото не млъкна.

— Човек така се учи. Като задава въпроси. Всички го знаят.

Даръл не забеляза и погледите, които си размениха Зума и Бойд. Накрая Зума каза:

— Успокой се. Господин Борков ще ти обясни всичко по-късно.

Това, слава Богу, затвори устата на Даръл за последната част от пътуването.

Щом се озоваха на борда на „Морска вещица“, Зума не си направи труда да ги разведе наоколо, да им покаже яхтата. Нищо подобно. Нямаше търпение да се отърве от тях. Явно не искаше да играе ролята на бавачка. Поведе ги надолу по стълбите, където прекосиха коридор със скъпа ламперия и още по-скъпи картини по стените, показва им техните каюти и ги уведоми, че в осем сутринта трябва да бъдат в трапезарията за закуска. Обясни им също така, че дотогава не бива да напускат каютите си, да се мотаят из яхтата и въобще — да не правят глупости.

Закуската беше в просторно помещение, което служеше едновременно за дневна и трапезария. Там ги очакваха голяма овална маса, ламперия от махагон, скъпи меки килими, завеси по прозорците и още картини. Всичко беше много изискано. Сокове в чаши за вино; бекон и фритата със сирена, плодове, кроасани в порцеланови чинии, ароматно кафе... Несравнимо по-добре от „Риц“ според Даръл и той не пропусна да го отбележи.

Братята закусиха сами, обслужвани от сервитьор в бяла униформа, който непрекъснато допълваше чашите им с кафе и мигом отнасяше празните им чинии. Човекът почти не говореше, а на въпросите на Даръл отговаряше едносрично или уклончиво. Дарнел предположи, че всички, които работят за Борков, имат катинар на устата си.

Към десет Дарнел и Даръл вече се излежаваха на два шезлонга на главната палуба в сянката на надвисналия навес, който ги защитаваше от силните слънчеви лъчи, разхлаждани от голям бял вентилатор с дълги перки. Зума и Бойд не се виждаха никакви.

— Искаш ли малко? — попита Даръл, който бе извадил от джоба си шишенцето с мет и пластмасова сламка.

— Смяташ ли, че е добра идея? Тук?

— Мисля, че идеята е чудесна. — Даръл изсипа две неравни линийки мет върху масата от тиково дърво между двата шезлонга,

наведе се и смръкна едната. Потри нос с опакото на ръката си и погледна брат си. — Сигурен ли си?

— Напълно.

Даръл сви рамене, смръкна и втората линийка и прибра шишенцето и сламката в джоба си.

На палубата се появи жена. И то каква! Млада, със стегнато слабо тяло, дълга черна коса, дълги крака, бели бикини и тъмносино яке с качулка, под което се виждаше плосък корем със златист слънчев загар. Дарнел изгуби ума и дума. За разлика от Даръл.

— Коя си ти? — попита Даръл.

— Грейс. — Младата жена се настани на шезлонга срещу тях, свали дизайнерските си очила и ги остави на масичката до себе си. — Вие трябва да сте новите гости, за които чух.

Даръл и Дарнел се представиха.

Появи се един младеж от екипажа. Същият, който ги бе обслужвал по време на закуска. Носеше чаша за кафе, която остави на масичката до очилата на Грейс, после наля кафе от сребърен кафеник.

— Благодаря, Роби — каза Грейс.

— Както обикновено ли, госпожо?

Тя се усмихна.

— Би било чудесно.

Роби кимна и се отдалечи.

— Значи ти си приятелката на шефа? — попита Даръл.

Тя се засмя непринудено.

— Така изглежда.

— Много си красива.

Грейс сведе леко поглед.

— Благодаря.

Даръл се размърда неспокойно в шезлонга и отново потърка носа си. Дарнел се чудеше от кое да се притеснява повече — от възможността брат му да ѝ предложи мет или да изтърси нещо невъобразимо глупаво. Оказа се второто.

— Предполагам, че ако можех да си позволя яхта като тази, щях да имам и момиче като теб.

Тя се намръщи.

— Аз не вървя в комплект с яхтата.

— Но определено вдигаш стойността ѝ.

Дори Грейс да се бе почувствала засегната, обидата ѝ се изпари сред звънък смях.

— Благодаря.

Според брат му Даръл бе единственият човек, който можеше да каже нещо толкова глупаво и това да му се размине. Явно имаше страхотен ангел хранител. Та той на практика бе нарекъл Грейс курва. Сякаш мъжете можеха да я купят, както се купува яхта. Нищо чудно това да бе самата истина, но само Даръл можеше да я изрече на глас и да отърве кожата. Младежът се върна с купичка в ръка, която подаде на Грейс заедно с лъжица.

— Нещо друго, госпожо?

— За момента, не. Благодаря.

Младежът кимна отново и се скри във вътрешността на яхтата.

— Какво е това? — попита Даръл.

— Йогурт, семена от лен, овес, ядки и ягоди. — Тя загреба с лъжичката, докато говореше. — Много е вкусно. Мога да поръчам и на вас, ако искате.

— Вече закусихме — отвърна Дарнел.

Тя го посочи с лъжичката.

— Фритата, нали?

— Да.

— Усетих миризмата. — Грейс поднесе към устата си нова лъжичка йогурт. — Не мога да ям толкова тежка храна. Освен това от нея се напълнява. — Тя потупа стегнатия си корем. — А Виктор не обича излишните килограми.

— Като те гледам, май не можеш да напълнееш и грам, дори да искаш — отбеляза Даръл.

— Иска ми се да беше така. Ако се храните с нещата, които приготвят тук, и вие ще качите поне няколко килограма.

— Къде е господин Борков? — попита Даръл.

— В каютата си. Има работа. Скоро ще се присъедини към нас.

Това *скоро* се оказа половин час, през който Даръл не спря да досажда с въпроси на Грейс.

На колко години е? Двадесет и две.

Къде е родена? Нейпълс.

Къде е учила? Гимназията в Нейпълс.

Колеж? Не.

Как се е запознала с Борков? Срецнали се в ресторанта, в който работела като сервитьорка.

И т.н., и т.н. Всичко това омръзна на Дарнел и той отиде на кърмата на яхтата, излегна се на слънце и зарея поглед над вълните и разпенената дияря, която оставяше след себе си яхтата. Не се виждаше никаква суша.

По едно време Дарнел видя на палубата да се качва мъж, който можеше да бъде само Виктор Борков. Висок, добре сложен, със стегнато, загоряло от слънцето тяло, къса черна коса, бял панталон, розова риза и сандали. Дарнел се върна при брат си и отново се излегна под сянката.

— Добре дошли на борда на „Морска вещица“ — каза Борков, след като седна на шезлонга до Грейс.

— Благодарим за поканата — отвърна Даръл. — Отдавна искахме да се запознаем с вас.

— И аз с вас.

— Продължавайте без мен — обади се Грейс. — Вие, мъжете, говорите само за работа. Скучно. — Тя си сложи слънчевите очила, изправи се и целуна Виктор по бузата. — Ще се кача на горната палуба и ще се попека на слънце.

— Разкажете ми — започна Борков — как мина онази вечер.

— Гладко — отвърна Даръл. — Лесно. Детска работа.

— Раул се беше погрижил за всичко, така ли?

— Разбира се — продължи Даръл, потри отново носа си, приведе се напред и опря лакти в коленете. — Не че имаше много работа за него.

— Така ли?

— Той трябваше да изключи алармената система, но когато отвори кутията, видя, че тя изобщо не е включена. Задната врата беше отворена. Затова си тръгна и ни остави да си свършим работата.

— Вашата работа?

Даръл се усмихна и вдигна рамене.

— Знаете какво имам предвид. Работата, която трябваше да свършим за вас.

Виктор кимна.

— Жената създаде ли ви проблеми?

— Изобщо не ни видя. Беше заспала, когато влязохме. Дълбоко заспала. Бум. И готово.

— Добре. Видяхте ли някого наоколо?

Даръл поклати глава.

— Не.

— Имаше една двойка — обади се Дарнел. — На плажа.

— А, да! — възкликна брат му. — Забравих за тях.

Виктор кимна.

— И какво?

— Мисля, че се чукаха — обясни Даръл. — Бяха взели одеяло и малка хладилна чанта или нещо подобно.

— Видяха ли ви?

— Не. Ние бяхме на върха на склона и гледахме надолу. Нямаха представа, че сме там. Реших, че могат да прецакат всичко, но само няколко минути по-късно си събраха нещата и тръгнаха по плажа.

— Някой друг?

— Не. Нощта бе доста безлюдна.

— Добре. Добре.

— Господин Борков — каза Даръл, — оценяваме факта, че ни наехте. Че ни позволихте да работим за вас.

— Не съм ви наел аз, а Раул.

— Така е, но той не би го направил без вашето одобрение.

Борков сви рамене, но не каза нищо.

— Къде е Раул? Ще дойде ли?

Борков се усмихна.

— Не. Възпрепятстван е.

— От него ли ще получим парите си? По-късно? Или утре, когато се върнем на брега?

— Парите ви са тук. Аз ще се погрижа за всичко.

— Платили ли сте на Раул неговия дял? Или ние трябва да направим това?

— Не се притеснявайте. Погрижил съм се за всичко. Раул ще получи своя дял, вие също ще получите своя.

— Чудесно! — Даръл погледна Дарнел. — Нали, братле?

Дарнел кимна мълчаливо. Стоеше с наведен поглед и мислеше. Нещо не беше наред. Защо Борков ще ги кани на яхтата само за да им

плати? Защо не беше възложил това на Раул? На Зума или на Бойд? Защо да рискува с подобна среща с наемници?

Главата го заболя. Когато вдигна поглед, видя, че Борков го наблюдава.

— Вероятно се питате защо ви поканих тук? — Борков махна с ръка. — Защото голяма част от работата си върша именно тук, на борда на тази яхта. Далече от любопитни очи и уши.

— Умно — отбеляза Даръл.

— Радвам се, че го одобрявате.

— Господин Борков, той не искаше да... — започна Дарнел.

Борков го прекъсна с жест.

— Шегувам се. — Усмихна се и добави: — Истината е, че исках да се срещна и с двамата ви. Да ви се отблагодаря подобаващо за работата.

Даръл удари брат си по крака.

— Видя ли, братле? Казах ти, че всичко е наред. А ти не вярваше.

Борков събра длани на масата пред себе си.

— Работата ви няма да остане невъзнаградена.

— Радваме се, че сме на борда — отвърна Даръл, засмя се и потри нос. — Получи се забавно. Не се обиждайте.

Борков не се усмихна. Повдигна капака на голяма дървена кутия за пури и си избра една „Кохиба Мадуро“. Отрязва края, запали я, дръпна няколко пъти и издуха дима към небето.

Даръл не беше приключил.

— Искам да ви кажем, че за нас е чест да работим за вас. Ако имате нужда от нещо, само кажете. Ще го направим. Без въпроси.

— Радвам се да го чуя — кимна Борков.

Даръл потри длани.

— Ще бъде забавно. Точно това търсехме от известно време.

Борков дръпна още няколко пъти от пурата и прогони дима с ръка.

— Днес е ден за забавления. Наслаждавайте се. Идете на риболов, ако искате. Момчетата ще спуснат моторницата по-късно. Кой знае, може дори да уловите нещо за вечеря.

От великолепната веранда на великолепната къща на Хенри Плъмър се откриваше великолепен изглед. Верандата бе с размери шест на дванадесет метра и между нея и полуостров Юкатан нямаше нищо, освен пясък и вода.

Боб Морган стоеше до парапета и оглеждаше залива. Беше единадесет сутринта и температурата започваше да се покачва. Вляво се спускаше вълнист пясъчен склон, осеян с туфи морски овес. Той знаеше, че някъде сред тези туфи се бяха скрили Джейк Лонгли и последното му завоевание, Никол, за да заснемат Уолтър.

Днес водите на Мексиканския залив бяха много спокойни. Почти нямаше вятър. Шепа туристи се бяха излегнали на плажните си кърпи и се наслаждаваха на слънцето. Няколко едва проходили хлапета се опитваха да прегърнат вълните или да оставят бледи отпечатъци в потвърдия мокър пясък. Две по-големи момчета с дъски за сърф се плискаха в плиткото и смехът им долиташе до Морган. Той знаеше, че бреговете на „Пойнт“ не са особено посещавани, тъй като повечето хора предпочитаха плажовете край курортите на изток.

Хенри излезе на верандата с две чаши кафе в ръка.

Двамата седнаха до кръглата маса от тиково дърво, разположена в сянката на голям жълт чадър.

— Съжалявам за загубата ви — каза Морган.

Хенри въздъхна.

— Много е трудно. Не съм очаквал да се случи такова нещо. — Той погледна към плажа. — Особено в квартал като този.

— За съжаление, никой не е застрахован срещу подобни трагедии.

Хенри погледна Морган и попита:

— Нещо ново?

— Не съвсем.

— Говорихте ли с Уолтър? — попита Хенри.

Полицаят кимна.

— Той има ли нещо общо със случилото се?

— Бил е тук. Доколкото знаем, Уолтър е последният човек, видял Барбара жива.

Хенри поклати глава.

— Не мога да си представя Уолтър да извърши нещо подобно.

— Вероятно сте прав, но съм виждал хора, за които бих могъл да кажа същото, затънали до ушите в престъпления. От опит съдя, че човешките същества са в състояние да направят какво ли не и обикновено нищо не подсказва на какво са способни. Или поне ние не забелязваме признаците.

Хенри кимна.

— Предполагам, че сте прав.

— Не сте имали представа, че Барбара си е намерила любовник, нали? Не сте я подозирали дори?

— Не. Или най-малкото не подозирах, че това е Уолтър. — Хенри се поколеба. — Вижте, Барбара ми е изневерявала и преди. Последния път бе преди две години. През изминалите няколко месеца забелязах някои признаци. Заподозрях нещо и наех Рей Лонгли.

— Какви признаци?

— Беше станала по-затворена. Отчуждена. По-рядко правехме секс. Водеше телефонни разговори, които на бърза ръка прекратяваше, щом влезех в стаята. Такива неща...

Морган отпи от кафето си, после стисна чашата в шепи и погледна Хенри.

— Заподозряхте ли някого?

— Не. Надявах се Лонгли да разбере кой е.

— Да оставим Уолтър настрана за момент — предложи Морган. — Възможно ли е някой конкурент да ви има зъб?

— Едва ли биха отишли толкова далече.

— И все пак?

— Вижте, занимавам се със софтуер и недвижими имоти. И в двете сфери има силна конкуренция. И в двете човек лесно може да си спечели врагове. Но това... — Хенри поклати глава. — Не мога да си представя.

— Как се преориентирахте от софтуера към недвижимите имоти?

— Софтуерът за управление на бизнеса преживя своя бум. Поне за нас, по-дребните играчи. Не можем да се мерим с компании с

размерите на „Епъл“, „Майкрософт“, „Гугъл“ и прочие. Те разполагат с неограничени средства. Трудно е да играем в една лига с тях. Освен това голяма част от софтуерните компании се преориентираха към компютърни игри, а това не ме интересува. Реших, че е разумно да извърша диверсификация. Тук, по крайбрежието, недвижимите имоти носят големи пари. Затова използвах част от натрупания капитал и се включих в този бизнес.

— Доста успешно, доколкото виждам.

Хенри вдигна рамене.

— Справям се прилично.

Морган предположи, че неговото *прилично* и това на Хенри доста се различават. Знаеше, че портфолиото на Хенри включва две голф игрища, курортен комплекс в Панама Сити, два небостъргача, един в Мобайл и друг в Пенсакола, няколко търговски центъра...

— И така, да се върнем на първоначалния въпрос — каза Морган. — Можете ли да се сетите за някого, който би искал да ви навреди?

— Не съвсем.

— Не съвсем. Това отрицателен отговор ли е?

— Имах проблеми с двама души. Единият крадеше материали от софтуерната компания, а другият се опита да ни съди с твърдението, че използваме негови разработки — започна Хенри и разказа на Морган за Илай Томпсън и Джейсън Хюз.

— Смятате ли, че някой от тях може да е замесен?

Хенри поклати глава.

— Едва ли.

— Някой друг? Може да е в търговията с недвижими имоти.

Хенри отново поклати глава, но после се поколеба и впери поглед във водата.

— Може би един. Виктор Борков. Познавате ли го?

— Чувал съм за него.

Всеки служител на правоохранителните органи бе чувал това име. Виктор Борков. Украинец. Заподозрян в търговия с наркотици. Метамфетамини, кокаин, марихуана. Вероятно свързан с картелите. Полицаяте обаче не успяваха да открият никакви доказателства.

— Мисля, че е престъпник — продължи Хенри. — Наркобарон, предполагам. Напоследък се опитва да легализира бизнеса си. Купува

недвижими имоти. — Той изпи кафето си и остави чашата на масата. — Обзалагам се, че така пере мръсните си пари. Поне на това ми мирише.

— Защо смятате така?

— Разполага с много средства, но не разбира от недвижими имоти. Прави рискови инвестиции. Чувал съм, че колкото пари изкара от някоя сделка, толкова губи от следващата. Трудно е да въртиш успешен бизнес, ако в края на годината теглиш чертата и не излизаш на плюс.

Сега Морган изпи последната си глътка кафе и остави чашата си на масата.

— Освен ако не разполагаш с излишни пари.

— Може да не са излишни, но определено са лесно изкарани.

— Каква е връзката ви с Борков? — попита Морган.

— От около година се опитваме да купим един чудесен парцел в Панама Сити. Долепен до курорта, който притежавам там. Компанията ми имаше добри позиции, преди да се намеси той. Оттогава ни създава куп главоболия. Първо покачи цената, а после въздейства на двама от моите инвеститори.

— Въздействал им е?

— Отказаха се. Явно ги е заплашил. Така действат хората като Борков.

— Разполагате ли с доказателства, или това е просто догадка?

Хенри разпери ръце.

— Догадка. Но добре обоснована догадка.

Морган кимна. Много добре го разбираше. През целия си живот бе следвал една или друга догадка. Те са част от работата на всеки служител от отдел „Убийства“. Разбира се, догадките нерядко се превръщаха във факти, стига човек да поровеше по-дълбоко.

— Предполагам, че сте се срещали? — попита Морган.

— Да, засякохме се веднъж или два пъти.

— И?

— Виктор Борков е опасен тип. От онези, на които не бива да се изпречваш на пътя. Държи се любезно, усмихва се много, говори малко. Но знаеш, знаеш извън всяко съмнение, че под лустрото се крие нещо съвсем различно. Това е човек, който може да те разпори и да извади черния ти дроб, без да спре да се усмихва, докато го прави.

Думите му се връзваха със слуховете, които Морган бе чул. Нещо повече, мнозина смятаха, че Борков възнамерява да се конкурира с картелите. А човек не предприема подобна стъпка, ако не се чувства достатъчно силен.

— Достатъчно опасен, за да прибегне до убийство?

— Възможно е. Чух, че е поръчвал убийства в миналото.

Морган не се съмняваше, че е истина. Онзи съдия в Корал Гейбълс например. Който гледаше наказателно дело срещу един от хората на Борков. Един ден съдията просто изчезна и делото бе прекратено най-неочаквано. Говореше се, че Борков е отвлякъл съдията и е изхвърли тялото му в Атлантика. Полицията така и не откри трупа и съответно не успя да докаже нищо, но подозираше именно Борков.

— Все пак са само слухове — каза Морган.

— Но защо Барбара? Ако е имал зъб на мен.

— Възможно е да очаквал убиецът да завари и вас у дома.

Хенри пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— В такъв случай смятате ли, че ще го изпрати отново? За мен.

— Не бива да изключваме подобна възможност — сви рамене Морган.

Хенри се приведе напред и зарови лице в шепите си.

— Какъв кошмар!

— Ще наредя два патрулни автомобила да се навъртат из квартала, но ви съветвам да обмислите възможността да се преместите другаде, поне за известно време.

Хенри вдигна поглед.

— Къде?

— В друг град. Друг щат.

— Не. — Хенри поклати енергично глава. — Няма да напусна дома си. Никога в живота си не съм бягал от нищо.

— Но...

— Но нищо. Избягам ли сега, ще продължа да бягам до края на дните си. Ако Борков наистина е свързан с това.

— Разбирам — въздъхна Морган. Вероятността е малка, но възможно ли е Уолтър да е бил мишената?

— Искате да кажете, че убиецът би могъл да го проследи до тук?

— Хенри сбърчи чело. — Защо тук? Защо не в дома му?

— Възможно е да е знаел за връзката му с Барбара. И да е решил да го натопи за убийството ѝ.

Хенри отново пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— О, Господи!

— Какво?

— Уолтър участваше в тази сделка. Бях му възложил цялата юридическа работа около покупката на онзи парцел в Панама Сити.

— Шегувате ли се?

Хенри се изправи, отиде до парапета, опря изтръпнали ръце на него и впери поглед във водата. Дишането му стана дълбоко и насечено. След малко се обърна към Морган.

— Ако наистина е бил Борков и целта му е била да убие мен и Барбара, а да натопи Уолтър... това би му разчистило пътя към сделката. Така би получил парцела без никакви усилия.

— Което придава съвсем нова насока на разследването.

— Не мога да повярвам. Заради някакво парче пясък? Барбара е мъртва заради някакъв парцел? — Очите му блестяха.

— Парите карат хората да вършат отвратителни неща — отвърна Морган. — Особено големите пари. Като тези в случая. Но това не означава, че Борков е замесен. Възможно е да си имаме работа с нещо съвсем друго. Уолтър има доста опасни клиенти.

— Така е. Веднъж говорихме на тази тема. Попитах го защо поема наказателни дела. И то при положение че не му се налага да го прави.

— А той какво ви отвърна?

— Призна, че съм прав. Всъщност преди няколко месеца спомена, че обмисля възможността да се откаже от тази част от адвокатската си практика. Мисля, че онзи тип, който подпали колата му, го подтикна към размисъл.

— Но онова беше бракоразводно дело.

— Вярно. И все пак го извади от равновесие за известно време. — Хенри изтри овлажнелите си очи.

— Трябва да ви попитам за алармената система — продължи Морган. — Използвате ли я?

— Разбира се. Непрекъснато.

— А Барбара?

— Особено тя.

Морган кимна.

— По всичко изглежда, че онази нощ алармената система е била изключена. А задната врата е била отворена.

— Това е нетипично за Барбара. Тя беше толкова предпазлива.

— Възможно ли е да е била разсеяна? Заради Уолтър.

— Предполагам, че е възможно — сведе поглед Хенри в опит да овладее напирещите сълзи.

— Или лошите са я изключили — предположи Морган.

Хенри избърса очи.

— Без кода?

— Някои престъпници се справят без проблем с всякакви аларми — отбеляза Морган и разтри врата си. — Разбира се, това не обяснява отключената задна врата.

— Освен ако не са влезли с взлом.

— Няма следи от подобно нещо.

Хенри впери поглед в него. Морган се надигна от мястото си.

— Трябва да тръгвам. По-късно ще поговорим отново.

Хенри го изпрати до вратата. Двамата си стиснаха ръцете.

— Още веднъж, искрените ми съболезнования — каза Морган.

— Ще бъде трудно...

— Отново ви съветвам да обмислите възможността да отседнете другаде.

— В никакъв случай.

Полицаят се поколеба, после кимна.

— Изборът си е ваш. Както казах, ще изпратя допълнителни полицейски патрули. А вие заключвайте вратите и не забравяйте да включвате алармената система.

— Със сигурност.

Морган се качи в колата, но постоя вътре минута-две, докато оглеждаше къщата. Дали ако Барбара бе заключила задната врата и бе пуснала алармата, това нямаше да се случи? Възможно бе. Но ако мишената бе тя или Хенри, лошите щяха да намерят друг начин. Не се съмняваше. Той запали двигателя, но преди да включи на скорост, телефонът му иззвъня. Морган погледна дисплея. Обаждаше се Старкс. Натисна зеления бутон и поднесе телефона до ухото си.

— Морган.

— Имаме съвпадение.

— На отпечатъка?

— Точно така — отвърна Старкс и заобяснява с трескав от възлнение глас.

Криминалистите открили, че кутията на алармената система, разположена на една от външните стени на къщата, е отворена. Нямамо следа някой да е рязал кабели или да я е увреждал по какъвто и да било начин. Нещо повече, самата кутия изглеждала много чиста, сякаш някой я е избърсал с кърпа. По вратичката обаче имало размазани следи от прах и мръсотия. Криминалистите проверили за отпечатъци и открили един от вътрешната страна на вратичката. В долната част. Където някой би посегнал, за да я отвори.

— Установихте ли самоличността? — попита Морган.

— Да — отвърна Старкс. — Раул Гомес.

— Трябва ли да ми говори нещо?

— Едва ли си забравил брат му. Сантяго Гомес. — Онзи, който гръмна наркочилърите посред бял ден?

— Същият.

— Къде живее? — попита Морган.

Старкс му даде адреса и заяви, че вече е повикал два патрула и сам пътува към мястото.

— Заемете позиции до десет минути — нареди Морган. — Но не предприемайте нищо, докато не дойда.

— Сборният ни пункт е „Бъдс Бъргър“. На няколко преки от мястото.

— Ще се видим там — отвърна Морган, включи на скорост и потегли с пълна газ.

Морган влетя на паркинга на „Бъдс Бъргърс“. В задната му част бяха спрели три патрулни автомобили точно до две тъмнозелени кофи за боклук и покрити с бръшлян ограда, която разделяше заведението от съседния търговски център. До тях стоеше Старкс в компанията на шестима униформени полицаи. Старкс вдигна поглед, когато Морган спря на едно празно място и излезе от колата. Морган познаваше един от униформените. Младок на име Джими Грийн. Постъпил в полицията преди две години. Морган бе работил с него и преди. Добро хлапе. Не знаеше имената на останалите, макар лицата на някои да му се сториха познати.

— Минах покрай дома на Раул на път за насам — каза Старкс. — Мястото изглеждаше тихо и спокойно.

Морган кимна.

— Добре, ето какво ще направим. Джими, ти и партньорът ти ще се качите при Старкс и мен. Останалите да разположат по една патрулка в двата края на улицата. Но зад ъгъла. Не бива да се виждат от къщата на Раул. Ясно ли е?

Полицайте кимнаха като добре синхронизирани работи.

— Искам цялата операция да протече съвсем гладко — продължи Морган.

— Няма проблем, сър — отвърна един от полицайте.

— Предполагаме, че е въоръжен. Вероятно не е сам. Ще действаме спокойно и хладнокръвно като при рутинна проверка. Той не знае, че разполагаме с отпечатъци, затова няма причина да е нащрек, а ние не искаме да събуждаме подозренията му. Може да започне да стреля, а наоколо има прекалено много цивилни. Ясно ли е?

— Ясно, сър!

Полицаят, който каза това, имаше вид на човек, на когото нищо не му е ясно. Късо подстригана червеникавокафява коса с обръснати почти до голо бакенбарди, лунички по носа и болезнено невинно лице. Изглеждаше толкова млад и изпълнен с желание да се докаже. Опасна

комбинация. Готов за действие, но лишен от опит, предпазливост, здрав разум... А в подобни ситуации предпазливостта можеше да бъде безценно качество. Морган се зачуди дали и той някога е изглеждал толкова наивен. Вероятно. Всички новобранци са такива. Нужни са поне две години, за да може работата да постави своя отпечатък и да направи всеки полицай предпазлив, недоверчив и циничен.

— Добре — кимна отсечено Морган. — Да тръгваме.

Морган се настани зад волана, Старкс — до него, а Грийн и партньорът му — отзад. След като двете патрулки заеха позиции, Морган мина покрай къщата на Раул.

— Изглежда все така спокойно — отбеляза Старкс.

Морган спря до бордюра от другата страна на улицата през три къщи от тази на Раул. Обърна се към Грийн и нареди:

— Вие двамата трябва да се промъкнете през двора на съседите и да наблюдавате задната врата. Не се приближавайте. Ясно ли е?

— Да, сър.

— Старкс и аз ще минем отпред.

Четиримата слязоха от колата. Грийн и партньорът му прекосиха улицата и се скриха зад най-близката къща.

— Как ще подходим? — попита Старкс.

— Да опитаме с приятелски разговор.

Старкс повдигна вежда.

— Имам предвид, че никой не знае кои сме, никой не знае, че сме дошли да го арестуваме. Вероятно ще ни вземе за амбулантни търговци или...

— Свидетели на Йехова — допълни Старкс с усмивка.

— И това става.

Старкс извади револвера си „Смит & Уесън“ .357, отвори барабана и огледа гнездата с патроните. После го затвори и пъкна оръжието в кобура, който носеше отзад на кръста.

— Да действваме — каза той.

Морган натисна бутона на звънеца. Никакъв отговор. Почука на вратата. Нищо. Надзърна през процепа между завесите на предния прозорец, но видя само мрачна, обзаведена с евтини мебели стая — канапе, два стола и правоъгълна масичка за кафе с кутия от пица върху нея, малка библиотека с три рафта и телевизор. Книги не се виждаха никъде. Къщата изглеждаше празна. Заобиколиха вляво и минаха

отзад, но отново не забелязаха следи от Раул. Когато Морган излезе на тясната веранда от напукан бетон, където имаше само един стол с алуминиева рамка и зелена плетена седалка, забеляза, че задната врата е открената. Той спря на място и смушка с лакът Старкс.

— Какво мислиш? — попита Старкс.

— Мисля, че Раул е прекалено нехаен.

— Или е решил да се проветри.

— Няма никакъв вятър — погледна го Морган.

— Може да е излязъл набързо — отвърна Старкс.

— Или е вътре и ни наблюдава.

— Смяташ, че е разбрал за посещението ни ли?

— Не виждам как.

Морган заслони очите си с длан и се огледа. Видя Грийн коленичил зад живия плет, който ограждаше задния двор на Раул. Направи му знак да не мърда от там.

— Има само един начин да разберем.

Морган извади служебното си оръжие и притисна цевта му до дясното си бедро. Почука на рамката на задната врата и отново не получи отговор. Използва дулото на пистолета, за да побутне вратата, след което влезе в къщата.

— Господин Гомес?

Гласът му отекна в къщата, но Морган не получи отговор, нито забеляза някакво движение вътре.

— Господин Гомес? У дома ли сте?

Сякаш говореше на стените.

В кухнята всичко беше наред. В трапезарията и дневната — също. Единственото нещо, което изглеждаше не на място, бе кутията от пица. Не се забелязваха следи от борба или кражба. Всичко бе тихо и подредено.

С изключение на спалнята.

Морган разделяше убийствата, извършени в спалня, на няколко категории. Мъже, убили жените си в изблик на гняв, или обратното. Обири, при които нещо се е объркало, например собственикът се е прибрал у дома. Изнасилвания, ескалирали в убийства. Такива неща... Досега не бе попадал на подобна сцена.

Младият мъж с латиноамерикански черти седеше на земята, леко превит, но опрян на леглото. В челото му имаше чиста, ясно очертана

входна рана. Но завивките на леглото, таблата и стената зад него бяха опръскани с кръв, мозък и парченца кости.

— Ама че гадост! — възкликна Старкс.

Морган огледа трупа.

— Някой го е застрелял, докато двамата са стояли един срещу друг.

— Значи е познавал убиеца.

— Така изглежда.

— Къде са нещата му? — попита Старкс и посочи празния гардероб.

Морган проследи погледа му.

— Добър въпрос. — Той коленичи и прерови джобовете на Раул. — Нито портфейл, нито ключове. Нищо.

— Убиецът ги е взел — каза Старкс. — Може би с намерението да забави идентифицирането на трупа.

— В такъв случай е трябвало да се отърве от тялото.

— Предполагам, че не е имал време да го направи.

Морган се изправи и заобиколи леглото, като внимаваше да не докосне капките кръв.

— Кръвта е съвсем прясна. Още не е засъхнала.

— Смяташ ли, че Раул е убил Барбара Плъмър, а след това някой е очистил него?

— Предполагам. Елиминират всяка улика, която води към тях — въздъхна Морган. — Което означава, че са професионалисти.

— По дяволите! — възкликна Старкс. — Това променя всичко.

— И още как.

— Ще освободя момчетата от патрула и ще повикам криминалистите.

Морган кимна.

Тридесет минути по-късно мястото гъмжеше от полицаи, съдебни лекари и прочие. Морган стоеше в дневната и разговаряше с един от криминалистите, когато Джими Грийн се появи на входа.

— Полицай Морган — извика той.

— Да, Джими.

— Съседката може би е видяла стрелците.

— Стрелците?

— Твърди, че двама мъже са търсили Раул.

— Къде е тя?

— На верандата пред дома си. Казах ѝ да не мърда от там.

— Браво.

Морган я видя веднага щом излезе навън. Възрастна жена, която седеше на верандата и го гледаше изпод оръфаната си слънчева шапка.

— Това е тя — каза Грийн. — Хети Шоу.

Морган отиде при нея. Пред старицата седеше полупразна чаша чай. Тя свали шапката и я остави на пода.

— Как сте? — попита Морган.

— Била съм и по-добре.

— Предполагам.

— Чух, че са застреляли Раул.

— Точно така, госпожо.

— Беше симпатичен младеж.

— Добре ли го познавахте?

— Достатъчно добре. — Тя погледна към дома на Раул. — Живееше там от известно време. Може би две години... или малко повече. Забравих откога точно. Брат му Сантяго живееше с него. Тогава при него се мъкнеха какви ли не типове. Откакто Сантяго влезе в затвора, Раул се кротна.

— Никой ли не е идвал после?

— Не. Той беше добър съсед. Мил и възпитан. А не като брат си.

— И никакви посетители?

— Много рядко. Беше приятел с онези двама братя, които се мотаят наоколо. Мисля, че са близнаци. Във всеки случай, много си приличат. Даръл и Дарнел Уилбанкс.

— Видяхте ли ги днес?

Възрастната жена поклати глава.

— Не съм ги виждала от няколко дни. Чакайте да помисля... — Тя вдигна поглед към лазурносиньото небе. — Видях ги за последен път миналата събота. Излязоха към десет вечерта.

— Чухте ли нещо? Днес?

— Не.

— Но сте видели някого?

— Да, видях. И дори разговарях с тях. — Тя отпи глътка чай и продължи: — Но не приличаха на убийци.

— Разкажете ми по-подробно.

— Бяха двама. Казаха, че търсят Раул. Той не си беше вкъщи и те си тръгнаха.

— И?

— Нищо. Това е всичко.

— Да разбирам ли, че не сте ги видели да влизат в къщата? Или нещо подобно?

— Обясних ви, Раул го нямаше и те си тръгнаха. Но казаха, че ще се върнат.

— А върнаха ли се?

— Очевидно са се върнали.

— Но не сте ги видели?

— Реших да подремна. — Жената вдигна шапката си от пода и започна да си вее с нея като с ветрило. — Работих в двора цяла сутрин. Стана ми прекалено горещо, затова реших да си направя студен чай и да дремна.

— В такъв случай не сте ги видели да се връщат, така ли?

— Нали ви казах?

Морган се усмихна. Започваше да харесва Хети. И подозираше, че старицата ще се окаже костелив орех. Тя не обичаше глупаците и току-що го бе класифицирала като такъв.

— Разкажете ми за тях.

— Вече ви обясних, търсеха Раул, но той не си беше у дома и те си тръгнаха, като заявиха, че ще се върнат. — Тя погледна към съседната къща. — Странно... помолиха ме да не му казвам, че са го търсили.

— А споменаха ли защо?

— Искали да му зададат няколко въпроса.

— А представиха ли се?

— По-възрастният, който ми се стори сериозен човек, се представи като Рей. Другият бе едър, рижав. Каза, че името му било Пенкейк. Мога ли да забравя такова име?

Рей Лонгли и помощникът му. Страхотно.

— И казаха, че ще се върнат? — попита Морган.

— Точно така.

— Но не сте ги видели? Да се връщат, имам предвид.

— А бе ти проблеми със слуха ли имаш? Не чу ли какво казах? И то два пъти.

— Да, госпожо. Просто исках да се уверя, че съм ви разбрал правилно.

— Е, сега вече можеш да си сигурен — отвърна Хети Шоу и стана от стола си. — Уморих се. Отивам да си легна. Нали може? Освен ако не искаш да повториш някои от въпросите, които току-що зададе?

— Не, госпожо. Благодаря ви за отделеното време.

Тя махна с ръка, влезе в къщата и затвори вратата.

Апартаментът, който Даръл и Дарнел Уилбанкс наричаха свой дом, се намираше на втория етаж на стара жилищна кооперация, разположена на километър и половина от брега. Нисък наем, никакъв изглед към морето. Братята не си бяха у дома. На път за жилището им Морган позвъни в полицията и поиска проверка за евентуални досиета. Оказа се, че Даръл е задържан веднъж за притежание на марихуана, а Дарнел е напълно чист.

Домоуправителят отсъстваше, но съпругата му Едит Ръкър заяви, че двамата били „добри момчета“. Никога не създавали проблеми, не вдигали шум, редовно си плащали наема, дори от време на време вършели по някоя работа, която тя им възлагала. Особено Дарнел. Жената съжаляваше, че всички наематели не са като тях. Не ги беше виждала от два дни. Но това не било нещо необичайно, често отсъствали, тъй като работата им го изисквала. Каква работа? Не беше сигурна.

Следваща спирка? Разговор с Рей Лонгли.

— Не приличат на убийци — отбеляза Морган, докато двамата със Старкс изкачваха стъпалата, които водеха към верандата на Рей Лонгли.

Завариха Рей и Джейк да седят край масата с купчини документи пред себе си.

— Вгледай се по-внимателно — отвърна Старкс. — Според мен са истински главорези. Изпечени престъпници.

Рей взе няколко листа и ги прибра в една папка.

— Какво ви води насам, момчета?

— Тела — отвърна Морган. — Мъртви тела.

— По-точно?

— По всичко изглежда, че където и да се появите вие двамата, след вас остават трупове — поясни Старкс.

— Вижте какво — възрази Джейк, — казах ви, че Барбара е била убита, след като си тръгнахме с Никол.

— Ами Раул Гомес?

— Какво за Раул Гомес? — попита Рей.

— Ти и рижавият ти помощник успяхте ли да разговаряте с него?

— Разбира се. Само че не ни каза нищо.

Морган пъкна ръце в джобовете.

— Сега ще ви каже още по-малко. Защото е мъртъв.

— Какво говориш? — учуди се Рей. — Току-що бяхме там.

Преди час или там някъде.

Морган седна на един празен стол.

— А после някой го е гръмнал.

— Кога? Как?

— Не знам кога, но знам как — с куршум в челото.

Рей погледна първо Джейк, после отново Морган.

— Когато с Пенкейк си тръгнахме, той беше жив, макар и в лошо настроение.

— Къде е Пенкейк, между другото? — попита Морган.

— Работи.

— Разбирам. — Полицаят се почеса по ухото. — И така, първо добрият стар Джейк дебне край дома на семейство Плъмърс и някой убива съпругата, а сега вие двамата с Пенкейк отивате у Раул и някой убива него. Ама че съвпадение, не мислите ли?

— Случват се и такива неща.

Морган кимна едва забележимо.

— Но не толкова често, колкото смятат повечето хора.

Рей не отговори.

— Няма ли да ни обясниш каква е причината да потърсите Раул? — попита Морган.

— Раул привлече вниманието ни. Имал е зъб на Уолтър. Заради осъждането на брат му. Обвинил Уолтър, че не го е отървал от затвора. Но ти го знаеш.

— И вие го попитахте дали все още иска да си отмъсти на Уолтър?

— Точно така. — Рей предаде на Морган разговора, който двамата с Пенкейк бяха провели с Раул, преди той да им затръшне вратата. — Заяви, че няма нищо общо с убийството на Барбара Плъмър. И се похвали, че има солидно алиби.

— Повярва ли му?

— Не прояви особено желание за сътрудничество.

— С други думи, знаел е повече, отколкото ви е казал?

Рей сви рамене.

— А може просто да се е подразнил от въпросите ни.

— Често се случва.

— Така е — съгласи се Рей. — Каква според теб е връзката между двете убийства?

— Освен факта, че Уолтър е свързан и с двете жертви? Или че и Барбара, и Раул са убити с по един изстрел в челото?

— С едно и също оръжие ли? — попита Джейк.

Морган го погледна и му отговори след кратко колебания. Сякаш не бе решил колко точно да му каже.

— Съмнявам се. При Барбара става въпрос за двадесет и втори калибър, докато куршумът, с който е убит Раул, ми се струва по-голям. Ако съдя по пораженията, които е нанесъл. Колегите от балистиката ще ни кажат със сигурност, но може и да се окаже, че е стреляно с едно и също оръжие.

— Какво знаем дотук? — попита Джейк.

Морган повдигна вежди.

— Ние?

— Мисля, че можем да работим като един екип, не смяташ ли? Всички искаме да разберем кой е убил Барбара. А сега и Раул.

— Е, някакви идеи кой би могъл да очисти Раул? — попита Рей.

— Нещо ми се върти в главата — заяви Морган и погледна Старкс. — Познавате ли двама... двама братя всъщност, Даръл и Дарнел Уилбанкс.

— Не ми звучат познато. Защо?

— Приятели са на Раул. Според съседката те са били единствените му посетители. Видяла ги е за последен път пред два-три дни.

— Успя ли да разговаряш с тях? — попита Рей.

— Още не. Ходихме до апартамента им. Не заварихме никого. По-късно ще ги потърсим отново.

— Смятате ли, че са свързани по някакъв начин? — попита Джейк.

— Възможно е. Ще разберем, когато поговорим с тях. Може да ни помогнат да навържем поне част от нещата. С какво се е занимавал

Раул, какви навици е имал, кои са били приятелите му.

— Може ли да ви помогнем с нещо? — попита Рей.

— Да. Като не излизате от вкъщи. Не искам да оставяте повече трупове след себе си.

— Много смешно!

— Такъв съм си. Имам страхотно чувство за хумор — отвърна Морган, без да се засмее, без дори да се усмихне. — Но всъщност има нещо, което бихте могли да направите.

— Какво?

— Чували ли сте за Виктор Борков?

— Името ми звучи познато.

— Изключително опасен престъпник от Нейпълс. Вероятно свързан с картелите. Не разполагаме с доказателства, но така се говори...

— Каква е връзката?

— Вероятно никаква. Но двамата с Хенри наддавали ожесточено за един и същ имот в Панама Сити. И двамата искали да построят курорт.

— Разбирам — каза Рей.

— А Уолтър поел юридическата част на сделката от името на Хенри.

— Наистина ли?

— Работата изглеждала опечена, когато Борков сложил прът в колелото на Хенри. И според Хенри подплашил част от инвеститорите.

— Предполагам, че става въпрос за големи пари — обади се Джейк.

— Осемцифрена сума.

Джейк подсвирна.

— Това си е мотив.

— Някаква връзка между Раул и Борков? — попита Рей.

Морган поклати глава.

— Не ни е известна. Но ако Раул прилича поне малко на брат си Сантяго и ако поне част от слуховете за Виктор Борков отговарят на истината, той спокойно би могъл да използва отрепка като Раул да му върши мръсната работа. Чужденец. Повикат ли го, веднага пристига от другата страна на границата. След което лесно може да се отърве от

него. Кой знае, може и Раул да е свързан с картелите и посредством тях с Борков.

— Някакви доказателства, че Борков е свързан с картелите? — попита Джейк.

Морган се почеса по ухото.

— Нищо неопровержимо. Във всеки случай, засега. Но подобна връзка ми се струва напълно логична.

— Какво искаш да направя? — попита Рей.

— Провери го. Но неофициално. Без да се усети.

— Толкова ли е страшен?

— Така съм чул — засмя се Морган. — Но определено има солидни връзки. Доколкото знам, от тук чак до Талахаси. Официалното разследване може да го подплаши.

— Особено ако има свои хора в полицията.

— Не изключвам и тази възможност. Ако е замесен, предпочитам да започна разследване срещу него само след като науча повече. Надявах се, че контактите ви с подземния свят ще ни помогнат да научим някои неща, без той да разбере.

— Това означава ли, че е заподозрян? — попита Рей.

— Всички са заподозрени. Включително вие двамата.

— Как можем да ти откажем, след като ни молиш така любезно? — ухили се Рей.

Щатският затвор „Холман“ се намираше в непосредствена близост до магистрала 1–65, на час път северно от Мобайл, близо до градчето Атмор, Алабама. Той бе дом на почти хиляда опасни престъпници, за едни временен, за други постоянен. Над сто и петдесет от неговите обитатели убиваха времето си в очакване да бъде изпълнена смъртната им присъда. „Холман“ определено бе неприятно място, в което насилието бе нещо обичайно за попадналите тук, сред които бе и Сантяго Гомес.

Този умник бе уговорил продажбата на значително количество дрога на паркинга пред универсален магазин. Две кила по пет бона едното, като Сантяго плащаше на химика — или „готвача“, както се наричаше на жаргон — приготвил дрогата, само по два бона на кило. Ръководен от предприемачески дух и солидна доза алчност, Сантяго не се бе задоволил с печалбата, която щеше да направи, а бе решил да си тръгне и с парите, и с наркотиците. За целта трябваше само да пусне два куршума в купувачите. Посред бял ден. Без да забележи тримата свидетели и охранителните камери, монтирани на стратегически места. Дори Уолтър не би могъл да го отърве след подобна глупост.

Аз шофирах, а Рей говореше по телефона по време на цялото пътуване. Предимно със стари приятели от Федералното бюро за разследване, Агенцията за борба с наркотиците, Агенцията за контрол над алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия и останалия миш-маш от правителствени служби. Разпитваше ги за Виктор Борков, молеше ги да се поровят в живота му. Някои се колебаеха, тъй като не искаха да рискуват постове си, но други се включиха с желание. В крайна сметка всички се съгласиха да положат усилия в тази насока и да видят какво могат да открият.

Преди да потеглим, Рей се свърза с надзирател в „Холман“, когото познаваше отпреди, за да си уреди среща със Сантяго. На входа ни посрещна сержант на име Уил Мофит. Запознах се с него под бдителния поглед на снайпериста на вишката вдясно от портала.

Мофит ни съпроводи вътре. Беше следобед и дворът беше пълен със затворници, част от които вдигаха тежести, за да изпълнят с още повече мускули татуираните си тела, други играеха баскетбол, а трети просто седяха на групи, които строго следваха принципите на расовото разделение, разговаряха и пушеха. Всяка наша стъпка бе следена от безброй неприветливи погледи.

След като преминахме през ред тракащи метални врати с масивни ключалки, Мофит ни въведе в стая за разпити със сиви стени и без нито един прозорец, където заварихме Сантяго окован за метална маса, занитена в пода. Беше облечен с широк бял панталон и риза, а жилавите му ръце бяха покрити с черни затворнически татуировки, които се показваха изпод навитите му ръкави. Той вдигна поглед, когато влязохме, и попита:

— Кой сте вие, по дяволите?

Очите му бяха толкова черни, че чак плашеха, а погледът му сновеше непрекъснато между Рей и мен.

— Тези господа искат да ти зададат няколко въпроса — отвърна Мофит.

Сантяго не го удостои с поглед, сякаш, ако признаеше съществуването му, щяхме да приемем това за проява на слабост. Нищо чудно в света на Сантяго нещата да стояха именно по този начин. Вместо това той огледа двамата ни с Рей.

— Ами ако не ми се говори? — попита Сантяго.

— Тогава продължавай да седиш с това глуповато изражение — каза Мофит, който също трябваше да изиграе своята роля в борбата на воля и надмощие между надзирател и затворник. Обърна се към нас и добави: — Ще чакам отвън. Потрябва ли ви нещо, извикайте ме.

После излезе, като не пропусна да заключи вратата след себе си.

Настанихме се на двата стола срещу Сантяго. Рей ни представи.

— Имената ви не означават нищо за мен.

— Искаме да поговорим за брат ти — каза Рей.

— Вие ли го убихте?

— Чул си за това?

— Имам си източници.

Интересно. Трупът на Раул още не бе изстинал, а Сантяго вече знаеше за смъртта му. Мина ми през ума, че престъпният свят разполага със собствена мрежа за мобилни комуникации. Но най-

вероятно някой надзирател бе чул за убийството на Раул и бе използвал информацията, за да тормози Сантяго. Такъв беше животът в „Холман“.

Рей кимна.

— Не, нямаме нищо общо със смъртта му. Опитваме се да намерим убиеца.

— Ченгета ли сте?

— Частни.

— И защо се интересувате от Раул?

— Интересуваме се от съвсем друго нещо. Кое то Раул би могъл да знае.

— Нямам представа с какво се е занимавал Раул.

— Не е ли идвал тук само преди седмица? — попита Рей.

— Е, и?

— В такъв случай може да е споменал, че се е захванал с нещо.

И то да е причинило смъртта му.

Празен поглед и подигравателна усмивка.

— Какво? И очаквате да ви кажа?

— Зависи дали искаш да разбереш кой е убил брат ти — отвърнах аз.

— За момента това няма значение — усмихна се Сантяго. — Но като изляза от затвора...

— Предполагам, че този начин на мислене те е докарал до тук — отбеляза Рей.

— Ние се грижим за своите хора. Не се нуждаем от помощта нито на частни детективи, нито на полицаи.

Опрях лакти на масата.

— Само няколко въпроса, след което ние ще си тръгнем, а ти ще продължиш да се занимаваш с онова, което правиш по цял ден.

— Е, не е кой знае какво...

— Когато Раул беше тук, спомена ли за някакъв удар, който е замислил? — попитах аз.

— Не.

— Нищо?

— Тук не говорим по работа. Надзирателите подслушват през цялото време.

— Не спомена ли някакви сделки? — попита Рей. — Нови приятели? Нови доставчици? Каквото и да е?

— Доставчици на какво?

Рей се облегна на стола си и кръстоса ръце на гърдите.

— Виж какво, Сантяго, можем да си дрънкаме глупости колкото искаш, но само няколко отговора биха могли да разкрият убийството на брат ти. Не смяташ ли, че той би искал същото?

Сантяго се поколеба, а погледът му заснова между мен и Рей.

— Да. Спомена за нов удар, както се изразихте. Но не знам подробности. Очакваше да изкара големи пари.

— Наркотици?

— Нямам представа — сви рамене Сантяго.

— Може би Даръл и Дарнел Уилбанкс знаят? — попитах аз.

Никакъв отговор.

— Познаваш ли ги?

— Разбира се. Те ли убиха Раул?

— Възможно е — каза Рей.

Сантяго поклати глава.

— Не, тези двамата не биха могли да прецакат Раул. Прекалено глупави са.

— Глупавите хора вършат глупави неща — отбеляза Рей.

Сантяго отвърна с полуусмивка:

— Така си е. Това място е пълно с такива.

— Разкажи ни за братята Уилбанкс — подканих го аз.

— Бяха приятели на Раул, не мои. Но му казвах... много пъти му казвах, че с каквото и да се захванат, все го прецакват.

— Участваха ли в новата сделка на Раул?

— Нямам представа. Той спомена само, че ще изкара много пари и ще ми вземе по-добър адвокат. И дори може да се стигне до нов процес.

— Ти си имал добър адвокат — отбеляза Рей. — Може би най-добрия.

— Уолтър Хортън? Пълен загубеняк! Гледаше само да си прибере хонорара. Пет пари не даваше за мен.

— Било е необходимо истинско чудо, за да те отърве от решетките.

— Добрият адвокат може да направи чудо — присви очи Сантяго. — Познавате ли Хортън?

— Разбира се — отвърна Рей.

— Добре. Кажете му, че няма да остана вечно тук.

— Подозирам, че го знае.

Сантяго наклони глава на една страна.

— Хортън ли ви праща?

Не отговорих на въпроса му. Рей също. Постъпвахме умната.

— Познаваш ли някой си Виктор Борков? — попита Рей.

— Всички познават Борков.

— Как така?

— Не мога да кажа.

— Борков е замесен в търговията с наркотици, нали?

Сантяго сви рамене.

— Смяташ ли, че има нещо общо с новата сделка на Раул? — попитах го аз.

— Казах ви, нищо не знам.

— А това би ли те изненадало?

Той сви рамене.

— Нищо не може да ме изненада.

— Никога ли не е споменава името на Борков в разговорите ви?

— Казах ви вече. Тук не говорим за такива неща. — Сантяго се приведе напред, за да се почеше по носа, при което веригите на ръцете му издрънчаха. — Спомена само, че става въпрос за някакъв „голям бос“.

— Спомена ли кога ще сключи голямата сделка? — попита Рей.

— Абе вие май не чувате какво ви говоря? Не обсъждаме никакви подробности. Можете да го кажете и на надзирателите. — Сантяго се прозя и заяви: — Омръзна ми вече. И бездруго нямам какво повече да ви кажа.

Следващите десет минути бяха изпълнени с въпроси, но не и с отговори. Сантяго твърдо бе решил да мълчи.

30

— Разкажи ми за онази сделка, която смяташ, че Борков е провалил — каза Рей.

— Не смятам, знам го със сигурност — отвърна Хенри.

— Имаш ли доказателства?

— Виктор Борков не е от хората, които оставят следи.

Рей позвъни на Хенри, докато пътувахме обратно по магистралата. Помоли го да повика Уолтър за разговор. Затова сега Рей, Хенри, Уолтър и аз седяхме до масата от тиково дърво на верандата на Хенри. Следобедното слънце, надзърнало измежду две пухкави облачета, изпращаше ярките си лъчи право към нас. Морският бриз бе топъл и нежен.

Нахлупих ниско шапката си, за да заслоня очите си от светлината.

— Морган спомена, че Борков подплашил някакви инвеститори. Така ли станало?

Хенри кимна.

— И още как. Двама от тях се оттеглиха в последната минута.

— Заради Борков?

Ново кимване.

— Дълго ги молих да ми обяснят какво се е случило, докато накрая единият ми призна, че Борков изпратил две горили да го откажат от сделката.

— Да го подкупят или да го сплашат? — попита Рей.

— Борков не си хвърля парите на вятъра. Очевидно онези двамата са обяснили на моя човек, че е по-добре да напусне консорциума, който оглавявам. Заявили, че семейството му, особено дъщеря му, която е тийнейджърка, само ще спечелят от това решение.

— Тези две горили... — започнах аз. — Въпросният инвеститор спомена ли имена или нещо подобно?

— Не. Само каза, че изглеждали доста страховито. Единият бил висок и слаб, с рошава руса коса, а другият — набит, мускулист, целият

в татуировки, вероятно латиноамериканец. И двамата плашели с вида си.

— И инвеститорът се оттегли?

— Плю си на петите.

— Сделката пропадна ли? — попитах аз.

— Да речем, че отсъствието му се отрази на шансовете ни да спечелим. Бях намерил петима инвеститори. Всеки трябваше да вложи по десет милиона долара. Отпадането на двама от тях възпрепятства сделката. Все още не съм в състояние да ги заменя.

— Но и Борков не е спечелил?

— Така е, но засега води в надпреварата. — Хенри разтри врата си. — Този парцел е много специален. Разположен е на самия бряг, близо до Панама Сити. Долепен е до курорта, който създадох. Идеален е за още един голям хотел и две голф игрища. Собственикът предпочита да работи с мен, а не с Борков, но иска най-вече да продаде имота и да си върне инвестицията. И да реализира добра печалба, разбира се. Затова отговорът ми е, не, Борков не е спечелил. Все още.

Уолтър не каза нищо, но кимна в знак на съгласие. Рей се облегна на масата.

— И така, ако Борков успее да те елиминира, собственикът ще трябва да сключи сделка с него.

Хенри се загледа към плажа.

Мълча дълго, после се обърна към Рей и го попита:

— Смяташ ли, че Борков стои зад убийството на Барбара?

Рей сви рамене.

— Възможно е.

— Но защо му е да убива Барбара? Какво ще спечели от това?

— Може да е очаквал и ти да си у дома. Или пък е искал да ти изпрати послание. Както е постъпил с онези двама инвеститори.

Очите на Хенри се навлажниха.

Той се изправи, отиде до парапета и се облегна. Зарей поглед над водата.

Наблюдавах го в продължение на минута. Опитвах се да измисля нещо, с което да го утеша, но не успях. Тогава се обърнах към Уолтър:

— Според Морган ти си работил по документацията на сделката.

— Точно така.

— Някакви проблеми в това отношение?

— Не. Всичко вървеше чудесно, преди да се намеси Борков.

— Виждал ли си го някога? Борков.

— Срегнахме се два пъти.

— И?

— Много неприятен тип. Жесток и безмилостен. Веднага ти става ясно, че е от онези, които не спазват правилата. Самоуверен, арогантен... Безскрупулен в преговорите. Пазареше се сам. Нито веднъж не дойде с адвокат.

— Заплашвал ли те е някога? — попита Рей.

— Не директно. Но начинът, по който те гледа, ти показва, че не бива да се изпречваш на пътя му. Направо се разтреперваш.

Хенри седна отново.

— Как ще процедирате, ако наистина той стои зад убийството?

— Предпазливо — отвърна Рей. — Ще видим каква информация ще открием за него и как можем да се възползваме от нея.

— Какво можем да направим ние с Уолтър?

Рей сви рамене.

— Засега кротувайте. Ако Борков се свърже с някой от вас, веднага ме уведомете.

31

Седяхме на една ъглова маса на терасата на „Капитан Роки“ и пиехме вторите си маргарити, а Никол опустошаваше кошничката с чипс и купичката със салса. Слънцето бе залязло и откъм залива появяваше прохладен бриз. Безброй звезди обсипваха небето на запад, което в момента бе с цвят на пруско синьо. Никол бе облякла жълто яке върху черния потник, а косата ѝ бе вързана на опашка.

Пристигнаха Рей и Пенкейк. Едва се бяха настанили, и се появи Карла Мартинес.

— Какво да ви донеса, момчета? — попита тя.

Рей си поръча ром и кола, а Пенкейк бира.

— Умирам от глад — възкликна Никол. — Какво ще кажете да си поръчаме рибни такоси?

— Кошницата с чипс не ти ли стига? — попитах аз.

— Човек огладнява от добрия секс — засмя се тя.

— Трябва да е бил е някой друг, а не с Джейк — подхвърли Пенкейк.

— Много смешно! — отвърнах аз.

— Горкичкият! — пресегна се Никол и започна да масажира врата ми. — Беше страхотен. Дори феноменален.

Появи се Карла с напитките.

— Такосите идват след минутка.

Дузина понаквасени вече дами вдигнаха празните си чаши и замахаха с ръце. Карла се отправи към тях. Женската компания се бе настанила в другия край на терасата, където бе събрала три маси четворки. Явно празнуваха нещо и ако съдех по празните кани за маргарита и чашите, осеяли масите, щяха да платят значителна част от наема ми. Бог да благослови текилата!

— Да поговорим за работа — започна Рей и кимна към Пенкейк. — Разкажи им какво научихме дотук.

Пенкейк извади някаква папка от чантата си и я отвори.

— Борков се занимава с какво ли не. Освен с наркотици, разбира се. Несъмнено е свързан с един от картелите. „Синалоа“. Сравнително скоро е навлязъл и в бизнеса с недвижими имоти. Явно е нов в бранша, но през последните пет години е купил доста недвижими имоти.

— Опитва се да започне легален бизнес, така ли? — попитах аз.

— Или да пере пари — отвърна Рей.

Пенкейк отпи няколко големи глътки бира.

— Можеш да се сдобиеш с хубави имоти на ниска цена — под пазарната им стойност, във всеки случай — ако бутнеш милион или два в джобовете на подходящите хора. И никой да не разбере.

— Така ли действа? — попита Никол.

Пенкейк кимна.

— Измъкнал се е безнаказано от две разследвания на ФБР, свързани с подкупи и банкови измами. Едното в Маями, другото в Нейпълс. Говори се, че платил на съдията, но никой не може да го докаже. — Последва нова глътка бира. — Същото се отнася и за убийствата, които му приписват. Никой не може да го уличи в каквото и да било. Най-лошото според мен е, че е замесен и в търговия с хора... секс робини.

— Наистина ли? — възкликна Никол.

— Прекарва момичета от Мексико. Някои са мексиканки, но други са от Източна Европа или Югоизточна Азия. Подозирам, че е свързан с някой трафикант от Източния блок, който държи подобни канали. И отново никой не е успял да докаже нищо.

— Явно не се отличава с висок морал — отбеляза Никол.

— Затова пък е хлъзгав като змиорка — отвърна Пенкейк.

— Въпросът е замесен ли е в убийството на Барбара Плъмър — попитах аз.

— Нямам представа — сви рамене Рей. — Но се вписва в картинката.

— Какво ще правим? — попита Никол.

— Ще продължим да ровим — отвърна Пенкейк.

— Не знам защо, но ми се струва, че ключът е покойният Раул Гомес — заяви Рей. — Откриването на негов отпечатък на местопрестъплението означава, че е свързан с убийството на Барбара.

— Но дали е свързан с Борков? — попитах аз.

— Засега не сме открили нищо, което да подсказва подобна връзка — каза Пенкейк, — но интуицията ми подсказва, че такава съществува.

— Раул е мъртъв — намеси се Никол. — Не можем да го попитаме.

— Точно това е причината за смъртта му — обясних ѝ аз. — Така не може да ни каже каквото знае.

— Вярно — кимна Рей. — Но приятелчетата му, братята Уилбанкс, могат да ни кажат нещо. Ако ги открием.

— Струва ми се малко вероятно — отвърнах аз.

— Морган проверява дали Раул е бил свързан с картелите — продължи Рей. Кимна към Пенкейк и добави: — Той също работи по въпроса. Утре ще се опитаме да открием двамата Уилбанкс.

— А сега какво ще правим? — попитах аз.

— До утре няма да правим нищо.

— Това означава ли, че двамата с Джейк сме свободни тази вечер? — попита Никол. — И можем да продължим с живота си?

— Така изглежда — засмя се Рей.

— Добре — отвърна тя и разроши косата ми. — Очаква те горещо джакузи.

— Да тръгваме — изправих се аз.

— Ами моите такоси?

— Ще ги вземем за въщи.

Чух Пенкейк да възкликва: „Животни!“, докато се отправяхме към кухнята.

Дарнел започваше да се изпълва с оптимизъм, дори по едно време му мина през ума, че Даръл може и да се окаже прав. Да, нещата щяха да се подредят и двамата щяха да започнат да работят за Борков. Така щяха да влязат в голямата игра. Нямаше никакво съмнение, че Борков вече участва в нея. Както и че е хладнокръвен и агресивен играч. Не всеки имаше куража да очисти някаква богаташка, която живее в „Пойнт“. За това се искаха топки. А Борков определено ги имаше. Освен това плащаше добре. Десет бона, за да гръмнат спяща жена. Най-лесните пари, които бяха изкарвали някога.

В същото време обаче Дарнел отлично съзнаваше, че е прекрачил границата. Ясно маркирана и много опасна граница. От която нямаше връщане назад. Никога не бе предполагал, че ще го направи. Никога. Да убие някого. Е, в интерес на истината, Даръл бе натиснал спусъка, но все пак и той бе присъствал на убийството. От самото начало, от планирането до изпълнението. До екзекуцията.

Екзекуция? Грозна дума. Но отразяваше съвсем точно случилото се. Още виждаше красивата жена в леглото. С разпилени коси върху възглавницата. Толкова спокойна в съня си. Обгърната от топлина и чувство за безопасност. Докато Даръл не бе насочил оръжието към главата ѝ и не бе натиснал спусъка. Рязката промяна бе изненадала Дарнел. Допреди секунда беше жива, а в следващата вече не.

Спомни си първия път, когато Раул заговори за поръчката. Каза им, че могат да направят добър удар и да си осигурят бъдеще, което да им донесе още много, много пари. Звучеше добре. Работата в магазина за телефони бе стабилна, но в нея нямаше бъдеще. Не можеше да се изкачи по-високо в служебната йерархия. Затова работата за Раул и загадъчния му шеф му се стори добра алтернатива. Която да му донесе бляскаво бъдеще. Но когато Раул спомена, че трябва да очистят някого, Дарнел разбра, че това не е редно. Никак даже. И въпреки това, поради някаква причина, той не даде гласност на подозренията си, а вместо

това се понесе по течението. Остави Даръл да взема всички решения. Което рядко се случваше.

Е, стореното — сторено. Не можеше да върне времето назад, а и трябваше да признае, че всичко бе минало идеално. Двамата с Даръл се бяха устремили по пътя на успеха и богатството. Усещаше го с цялото си същество.

Следобедът, прекаран в риболов с Джо Зума и Франк Бойд — дори бяха хванали половин дузина едри риби — само бе подсилил увереността му. И Зума, и Бойд се бяха отнесли с уважение към тях. Един вид, добре дошли сред нас. Бойд дори предположи, че скоро ще им се наложи да работят заедно. А Зума заяви, че Борков се отнася добре с хората си, плаща им щедро и определено би имал полза от Даръл и Дарнел. Пиха много бира и си разказваха забавни истории като стари приятели.

Добре че Даръл не бе взел мет, не бе така възбуден и не говореше така налудничаво, както обикновено. Бе доста сдържан, не изтърси никаква глупост. Браво на Даръл!

Вечерята бе също толкова приятна. Рибна на грил, пържен ориз, огромни купи със салати, прясно изпечен хляб, ванилов сладолед с фламбирани черешки за десерт и няколко бутилки шампанско. Същинско пиршество. Борков се оказа любезен домакин и неведнъж напомни на Даръл колко високо оценява работата им. Дори похвали уменията им да изпълняват заповеди.

Животът бе прекрасен.

По-късно обаче Даръл взе мет и отново откачи. Заяви, че двамата с Дарнел ще бъдат най-добрите лейтенанти — това бяха точните му думи — които Борков някога е имал. Борков посрещна спокойно думите му. Продължи да пуши дебелата си пура и да отпива шампанско от високата тънка чаша, която сервитьорът непрекъснато доливаше.

Грейс бе душата на партито. Тя носеше къса копринена рокля, сандали и... нищо друго, доколкото можеше да види Дарнел. Зърната на гърдите ѝ прозираха през фината материя, не се виждаха и онези следи, които бельото обикновено оставяше. Може би някой ден щеше да е в състояние да си позволи момиче като нея. Даръл я следваше като паленце и тя като че ли се наслаждаваше на вниманието, което ѝ обръщаше. На няколко пъти Даръл я последва долу. След няколко

минути се появяваха, при което Грейс потриваше нос с опакото на дланта си. Нямахте съмнение, че Даръл е споделил запасите си от мет с нея.

Борков не обръщаше внимание на флирта им, но Дарнел не се съмняваше, че забелязва абсолютно всичко. Но се преструваше, че това не го интересува. Може пък такива да бяха отношенията им с Грейс? На негово място Дарнел не би ставал от леглото с такава жена. От голямо легло. В луксозен хотел. Сега вече можеше да си го позволи.

Беше късно, вероятно към полунощ. Яхтата се носеше леко и грациозно по спокойните води. Връщаха се в пристанището. Борков бе заявил, че ще пристигнат преди изгрев. Даръл и Грейс се сгушиха на пейката до кърмата и загледаха разпенените следи, които витлата оставяха. Разговорът им бе приглушен, но смехът им отекваше надалече. Дарнел седеше на стол с дебела мека възглавница. Срещу него Борков се бе излегнал в шезлонга си, стиснал между зъбите си угарката от четвъртата пура.

— Вие сте преуспял човек — отбеляза Дарнел.

Борков сви рамене.

— Искам да кажа, че никога не съм познавал човек с такава яхта.

— Върви в комплект с територията — отвърна Борков и изтръска пурата в пепелника до себе си. — Но не идва лесно.

— Нищо стойностно не идва лесно.

Борков се усмихна.

— Ти си умен младеж.

— Майка ми не смяташе така.

Последва нова усмивка.

— Моята също. Чак до смъртта си. Баща ми се запиля скоро след това. Така и не го видях повече. Но проблемът си е негов. Той губи от това. — Отпи шампанско и продължи: — Всъщност дължа всичко именно на него. — Борков размаха пурата си. — Ако не ме беше зарязал, ако не бе оставил на един свой далечен братовчед да се грижи за мен, никога нямаше да напусна Украйна и да пристигна в страната на неограничените възможности.

— Как сте го направили? — попита Дарнел. — Имам предвид, как сте дошли тук?

— Започнах работа на един товарен кораб. Полски. Направих няколко курса и една вечер реших, че Маями е подходящо място да

скоча през борда. И го направих. Буквално. — Борков се усмихна и вдигна поглед към небето, потънал в спомени. — Скочих от по-високо, отколкото очаквах. Водата също се оказа по-студена, отколкото предполагах. Да не говорим за плуването до брега. Едва се добрах...

— Много смело.

— Не съвсем. Просто нямах друг избор. — Борков прогони с ръка събралия се дим. — Работех за един местен дилър, също украинец, който пък беше свързан с един от картелите. Търгуваше предимно с кокаин, но също и с трева, мет, хероин, седативи, каквото се сетиш. В Саут Бийч има голям пазар за подобни неща. Справях се добре, но човекът, за когото работех, се оказа прекалено дребнав и ограничен, затова го отстраних и поех делата му в свои ръце.

— Отстранихте го?

Нова усмивка.

— Да речем, че успях да елиминирам конкуренцията. Между другото, когато бях на твоите години, дойдох в Нейпълс и нещата потръгнаха още повече.

— И сте постигнали всичко благодарение на наркотиците?

— Отначало, да, но после осъзнах, че трябва да легализирам бизнеса. Да привлечеш вниманието на Агенцията за борба с наркотиците може да се окаже прекалено опасно. Затова използвах натрупания капитал, за да навляза в бизнеса с недвижими имоти. Единственото начинание във Флорида, което носи по-големи доходи от наркотиците. — Нова глътка шампанско. — Останалото, както казват, е история.

Дарнел остана смаян от откровеността на Борков. Да говори за незаконните си дейности като за нещо най-обикновено? Дарнел прие това като знак за доверие. И се почувства като част от семейството.

С периферното си зрение забеляза къде стои Грейс. Тя се протегна и тръгна към тях, а Даръл я последва.

— Късно е — каза Грейс. — Ще си лягам и ще ви оставя да си говорите за работа или каквото и да било.

Тя целуна Борков по бузата и се спусна по стълбите с неуверена походка.

Даръл се настани на празния стол до Дарнел.

— Забавлявате ли се, момчета? — попита Борков.

— Да, господине — отвърна Дарнел. — Оценяваме всичко, което правите за нас.

— Не се съмнявам, че ни очакват много хубави дни като този — добави Даръл. — Нали вече сме част от екипа.

Борков угаси фаса в пепелника. Отвори лакираната кутия и извади нова пура. Отрязва връхчето ѝ и я запали, като отново прогони дима с длан.

— Разкажете ми как мина всичко.

— Ударът? — попита Даръл. — Нищо особено. Детска работа.

— Всичко е минало гладко, така ли?

— И още как.

Борков кимна.

— Обичам, когато всичко минава гладко.

— Така работим ние — отвърна Даръл. — Гладко като бебешко дупе.

— А Раул? Добре ли се справи?

Даръл се приведе напред. Едното му коляно трепереше нервно, направо подскачаше нагоре-надолу.

— Както споменах и преди, за него нямаше никаква работа. Трябваше да изключи алармата. — Погледна към брат си и поясни: — Дватамата с Дарнел не разбираме много от тези неща. Но охранителната система и бездруго беше изключена, а задната врата беше отворена и Раул си тръгна, защото нямаше какво да прави. Каза, че сами можем да се справим с останалото. Така и направихме. Влязохме вътре и я очистихме.

Бойд, който бе слязъл в трюма, се върна на задната палуба и се облегна на бара, където стоеше Зума. Скръсти ръце на гърдите си.

— Какво точно ви каза Раул? — попита Борков.

Треперещото коляно на Даръл замръзна на място.

— Какво имате предвид?

Дарнел долови напрежението в гласа на Борков. Какъв беше проблемът? Нима не бяха направили това, което се искаше от тях? Какво целеше Борков?

— Какви бяха дословните му нареждания?

— Каза да изчакаме до полунощ. Когато всички в „Пойнт“ ще са заспали. Каза да паркираме далече от портала на охраната и да влезем откъм плажа. Така да подходим към къщата. Когато стигнахме там

обаче, решихме, че е най-добре да минем през дюните. Плажът ни се стори прекалено открит. Преценихме, че дюните ще ни осигурят по-добро прикритие.

— Много добре — каза Борков и дръпна от пурата си, чийто край заблестя в червено. — Някой видя ли ви?

— Абсурд — ухили се Даръл. — Можем да бъдем незабележими, когато се налага — засмя се той и плесна с длан коляното на брат си.

Борков кимна, но не каза нито дума.

— Стигнахме до къщата. Раул вече ни очакваше. Криеше се сред морския овес. Изкара ни ангелите, когато изскочи в тъмнината — засмя се Даръл. — Нали, братле?

— И още как — потвърди Дарнел.

Дарнел слушаше с половин ухо приказките на Даръл. Вниманието му бе насочено към Борков. Не можеше да се отърси от усещането, че нещо в отношението му се е променило. Изражението на Борков изглеждаше напрегнато, а очите му бяха по-присвити от обикновено. Дарнел не можеше да разбере защо. Нима всичко не бе минало според плана? Или се впрягаше прекалено много?

Борков издиша облак дим.

— Значи Раул си е тръгнал, а вие сте влезли в къщата. Какво стана после?

Даръл го изгледа, сякаш големият бос бе задал глупав въпрос.

— Вече ви казах, застреляхме я и си тръгнахме. Върнахме се по същия начин, по който бяхме дошли. Нямахме никакви проблеми.

Борков кимна бавно, след което погледна към Зума и Бойд.

— Раул каза ли ви кои са мишените?

— Не спомена никакви имена — обясни Даръл. — Немало смисъл да ги знаем. Каза само да убием всички в къщата.

— Това ли направихте?

— Разбира се. Защо?

Борков го посочи с пурата.

— Чудех се какъв е бил планът.

— Претърсихме всички стаи. Жената беше сама.

— А това съответстваше ли на онова, което Раул ви беше казал?

Дарнел беше объркан. Какво целеше Борков? Почувства, че нещо не е наред, но нямаше представа какво. Затова отвърна:

— Защо питате? Не разбирам.

Борков изтръска пурата си в пепелника.

— Колко души ви каза, че ще има вътре?

— А, ясно — отвърна Даръл. Коляното му заподскача отново. — Каза, че ще бъдат двама. Така мисля... — Погледна към Дарнел. — Така ли беше?

— Мисля, че... да.

— Но жената беше сама? — попита Борков.

— Да, сама.

— И какво си помислихте?

— Нищо — сви рамене Даръл. — Решихме, че Раул е сбъркал.

— Или че съпругът ѝ е заминал — добави брат му.

— Не ви ли мина през ума, че нещо не е наред? Че може би трябва да си тръгнете и да се върнете някоя друга нощ?

Даръл го зяпна. Дарнел усети тежест в гърдите си. Борков ги наблюдаваше с каменно изражение, докато пушеше пурата си, чийто пламтящ връх бе насочен към Дарнел. А Дарнел го гледаше вцепенен. Объркан. Не намираше отговор на въпроса на Борков.

— Раул ни каза да убием всички в къщата — отвърна Даръл. — Точно това направихме. Какъв е проблемът?

Дарнел нямаше представа, че Бойд и Зума са застанали зад него и брат му. Понечи да се обърне и да ги погледне, когато получи силен удар. Просна се на палубата и видя, че Даръл също полита напред, а Зума е притиснал нещо към врата му. Светът се завъртя пред очите му и той загуби съзнание.

Нямаше представа колко време е минало, преди да дойде на себе си, но когато отново отвори очи, всичко му изглеждаше толкова замъглено и приглушено. Сякаш някаква полупрозрачна пелена блокираше част от сетивата му, забулваше света около него. Долови някакво движение, но то бе причинено от ръцете, които го държаха и търкаляха по палубата. Чу и гласове, които обаче не успя да различи.

Лежеше проснат на палубата, с лице, притиснато към студените дъски. Опита се да помръдне, но напразно. Сякаш ръцете и краката му отказваха да се подчинят. Тогави видя Зума и Бойд да увиват тиксо около гърдите на Даръл. Широка лента обхващаше и ръцете му, притиснати около тялото. Дарнел осъзна, че е овързан по същия начин. Дебели ивици лента обхващаха глезените, коленете и гърдите му, а ръцете му бяха плътно долепени до тялото.

Зума и Бойд претърколиха по гръб двамата братя. Дарнел погледна нагоре и видя, че Борков се е надвесил над тях.

— Вие, проклетите тъпаци, прецакахте всичко! Мъжът трябваше да умре! Жената е просто случайна жертва.

— Но... — започна Даръл.

— Млъкни! Омръзна ми от твоите глупости!

— Но ние направихме... — продължи Даръл.

Борков стисна зъби, а вените на врата му изпъкнаха като въжета.

— Казах ли ти да си затваряш проклетата уста?

Даръл кимна.

— Сега ще ти задам няколко въпроса. Моли се отговорите да ми допаднат. Ясно ли е?

Даръл кимна повторно.

— Добре. Видяхте ли някой друг?

— Не.

— А когато Джо и Франк ви взеха от плажа? Имаше ли още някой?

— Не?

— А момиче с кола?

— А, да — отвърна Даръл. — Но аз им казах, някаква заблудена мацка. Искаше да я упътим.

— Защо ли не ти вярвам?

— Истина е! Кълна се! Нямаме представа коя беше!

— Виж какъв ми е проблемът. Някакво момиче уж се изгубило през нощта. Нещо не ми се връзва.

— Никога преди това не я бяхме виждали!

Гласът на Даръл бе станал остър, писклив, изпълнен с напрежение.

Борков коленичи до него.

Дарнел чу изщракване. В ръката на украинеца се появи автоматичен нож. Той насочи върха му към лицето на Даръл и каза:

— Да опитаме отново. Коя беше онази мацка?

— Нямам представа.

Борков плъзна острието в едната ноздра на Даръл, дръпна рязко и разряза носа му. Даръл изпищя.

— Кажи ми, ако не искаш първо да ти отреже носа, а после да ти избода очите.

— Моля ви!

Върхът на ножа се заби в скулата на Даръл точно под лявото му око.

— Тя е приятелка на Даръл — обади се Дарнел.

— Млъкни! — извика му Даръл.

— Тя е никой — продължи Дарнел. — Нищо не знае. Няма представа къде отиваме или с кого се срещаме.

Борков се обърна към Дарнел.

— Но знае, че имате среща на брега, и то посред нощ. Такова нещо трудно се забравя и тя непременно ще си го спомни, ако някой я попита.

— Но кой? — учуди се Дарнел.

— Който и да било. Как се казва?

Дарнел се поколеба. Чудеше се какво точно да каже на Борков. Нямаше никакво намерение да рискува живота си заради някаква тъпа курва.

— Казва се Хедър. Хедър Маком.

— Видя ли колко беше лесно. Коя е тя?

— Някаква ученичка, която Даръл чука. Това е всичко. Тя не е важна...

— За мен е. Къде живее?

— В Гълф Шорс.

— И се е измъкнала посред нощ от дома си, за да бъде с вас двамата?

— Точно така — отвърна Даръл. — Искаше само да се сбогуваме.

— Колко предвидливо от нейна страна.

— Какво? — възкликна Даръл.

— Къде по-точно живее в Гълф Шорс?

— С родителите си.

— И кои са те?

— Защо? — попита Даръл.

Борков се усмихна. Студена усмивка, лишена от каквото и да било чувство.

— Може да поискам да поговоря с нея.

— Не я замесвайте — каза Даръл. — Моля ви!

— Трябваше да помислиш за това, преди тя да се появи на брега. Започвам да губя търпение. Кои, по дяволите, са родителите й?

— Баща й държи магазинче — обясни Дарнел. — „Меле“. Намира се в Гълф Шорс.

— Добре. Още един въпрос. Много важен въпрос. Някой друг знаеше ли къде отивате?

— Само Раул — отвърна Даръл. — Той ни каза къде да изчакаме моторницата и в колко часа. Питайте го.

— С удоволствие бих го попитал, но не мисля, че ще ми отговори.

— Разбира се, че ще ви отговори. Защо не?

— Защото е мъртъв.

— О, Господи! — възкликна Дарнел.

— Господ няма нищо общо с това. — Борков се изправи и кимна на Зума. — Давайте!

Зума и Бойд изправиха двамата братя на крака. Бойд ги завъртя така, че да застанат с гръб един към друг, а Зума донесе още тиксо и ги овърза заедно.

— Какво правите? — попита Даръл, без да крие паниката в гласа си.

— Разчистваме къщата, изхвърляме боклука — отвърна Борков.

Дарнел дочу тракане на метал по палубата. Зад гърба му изникна Зума с дебела верига в ръце. Дватамата с Бойд я увиха около братята и заключиха с катинар, като оставиха еднометрова опашка. Когато приключиха, Бойд и Зума се спуснаха в трюма за малко и се върнаха с ръждив метален диск. Дебел, поне метър и двадесет в диаметър, толкова тежък, че двамата едва го домъкнаха до кърмата. Вдигнаха двамата братя и ги отнесоха до пейката, на която по-рано бяха седели Даръл и Грейс.

— Не го правете — обади се Даръл. — Няма да кажем нито дума.

— Не се съмнявам.

— И ще ви помогнем да намерите Хедър.

— Мисля, че ще се справя.

Зума закачи металния диск за веригата с помощта на стоманена скоба. Дватамата мъже вдигнаха диска, при което мускулите по

масивните им ръце се изопнаха. Зума погледна към Борков. Украинецът кимна.

Зума и Бойд запратиха диска във водата. Дарнел усети рязко дръпване, палубата изчезна изпод краката му. Прелетя над фалшборда и като че увисна за миг във въздуха, след което потъна в студената черна вода. Натискът върху гърдите му бързо нарасна, а с увеличаването на дълбочината ушите му изпукаха. Усети как Даръл се бори неистово зад гърба му. Остра болка прониза главата му, когато тъпанчетата му се спукаха. *О, Господи!*

Грейс се спусна долу, прекоси трапезарията и тръгна по коридора към своята каюта. Задачата се оказа доста трудна. Беше прекалила с пиенето. Удари се няколко пъти — в парапета на стълбите, в масата, в една от вратите в коридора... Защо бе пила толкова много? Да не говорим за метамфетамина, който Даръл ѝ бе дал. При това неведнъж. Успя да свали грима от лицето си и да си сложи малко овлажняващ крем, обичайният ѝ ритуал преди лягане. Не беше лесно. Огледа резултата, но в това време стомахът ѝ се разбунтува, имаше чувство, че ще повърне всеки момент.

Излегна се на леглото, без да си направи труда да се съблече. Лекото поклащане на яхтата ѝ се струваше далеч по-силно от обичайното. Имаше чувството, че съдържанието на стомаха ѝ се полюшва в ритъм с вълните. Пое дълбоко дъх няколко пъти, след което издиша бавно и затвори очи. Ще ми мине, помисли си тя. Съсредоточи поглед в една точка на тавана и гаденето — слава Богу! — отмина.

Пред погледа ѝ изникна Даръл. Беше сладък, дори готин. На друго място в друго време вероятно би проявила интерес към него. Но не и тук, не и сега. Наслаждаваше се на вниманието му, разбира се — кое момиче не би се радвало на интереса към себе си? — но нищо повече. Мимолетен флирт с прислугата. Виктор бе нейното бъдеще. Грейс бе взела това решение още преди година и нямаше намерение да го изложи на риск. Бе видяла неща, които никога не бе очаквала да види. И бе правила неща, които никога не бе очаквала да прави. Париж, Сан Франциско, Хаваите... Места, за които само бе мечтала. Да не говорим за дните и нощите на борда на тази прекрасна яхта.

Виктор се отнасяше добре с нея. Много добре. Осигуряваше ѝ най-доброто. Дрехи, храна, вино, каквото пожелаеше Грейс, мигом го получаваше. И то без да полага никакви усилия. От нея се искаше само да направи Виктор щастлив. Кое то бе доста приятна задача. Той бе най-добрият любовник, когото бе имала. Не че можеше да се похвали с

кой знае каква бройка, но той наистина бе удивителен. Въпреки възрастта си.

Не, Даръл бе моментно... разсейване. Забавна играчка.

Виктор разбираше това. Знаеше, че тя обича да флиртува. Знаеше, че за нея е само игра. Знаеше, че тя е негова и не би направила нищо глупаво. В интерес на истината, той я насърчаваше да флиртува с мъжете, които канеше на борда. Твърдеше, че това им помагало да се отпуснат, разсейвало ги, правело ги по-отстъпчиви. Да, точно тази дума бе използвал Виктор. Грейс беше доволна, че не само прави Виктор щастлив, но и му помага в работата. Това я караше да се чувства полезна.

Последва нов пристъп на гадене. Този път дълбокото дишане не ѝ помогна. Грейс свали крака от леглото и се изправи. И това не ѝ помогна. Беше замаяна, олюляваше се, краката едва я държаха.

Джинджър ейл. Ето от какво имаше нужда. Виктор винаги го държеше в хладилника. Твърдеше, че помага при морска болест и успокоява стомаха. Грейс погледна телефона на нощното шкафче. Можеше да позвъни на някой от екипажа и да помоли да ѝ донесат джинджър ейл. Но това щеше да отнеме поне десет минути. А тя се нуждаеше от него веднага.

Грейс едва се държеше на разтрепераните си крака. Подпря се на стената и тръгна по коридора, стигна до трапезарията и отвори хладилника. Кутийката, която извади отвътре, бе студена като лед. Долепи я до челото си и почувства известно облекчение. Отвори я, отпи глътка и джинджифиловата напитка разля приятен хлад в гърдите и стомаха ѝ. Веднага се почувства по-добре. Отпи нова глътка.

Чу гласове. Това не бе нормален разговор. Някой говореше. Висок, умолителен глас.

Какво ставаше, по дяволите?

Грейс остави кутийката джинджър ейл на плота и изкачи стъпалата до половината, точно колкото да надзърне и да огледа задната палуба. И замръзна на място.

Даръл и Дарнел седяха на пейката на кърмата. Гръб до гръб. Странно. После видя, че са вързани с тиксо. Появиха се Бойд и Зума със странни рачешки походки и приведени рамене. Мъкнеха нещо тежко помежду си. Когато се обърнаха, Грейс видя, че това е дебел метален диск. Залюляха го и го хвърлиха с пуфтене във водата. Даръл

и Дарнел сякаш полетяха във въздуха, застинаха за миг над водата, после се скриха от погледа ѝ.

Грейс се дръпна рязко назад, изгуби равновесие и се претърколи по стълбите.

— Какво, по дяволите, беше това? — Гласът на Виктор.

Тя се изправи на крака. Зави ѝ се свят. Сърцето ѝ сякаш се опитваше да изскочи от гърдите ѝ. Обля я студена пот. Коридорът сякаш се завъртя пред очите ѝ. Джинджър ейл, шампанско, рибни такоси и жлъчен сок се втурнаха нагоре и опариха гърдите ѝ. Грейс повърна.

Виктор се озова до нея само след миг.

— Какво има?

Тя остана с наведена глава и присвити рамене.

— Прекалих с пиенето. — Стомахът ѝ се надигна отново. — И с рибните такоси.

Виктор погледна към стълбите.

— Разбирам.

Постави ръка на рамото ѝ. Беше изпълнен с подозрение. Грейс го долови в гласа му. Знаеше какво се пита в момента: дали бе видяла случилото се? Или пък не му пукаше. Може би ѝ имаше доверие. А може би не. Грейс не можеше да рискува.

Престори се на болна. Престори се на глупава.

— Ще се оправя. Дай ми само минутка.

— Искаш ли да си легнеш? — попита Виктор.

Тя кимна и изтри уста с опакото на дланта си.

— По-добре да легна, преди да съм паднала отново.

Той ѝ помогна да стигне до каютата, където Грейс се претърколи върху леглото, излегна се по гръб и закри лицето си с ръка.

— Толкова съм глупава.

— Защо?

— Пих прекалено много. Даръл е виновен. Не спря да пълни чашата ми.

— Видях.

— Надявам се, че не се е напил.

— Не мисля, че в момента Даръл се интересува от проблемите си с алкохола.

Хедър Маком беше много ядосана. Даръл ѝ бе казал, че ще се върнат рано. По изгрев-слънце. Тя чакаше вече два часа, а от Даръл нямаше и следа. На всичкото отгоре Хедър бе избягала от училище. И за какво? Заради това? Не че имаше нещо против да пропусне един или друг учебен час, но да се размотава край яхтеното пристанище си бе чиста загуба на време.

Тя отиде до края на един от кейовете и впери поглед в Мексиканския залив. Няколко корабчета пореха вълните, но те бяха малки рибарски съдове, излезли да хвърлят мрежите си. Нямаше и следа от голямата яхта, с която Даръл и Дарнел се бяха похвалили, че отиват на излет. Ако тя бе там някъде, Хедър непременно щеше да я види. Тъмно петно на хоризонта. Силует. Нещо. Но водата бе гладка като стъкло, а хоризонтът — съвсем пуст.

Ама че задник! Трябваше да зареже Даръл. Той се държеше с нея като с нищожество. Като с играчка. А тя заслужаваше нещо по-добро.

— Мога ли да ви помогна, млада госпожице?

Хедър се обърна. Мъжът бе възрастен, слаб, леко прегърбен, облечен с панталон цвят каки, широка тениска под тъмносиньо яке и шапка, също тъмносиня, на която пишеше: „Персонал“.

— Не, благодаря, чакам някого.

— За риба ли е отишъл? Този, когото чакате, имам предвид?

— Да.

— Вероятно е попаднал на хубав пасаж и е изгубил представа за времето.

— Възможно е, но те заминаха още вчера сутринта.

— А, прекарали са нощта в открити води. — Мъжът почеса наболата си брада. — И аз правех така като по-млад, но вече не. Ставите ми не понасят водата, както едно време.

— Съжалявам.

— Вината не е твоя, дете. Понякога майката природа си прави гадни шеги с нас. — Непознатият килна шапката си назад и добави: —

Но млади момичета като теб не бива да се тревожат за подобни неща.

— Тук ли работите?

— Разбира се. Поддържам корабчетата. Чистя палубите. Такива неща.

— Рано ли идвате?

— В пет и половина. По часовник. Всяка сутрин, вече близо тридесет години.

— А днес видяхте ли някоя голяма яхта?

— Колко голяма?

— Не знам. Но ако съдя по това, което ми казаха, много голяма.

— Не, не и днес. Тук и бездруго няма много големи яхти. Повечето идват от Пенсакола и отново се връщат там. Не мислиш ли, че може да са хвърлили котва там?

— Не, казаха, че ще дойдат тук по изгрев.

— Не, не са идвали. Не видях нито една голяма яхта.

— Може да не са хвърлили котва. Отидоха на яхтата с малка моторница. Може да са се върнали с нея. Видяхте ли нещо подобно?

Старецът поклати глава.

— Щяха да акостират точно тук. — Той посочи залива. — Виждал съм яхти, достатъчно големи, че да носят собствени моторници на борда. Трудно може да ги пропусне човек. Особено когато водата е спокойна като днес.

— Благодаря — отвърна Хедър и тръгна обратно.

— Предполагам, че ще се появят съвсем скоро — каза старецът.

— Надявам се.

Хедър се върна при колата си. Облегна се на нея и скръсти ръце на гърдите. А сега какво? Нима бяха отишли до Пенсакола? Или моторницата ги бе върнала при стария форт, където ги бе оставила Хедър? Но в такъв случай Даръл би трябвало да се обади. Е, не беше съвсем сигурно. На Даръл не можеше да се разчита. Но нали тя трябваше да ги върне? Освен ако Даръл бе забравил и това.

Направи пореден опит да се свърже с Даръл — сигурно му бе звъняла вече милион пъти! — но отново се включи гласовата му поща. Хедър не си направи труда да оставя ново съобщение. Дванадесет бяха предостатъчно.

Хедър не помръдна от мястото си още няколко минути. Още бе много ядосана. После реши да мине покрай апартамента им. Може да

се бяха върнали посред нощ и да се бяха прибрали, за да се наспят. В такъв случай щеше да събуди Даръл на бърза ръка.

Грейс се чувстваше много зле. Главата ѝ сякаш бе налята с олово, очите ѝ пареха, гърлото ѝ бе сухо, в устата си усещаше горчив метален вкус. Слънчевите лъчи се процеждаха през завесите в каютата. Според часовника на нощното шкафче часът бе 9:15. Виктор бе станал отдавна. Вероятно бе на палубата и разговаряше по телефона. Грейс бе спала на пресекулки, но Виктор не бе имал подобен проблем. Вярно, беше се въртял малко в леглото и бе похърквал тихо, но това бе в рамките на обичайното. След като бе хвърлил двама души през борда? Що за човек можеше да постъпи така?

На няколко пъти през нощта Грейс се бе извъръщала към него, за да го огледа по-внимателно. И да потърси отговор на въпроса наистина ли го познава. Наистина ли разбира какво представлява?

Бяха се запознали преди година, когато Грейс работеше като сервитьорка в един крайбрежен ресторант в Нейпълс. Виктор започна да флиртува. Беше толкова очарователен. Излъчваше някаква груба, първична красота и очевидно командваше всички около себе си. Зума и Бойд седяха мълчаливо до него, обаждаха се само когато той ги попита нещо, готови да скочат от мястото си всеки път, когато шефът кимне. Виктор излъчваше богатство и власт. Тя дълго бе устоявала на опитите му за сближаване. Той обаче бе проявил завидно упорство и накрая тя бе приела поканата му за вечеря. Съвсем невинна среща, си бе казала Грейс. Но преди да удари полунощ, тя вече лежеше по гръб в спалнята на разкошния му апартамент. Виктор шепнеше в ухото ѝ и се разпореждаше с тялото ѝ така, както никой не го бе правил. Само седмица по-късно Грейс напусна работа и отплава с яхтата му. Оттогава бяха заедно.

Майка ѝ бе ужасена, но Грейс я увери, че Виктор е мил, добър и щедър, а връзката с него ѝ дава възможност да се отърве от сервирането на такоси и текила на разни смотаняци. Майка ѝ се опита да спори, но накрая се предаде с думите: „Животът си е твой, прави

каквото искаш!“. И те прозвучаха по-скоро примирително, отколкото одобрително.

Изминалата година бе изпълнена с луксозни пътешествия, изискани храни и напитки, партита със знаменитости, спортни звезди, бизнесмени. Виктор пръскаше пари с такава щедрост, че те сякаш нямаха край. Явно това бе самата истина, поне за него. И това нямаше как да не завърти главата на момиче със скромен произход. Момчетата, с които бе излизала Грейс, бяха точно това — момчета. Глупави хлапета. Не можеха да се сравняват с Виктор. Той беше истински мъж, който управляваше съдбата си със здрава ръка. И в разгара на този шеметен живот, който Грейс сама си бе избрала, се случи нещо, което най-малко бе очаквала. Тя се влюби във Виктор Борков. И то до уши.

Но сега?

Знаеше, че Виктор има и тъмна страна. Грейс не беше глупава. Бе подочула достатъчно — макар и отгук-оттам — за да разбере, че Виктор е замесен в незаконни дейности. Ами онзи мексикански наркобарон, който прекара цяла седмица с тях край Косумел? Не спря да лови риба и да се гмурка. Или онези трима източноевропейци, които разтовариха от „Морска вещица“ куп сандъци с автоматични оръжия, а после изчезнаха с високоскоростната си моторница? Или бизнесмените, облечени в костюми на „Армани“, които носеха чували с пари на срещите, свикани от Виктор? Да не говорим за професионалните спортисти, придружени от полуголи блондинки, които никнеха като плевели в имението на Виктор в Нейпълс.

Грейс възприемаше всичко това като най-обикновен бизнес във висшето общество. Предпочиташе да не обръща внимание на някои признаци, към които би трябвало да се отнесе по-сериозно. А предвид случилото се снощи — много по-сериозно. Тя седна на края на леглото в опит да подреди мислите си. Едва сега забеляза, че яхтата не се движи. Къде ли бяха? Изправи се и дръпна завесите. В първия момент светлината я заслепи, но когато очите ѝ свикнаха с нея, Грейс видя, че са хвърлили котва. Как бе възможно да го проспие?

Взе бърз душ, облече бял панталон и червен пуловер с дълги ръкави и праметна влажната си черна коса през рамо. Сложи си малко гланц за устни и се погледна в огледалото. Положи усилия да успокои нервите си. Щеше ли да се справи? Всъщност имаше ли избор? Майка ѝ винаги бе казвала, че от нея ще излезе страхотна актриса, и сега

Грейс трябваше да го докаже. Какво щеше да стане, ако Виктор заподозреше, че е видяла случилото се на палубата? Щеше ли да ѝ се довери? Или щеше да я убие? Не биваше да изключва нито едната, нито другата възможност.

Грейс си сложи слънчевите очила и тръгна към трапезарията. Зума и Бойд я поздравиха, когато влезе.

— Достатъчно ли пийна снощи? — попита я Зума.

— Направо прекалих. Главата ми кънти като барабан по време на репетиция на „Металика“.

Бойд се засмя. Подаде ѝ чаша кафе.

— Това може да ти помогне.

— Благодаря. — Грейс взе чашата и отпи. — Само мозъчна трансплантация може да ми помогне. — Тя отпи отново и попита: — Къде е Виктор?

Зума завъртя глава към стълбите.

— На палубата.

Тя се качи горе и седна срещу Виктор. Той бе отворил лаптопа си, а на масата пред него стоеше полупразна чаша с „Блъди Мери“.

— Добро утро — каза той. — Добре ли спа?

— Извинявай. Не знам какво ми стана. Никога не пия толкова. — Той се усмихна. Как бе възможно да е толкова спокоен? Толкова безгрижен? — Нямах представа, че сме пристигнали.

— Преди час.

— И къде сме?

— В Пенсакола.

Грейс разтри темето си. Дори то я болеше.

— А къде са Даръл и Дарнел?

— Тръгнаха си.

— Тръгнаха си?

Щеше ли да си признае? И как трябваше да реагира тя в такъв случай?

— Изпратих ги по работа. Заминаха веднага щом акостирахме.

Лъжец, искаше да изкрещи Грейс. Но вместо това каза:

— Надявам се да не страдат от същото главоболие като мен.

— Не, добре са — отвърна Виктор и пресуши чашата си. — Може би трябва да си поръчаш един коктейл.

— О, не, не! Не искам да виждам алкохол!

— Клин клин избива. — Виктор махна с ръка и Брайън Уърц, главният готвач на яхтата, се появи като по чудо. — Направи ми още едно. За Грейс също.

Уърц изчезна, преди тя да успее да възрази.

— Какви са плановете ти за днес? — попита Грейс.

— Имам две срещи с потенциални инвеститори по обед.

— Трябва да отида до мола по някое време. Да купя някои неща — каза Грейс.

— Не и днес. Може би утре. Ще останем тук няколко дни.

Тя понечи да възрази, но размисли.

— Става.

— Тези гости, които очаквам, ще останат на борда няколко часа, затова ще ти се наложи да ги забавляваш.

Което означаваше, че трябва да изглежда секси, да флиртува с тях, да ги накара да се отпуснат. Да им покаже колко прекрасен може да бъде животът. И че бизнесът с Виктор може да бъде много изгоден. Че отварянето на чековите им книжки може да им осигури дял от всичко това. Такива бяха правилата на играта. Виктор я бе обучил добре и Грейс знаеше какво се очаква от нея.

Брайън се върна с две „Блъди Мери“ в ръце. Остави ги на масата и попита Грейс:

— Да ви приготвя ли нещо за хапване?

— Би било чудесно. Какво имаме за днес?

— Швейцарски киш с пушена шунка, кроасани, плодове. Мога да направя и омлет. Каквото пожелаете.

— Може ли йогурт с плодове и ядки?

— Няма проблем.

Рей, Никол и аз лесно открихме евтиния жилищен блок в Гълф Шорс, в който живееха братята Уилбанкс. Той се намираше в тих квартал на километър-два по права линия от брега. Според домоуправителя, някой си Клифърд Ръкър, оплешивяващ мъж на средна възраст, чието покрито с бръчки лице носеше следите от твърде много алкохол и цигари, братята живеели в апартамент №22 в задната част на сградата. Той стоеше пред отворената врата на апартамента си. От ъгълчето на устата му стърчеше цигара с много пепел на върха, която подскачаше, докато той говореше. Пожълтелите му пръсти стискаха чаша с кехлибарено на цвят уиски и полуразтопени кубчета лед. Явно бе започнал от рано.

— Случайно да знаете дали са у дома? — попитах аз.

Ръкър изпиваше с поглед Никол за трети или четвърти път, преди да събере сили да откъсне очи от нея.

— Не си пъхам носа в работите на наемателите.

— Идеалният хазяин — отбеляза Рей.

Ръкър присви очи.

— На остроумен ли ми се правиш?

— Просто отбелязвам.

— Какво искате от тях? — попита Ръкър.

— Мислех, че не си пъхате носа в чужди работи.

— Виж какво, Джак...

— Рей. Казвам се Рей.

— Все тая. — Пепелта падна върху карираната му риза и той я изтръска с ръка. — Защо не се разкарате от тук?

— Непременно ще го направим, но след като поговорим с братята.

Ръкър явно не намери какво да каже. Отстъпи крачка назад и затвори вратата.

Заобиколихме сградата и се качихме по металните стълби. Номер 22 се оказа третата врата. Почуках, но никой не ми отговори.

Никол събра длани около очите си и надникна през процепа между завесите.

— Май няма никой — каза тя.

— Какво ще правим сега? — попитах аз.

Рей разтри врата си.

— Предполагам, че ще се наложи да се върнем по-късно.

Чух стъпки и се обърнах в посоката, от която идваха. Млада жена. Много красива млада жена. Спря на място, когато ни видя. На лицето ѝ се изписа изненада.

— Добро утро — поздравих я аз.

Тя се поколеба, очевидно бе объркана.

— Кой сте вие?

— Аз съм Джейк. Това са Никол и Рей. А ти си...?

— Хедър.

— Познаваш ли братята Уилбанкс?

— Да.

— Имаш ли представа къде са?

— Защо се интересувате?

Рей пристъпи напред.

— Трябва да говорим с тях.

Тя извърна поглед, след което попита:

— За какво?

— Нищо особено.

— Да не сте ченгета? — попита Хедър.

— Не — отвърнах аз, — частни детективи.

Това като че ли я обърка допълнително.

— Искаме да им зададем няколко въпроса във връзка със случай, по който работим — каза Никол и се усмихна.

Това като че ли помогна на Хедър да се успокои.

— Е, аз също бих искала да задам няколко въпроса на Даръл.

— За какво? — попитах аз.

Последва ново колебание.

— Трябваше да посрещна и двамата на яхтеното пристанище тази сутрин. Те не дойдоха, затова реших, че може да са пристигнали по-рано и да са се прибрали.

— Откъде да са се прибрали? — попитах аз.

— От риболов. Излязоха вчера сутринта и трябваше да се приберат днес по изгрев.

— Коя си ти? — попита Рей. — Откъде ги познаваш?

— Аз съм приятелката на Даръл.

— Много е неприятно, когато гаджето ти върже тенекия — отбеляза Никол.

Тези думи, при това изречени от жена, като че ли успокоиха допълнително Хедър.

— Даръл много го бива в тези неща.

— Скъпа, всички мъже ги бива в тези неща.

— Така си е — засмя се Хедър.

— С кого отидоха на риболов? — попитах аз.

— Нямам представа. Някаква важна клечка с голяма яхта. Само това знам — присви очи тя.

— Какво има? — попита Никол. — Изглеждаш притеснена.

— Всичко е толкова странно — въздъхна Хедър.

— Кое е странно? — попитах аз.

— Всичко. Имам предвид... вчера отидох с тях на плажа. Рано. Много рано. В четири сутринта. Близо до стария форт. Появиха се двама души с моторница, за да ги отведат на голямата яхта.

— Каква голяма яхта?

— Нямам представа. Даръл наричаше собственика ѝ „големия бос“.

— Защо? — учуди се Рей.

— Не знам. Всичко ми се стори толкова необичайно. Даръл ме накара да обеща, че няма да кажа на никого. — Хедър въздъхна. — А сега казвам на вас. — Тя поклати глава. — Трябва да се науча да си държа устата затворена.

— Ние умеем да пазим тайна — уверих я аз.

— И още нещо ми се стори странно... затова ги придружих. Даръл се канеше да остави колата си на някакъв тип, докато е на риба.

— Някаква представа защо?

Тя поклати глава.

— Знам само, че заминаха всъщност по работа. Даръл и Дарнел трябваше да обсъдят някаква голяма сделка, която да сключат със собственика на яхтата. Похвалиха се, че ще изкарат много пари.

— Момент, да видя дали съм те разбрал правилно — каза Рей. — Даръл и Дарнел се срещат с някакви хора на отдалечен плаж, и то посред нощ, след което отиват на риболовен излет, зад който всъщност се крият делови преговори с някакъв загадъчен тип, който притежава голяма яхта?

— Звучи странно, нали?

— И още как. А ти нямаш представа кой е този загадъчен тип, така ли?

Хедър поклати глава.

— Никаква.

— Видя ли яхтата? — попитах аз. — Онази, голямата?

— Не. Веднага щом чухме двигателя на моторната лодка, Даръл ме накара да си тръгна. Заяви, че ще имат проблеми, ако онези в лодката ме видят. Затова си тръгнах.

— А видя ли ги да се качват в моторницата?

— Не. Нали ви казах, че си тръгнах.

— А случайно да провери дали колата на Даръл е още там? На плажа? — попитах аз.

Хедър отново поклати глава.

— Не ми хрумна. Но Даръл спомена, че някой ще я вземе, за да свърши някаква работа. Даръл не споделя много с мен.

— Ще проверим — каза Рей. — Каква кола кара Даръл?

— „Хонда Акорд“. Сива, с ударен преден калник. Замазан е с... как се казваше онова нещо?

— Кит? — подсказах й аз.

— Да, точно така. Предният ляв калник. — Изражението й изведнъж стана угрижено. — Защо търсите Даръл и Дарнел? Да не би да са загазили?

— Не, доколкото знаем — отвърнах аз. — Работим по един случай и се надяваме да ни помогнат.

— Разбирам.

— Познаваш ли Раул Гомес? — попита Рей.

— Не съвсем. Срещали сме се веднъж или два пъти. Смятате ли, че може да са отишли някъде заедно?

— А ти какво мислиш?

Хедър сви рамене.

— Възможно е. Искам да кажа, че... те вършат някаква работа с Раул.

— Каква работа? — попитах аз.

Тя въздъхна.

— Нямам представа. Нали ви казах, че Даръл не споделя много с мен.

— Мисля, че имаме проблем — заяви Рей. — Работата е там, че Раул е мъртъв.

Хедър се олюля и отстъпи крачка назад.

— Какво? Мъртъв? — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Нищо не разбирам.

— Ние също. Но някой е застрелял Раул.

Лицето ѝ се разкриви в напразен опит да удържи сълзите си. Не се получи.

— Даръл в опасност ли е?

— Възможно е.

— Кой? Защо? — подсмръкна Хедър.

— Точно това се опитваме да открием — отвърна Рей. — Ще трябва да разкажеш на полицията всичко, което каза и на нас.

— Не, не мога да го направя.

— Нямах избор. Разследването се води от полицай Боб Морган, който непременно ще почука на вратата ти.

— Няма да го направя.

— Ще го направиш — увери я Рей. — В противен случай ще бъдеш обвинена във възпрепятстване на правосъдието, а ти определено не би искала да се стигне дотам.

— Мамка му! — възкликна Хедър и подсмръкна отново в опита да удържи напирещите сълзи. — Родителите ми ще откачат!

— Съжалявам — отвърна Рей.

— Не можете ли да забравите за това? И да ме пуснете да се прибера у дома?

— Много съжалявам, но не е възможно. — Рей извади мобилния си телефон и каза: — Ще позвъня на Морган и ще го уведомя, че се прибиращ у дома. Става ли?

— Окей — кимна Хедър.

— И ще го помоля да обяви колата на Даръл за издирване.

Рей се отдалечи с гръб към нас и започна да набира телефона на Морган.

— Добре ли си? — попита Никол.

Тя отиде при Хедър и постави ръка на рамото ѝ. Момичето поклати глава.

— Не, не съм добре. Нямам представа какво, по дяволите, става. — Изтри сълзите си с две ръце. — Всичко е толкова абсурдно.

— Още един въпрос — каза аз. — Видя ли някого онази сутрин? На плажа.

— Не. — Тя поклати глава, но после се поколеба и вдигна поглед, сякаш се опитваше да си спомни нещо. — Всъщност видях някого. Когато се връщах по шосето, видях една жена да тича. Правеше сутрешен крос.

— Как изглеждаше?

— Беше тъмно, не можах да я разгледам добре. Зърнах я само за миг на светлината на фаровете.

— И?

— Имаше фигурата на жена, която бяга редовно. Слаба, стройна, стегната, с дълги крака... Само това си спомням. А, беше с бял потник и тъмни шорти.

— Колко висока?

— Може би колкото мен. Към метър и седемдесет. Мисля, че беше с къса черна коса. А, да, имаше слушалки и една от онези спортни ленти за айпод.

— Смяташ ли, че може да е видяла нещо? Мъжете от моторницата например?

— Предполагам, че е възможно. Разминахме се на почти два километра от мястото. Но се движеше с добро темпо, и то право натам.

Тами Хортън бе приключила с разходката си по плажа и едновременно си тренировка по пилатес и стоеше в кухнята, ядеше ябълка и наблюдаваше Уолтър през големите френски прозорци. Той се бе излегнал на верандата с гръб към нея.

Предишната вечер бяха обсъдили надълго и нашироко Барбара, брака им, бъдещето и всичко останало. Получи се хубав разговор. Подейства им... как беше думата — пречистващо. В крайна сметка Тами заяви, че обича Уолтър, че му прощава и че проявява разбиране. Дори бе доволна, че е била Барбара, а не някоя млада фльорца. Все пак Барбара бе елегантна и изискана, освен това бе добър човек и самата Тами я харесваше.

Тази сутрин обаче Тами усети как гневът отново се надига в гърдите ѝ. Бе спала на пресекулки и бе сънувала как Уолтър и Барбара се въргалат на спалнята, а това бе наляло масло в поугасналия огън на гнева ѝ. Първата ѝ мисъл, докато още лежеше в леглото, а Уолтър похъркваше тихо до нея, бе да ревизира снощното си решение. Да каже онова, което бе премълчала по време на разговора им. Думи, изпълнени с омраза, които щяха да нанесат непоправима вреда. Думи, които не можеше да вземе назад. Нима не заслужаваше подобно отмъщение?

Вместо да направи това, Тами реши, че най-доброто лекарство са физическите упражнения. Затова се измъкна от леглото, като внимаваше да не събуди Уолтър.

Започна разходката си ядосана, не, бясна на Уолтър. Продължи да търси най-обидни думи. Но когато преполови обичайния си трикилометров маршрут до плажа и обратно, гневът ѝ започна да стихва, а след като направи и упражненията, ядът ѝ спадна до съвсем поносимо ниво.

Тами хвърли остатъците от ябълката в мелачката за отпадъци и излезе на верандата. Уолтър очевидно не усети присъствието ѝ, защото продължи да се излежава кротко, зареял поглед някъде над плажа.

Стори ѝ се странно той да си стои у дома, да лежи на шезлонга и да не прави нищо. Уолтър никога не бе имал свободно време. Непрекъснато трябваше да е в движение или да прави нещо. Където и да се намираше — у дома или в офиса — не се разделяше с куфарчето си и все четеше, пишеше, правеше онова, което адвокатите правят.

Точно в този момент обаче той изглеждаше съкрушен. Сякаш нямаше сили да се захване с каквото и да било. Или желание?

Да не би да изпитваше угризения, свързани със смъртта на Барбара? Или вина, че бе изневерил на своята съпруга? Или му тежеше бремето на подозрението? Но полицията като че ли не го смяташе за основен заподозрян. Нали вчера бе идвал Морган и го бе заявил в прав текст. Вярно, Уолтър не бе напълно оневинен, но уликите предполагаша, че извършителят е друг.

Единственото притеснително във визитата на Морган бяха въпросите, свързани с Раул Гомес. Дали Уолтър го е чувал или виждал напоследък? Разбира се, че Уолтър не би направил подобно нещо. Не и след като Раул го бе заплашил, защото не бе отгървал брат му от затвора. Тогава бяха преживели няколко доста напрегнати месеца. Никак не е приятно да знаеш, че братът на хладнокръвен убиец ти има зъб. Тами спеше лошо, събуждаше се нощем, отиваше ту до един, ту до друг прозорец, отместваше предпазливо завесите, като внимаваше да не я забележи някой отвън, и оглеждаше улицата, плажа и всяко място, на което би могъл да се скрие Раул. Разбира се, не го видя нито веднъж. В крайна сметка Раул нито се свърза с тях, нито пък предприе каквото и да било, затова страхът им отшумя и животът им се върна постепенно в обичайното русло.

— Добре ли си? — попита Тами.

Уолтър не помръдна, но каза:

— Да, добре съм.

— Днес няма ли да ходиш в кантората?

— Отмених всички срещи. Не съм в настроение да изслушвам чужди проблеми.

Тя отиде до него и постави ръка на рамото му.

— Снощи бях напълно искрена. Прощавам ти всичко.

— Не съм сигурен, че аз мога да си простя — отвърна Уолтър. — Допуснах толкова много грешки.

Тами стисна леко рамото му.

— Не споря, но най-важното е, че всичко е вече в миналото.

— Дали? Нямам това чувство.

— Трябва ти време — каза Тами и отново стисна рамото му. — Искам да кажа, че... още съм ядосана... на теб, на Барбара, дори на мен самата, но то ще отmine с времето.

Уолтър вдигна поглед.

— На теб самата? Защо, по дяволите? Не си направила нищо!

— Явно е трябвало да направя нещо. Защо иначе ще потърсиш друга жена?

Уолтър се пресегна и постави ръка върху нейната.

— Не беше така... не е така. Знаеш, че те обичам. И ще ти се реванширам.

Никой не каза нищо в продължение на минута.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита Тами.

— Не сега.

— Кажи ми, когато огладнееш — каза Тами и издърпа ръката си. — Ще взема душ.

Така и не стигна до банята. Тъкмо прекосяваше фойето и отиваше към витата стълба, която водеше към втория етаж, когато видя черен новинарски микробус на Канал 16, паркиран от другата страна на улицата. Страничната врата бе отворена и там стоеше операторът, който човъркаше нещо по оборудването си. Отпред в кабината седеше млада репортерка, която проверяваше грима си в огледалото. Тами не успя да се сети за името ѝ, но я бе гледала много пъти по телевизията.

Нима възнамеряваха да ги снимат отдалече? Точно пред дома им? Как ли пък не!

Тами изфуча навън и се отправи енергично към тях. Операторът вдигна поглед, а репортерката излезе от кабината.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита Тами.

— Вие ли сте госпожа Хортън? — отвърна момичето.

— Да. А вие нарушавате личното ми пространство.

— Аз съм Шарън Морисън. Репортер от Канал шестнадесет — представи се журналистката и протегна ръка.

Тами не ѝ обърна внимание.

— Пет пари не давам коя сте. Изчезвайте от тук!

Едва сега забеляза, че операторът намества камерата на рамото си и насочва обектива към нея. Едната ѝ ръка машинално се вдигна

към косата. Трябваше първо да вземе душ. И да си сложи някакъв грим. Не можеше да допусне да се появи по телевизията в този вид.

Шарън продължи:

— Госпожо Хортън, искам само да дам възможност на господин Хортън да изложи своята версия за случилото се.

— Неговата версия за случилото се е, че не е направил нищо нередно. И няма нищо общо със смъртта на Барбара Плъмър.

— Същото каза и Боб Морган, когато го интервюирах вчера — отвърна Шарън. — Но нима господин Хортън и госпожа Плъмър не са били любовници?

— Не. От години сме приятели със семейство Плъмър. Нищо повече.

Операторът бе уловил Тами в обектива, а Шарън бе протегнала микрофона си към нея.

— Моите източници твърдят съвсем друго — възрази репортерката.

— Вашите източници грешат. — Тами погледна първо нея, после оператора. — Предлагам да напуснете незабавно или ще повикам полиция. Това е частна собственост.

Тами не изчака отговор, завъртя се на пети и се отправи към дома си.

— Но, госпожо Хортън — извика след нея Шарън, — няколко отговора от господин Хортън биха ни помогнали да изясним ситуацията.

Тами вдигна ръка, показа среден пръст над рамото си и затръшна вратата. И се запита дали тази сцена ще се появи в новините в шест часа.

Мобилният ми телефон иззвъня. Погледнах екрана. Беше Тами. Да вдигна или да не вдигна? Всяко нейно обаждане ме изправяше пред тази дилема. Вдигнех ли, очакваше ме тирада за нещо съвсем тривиално, дори глупаво. Не вдигнех ли, очакваше ме поредица от нови позвънявания, които нямаше да спрат, докато не се обадя и не изслушам въпросната тирада. Затова вдигнах.

— Джейк, ела тук!

— И защо да го правя?

— Отпред има новинарски микробус. Онова момиче от новините и оператор.

— Оправи си грима, преди да излезеш.

Двамата с Никол седяхме в „Капитан Роки“. Тя се усмихна. Как успяваше да познае така безпогрешно, че разговарям с Тами? Дали не бе заради скърцането на зъбите ми?

— По дяволите, Джейк, ела *ти* и ги разкарай! — Тами започваше да вдига децибелите.

— Мисля, че ще се справиш по-добре от мен.

— Опитах се, но те искат да говорят с Уолтър.

— Не им пречи тогава. Уолтър може да се справи и сам — въздъгнах аз. — Освен това в момента съм зает.

— Какво правиш?

— Имам си работа.

В крайна сметка нали бях в „Капитан Роки“. А аз съм собственик на това заведение. В интерес на истината, не бях дошъл по работа. А за да обядваме с Никол. Не виждах смисъл обаче да ѝ го казвам.

— Но...

— Без *но*. Или Уолтър ще излезе и ще говори с тях, или — както ти казах миналия път — ще затвориш вратата и няма да влизаш в никакви разговори. — Тами не отговори веднага, затова побързах да се възползвам от възможността. — Ще се чуем по-късно... не се съмнявам.

И затворих.

Такива сме ние, мъжете — обичаме да гледаме женски дупета. Нямам предвид стриптийз баровете, макар през годините да съм посетил не един и два от тях. Не, те определено не ми допадат. Най-вече заради отрепките, които се мъкнат там. Освен това музиката обикновено е прекалено силна, а питиетата прекалено слаби и прекалено евтини, нямам предвид цената, а марките алкохол, които предлагат. Какво да кажа за танцьорките? Повечето са привлекателни или най-малкото имат стегнати тела, но винаги съм изпитвал известно неудобство. Имам чувството, че ме правят свидетел на проваления си живот. Предполагам, че повечето от тях са попаднали на това място, защото не притежават уменията, късмета или просто амбицията да се захванат с нещо друго. Трябва да призная, разбира се, че парите са повече от добри.

Имам предвид събличането, което се извършва на четири очи. Обикновено като прелюдия към секс. Като снощи.

Има и още нещо, свързано с жените и дрехите — понякога мъжете обичат да гледат как жените се обличат. В това има нещо сексапилно. Много сексапилно. Като сцената, която наблюдавах в момента.

Никол излезе от банята, обува с черни бикини, по които нямаше достатъчно плат дори за един фишек за пушка. Дългите ѝ крака изпълваха погледа ми. Нямаше сутиен. После се намъкна едва-едва — буквално — в чифт избелели джинси, облече черна тениска, събра косата си на опашка и я стегна с тъмнозелена шнола.

Аз се бях изтегнал на леглото по джинси, но без риза и обувки. Никол се обърна към мен и попита:

— Какво правиш?

— Гледам те.

— Обличай се по-бързо. Три и половина е. Трябва да тръгваме.

Предишната вечер решихме, че ако жената, която Хедър е видяла, е сериозна почитателка на джогинга, вероятно често тича по

този маршрут. А тичането в четири сутринта говореше, че жената е направо вманиачена. И тъй като повечето бегачи бяха роби на своите навици, тя най-вероятно тичаше по едно и също време всеки ден. И ако наистина бе видяла нещо в онази сутрин, когато братята Уилбанкс бяха отишли на онази среща на брега, непременно трябваше да разберем какво е то. Надявах се само да не е решила точно днес да пропусне сутрешното си бягане.

Станах от леглото и обух сандалите си.

— Къде ми е ризата?

— В хола. Където ти я съблякох снощи — засмя се Никол.

— Как можах да го забравя?

— Лесно. Цялата ти кръв беше на друго място и мозъкът ти не функционираше както трябва.

Нямаше какво да й кажа.

Тъй като Никол пилотираше мерцедеса си, излязохме на магистралата само след петнадесет минути и продължихме към Форт Морган, където Хедър бе оставила Даръл и Дарнел и бе видяла жената. Никол паркира и слязохме от колата. Солената миризма на океана се усещаше сравнително силно, бризът бе лек и топъл, а тъмнината едва позволяваше да видя белите гребени на вълните, които се разбиваха в пясъка.

— Ами ако не дойде? — попита Никол.

— Мисли позитивистично.

— Позитивно.

— Какво?

— Казва се позитивно.

— Голяма си ми умница! — Плеснах я нежно отзад.

— Такива сме ние, сценаристите. Държим на литературния език.

— Може някой ден да поиграем на учителка и ученик.

Никол ме погледна.

— Става. Мога да измисля адекватно наказание, ако сгрешиш някоя дума. — Сега тя ме плесна. — Ще ти хареса.

— И ти няма да останеш разочарована.

— Предполагам.

Притеглих я в прегръдките си и я целунах. Когато се откъснахме един от друг, Никол попита:

— Не трябва ли да се оглеждаме за онова момиче?

— Това и правя. През рамото ти.

Този път плесницата по задника ми бе значително по-силна.

— Искаш да кажеш, че не се целувам достатъчно добре?

Сега тя ме целуна. Бавно, продължително... Беше великолепно. Но аз наистина надзъртах през рамото ѝ и видях нечий силует да приближава към нас. Беше на стотина метра, движеше се по песъчливия банкет на пътя и подскачаше като бегач. Откъснах се от устните на Никол.

— Май че имаме компания.

Тя се обърна и погледна.

— Остави на мен.

— На теб? Защо?

— Чакай да помисля... Сама жена на затънтено шосе посред нощ. Към нея приближава някакъв перверзник. Не мисля, че ще ѝ хареса.

— Значи съм перверзник?

— Едно от най-хубавите ти качества. Но аз те познавам. А тя не.

Мразя, когато е права. А това, в интерес на истината, се случва често.

Когато жената приближи, тя забави крачка и мина от другата страна, решила да прояви предпазливост. Никол ѝ махна с ръка и пристъпи по средата на шосето. Жената спря, свали слушалките си и пъкна ръка в джоба на шортите си. Извади някакъв флакон. Вероятно сълзотворен газ.

— Спокойно — извика Никол. — Ние сме безобидни.

— Какво искате?

— Да ви зададем няколко въпроса.

— За какво?

— Преди два дни отново сте тичали тук, нали? — обадох се аз.

Тя пристъпи вляво.

— Кой сте вие?

— Аз съм Джейк Лонгли. Това е Никол. Ние сме частни детективи.

— Това е абсурдно!

— Искаме само да разберем дали не сте видели нещо необичайно.

— Например?

— Разполагаме със свидетелка, която е минавала оттук и е видяла вас. Или друга жена, която прилича на вас. Минавала е с оттук с колата.

— Спомням си. Никога не съм срещала жива душа тук, затова възприех колата като нещо необичайно. Движеше се в тази посока... — Жената посочи зад гърба си. — Зави на шестия ми километър.

— На шестия ви километър? — попита Никол.

Жената се поотпусна. Най-малкото очите ѝ не бяха така отворени, както преди.

— Тичам тук всеки ден. От години насам. Маршрутът ми е дълъг петнадесет километра и познавам всеки сантиметър от него.

Знаех, че това е типично за повечето бегачи на дълги разстояния. Те могат да се похвалят с най-точен усет за разстояние и време сред всички спортисти. Умеят го, защото отмерват всяка своя крачка. Тази жена не се различаваше от останалите. Носеше голям черен часовник, който определено имаше функции на хронометър, старт/стоп и прочие. Любимата играчка на всеки бегач.

— И така, появата на кола е наистина необичайно — казах аз. — Забелязахте ли и други странни неща онази сутрин?

Тя кимна.

— Всъщност случи се нещо много странно. — Тя се огледа. — Ей там! — Жената погледна вдясно от себе си към няколкото туфи морски овес, покрили ниските пясъчни дюни. — Точно там.

— Какво беше то? — попитах аз.

— Чух моторна лодка. Приближаваше се към брега. Рядко се случва толкова рано. Бях на петдесет метра от тук. Когато двигателят угасна, чух гласове. Мъжки гласове. Няколко. Беше тъмно и се уплаших.

— Какво направихте? — попита Никол.

— Веднага слязох от шосето. За да не ме видят. — Последва ново махване с ръка. — Скрих се зад онези дюни, за да видя какво става. Бяха петима.

— Как изглеждаха? — попитах аз.

— Бяха прекалено далече, за да различа лицата им. Но трима бяха доста високи. Единият имаше дълга руса коса. Другите двама бяха по-ниски. Единият слаб, другият мускулест. Много мускулест. Като културист.

— Какво правеха?

— Стояха прави и разговаряха. Първоначалната ми реакция бе да се обърна и да хукна обратно към вкъщи, но реших, че така ще изляза на открито...

— На открито?

— Да, на пътя.

— Заплашиха ли ви по някакъв начин? — попита Никол.

— Не. Искам да кажа, че те изобщо не разбраха, че ги наблюдавам. Но видях кола, паркирана на мястото, на което сте спрели вашата. Предположих, че хората от колата са си уредили среща с тези от лодката. Кой би могъл да направи това тук в този час? — Тя сви рамене. — Сигурно са дошли заради наркосделка или нещо подобно. В такъв случай не бих искала да ме видят.

— Умно — отбелязах аз.

Тя изтри потта от лицето си с длан.

— За това ли става въпроса? За наркосделка?

— Не знаем засега. Какво се случи после?

— Четиримата мъже се качиха в моторницата и потеглиха. Петият се качи в колата и тръгна натам. — Тя посочи с ръка. — Към Гълф Шорс.

— И никой не ви видя? — попита Никол.

— Не, макар да ме уплашиха до смърт. Лежах по корем в пясъка. Сърцето ми биеше толкова силно, че се уплаших да не го чуят.

— А колата? — попитах я. — Успяхте ли да я огледате?

— Само за миг. Мисля, че беше тъмносива. Друго не можах да видя. И беше малка — тойота или хонда. Нещо подобно. А когато шофьорът направи обратен завой, видях, че единият калник е замазван с кит. — Тя се поколеба, сякаш се опитваше да си спомни. — Предният ляв.

— И видяхте всичко това в тъмнината? — учуди се Никол.

— Бях се скрила на три-четири метра от пътя. Колата мина покрай мен.

— А успяхте ли да огледате шофьора?

— Не съвсем. Видя ми се по-дребен от онези двамата, ниските. Но може и да греша.

— Видяхте ли нещо друго? След като си тръгнаха.

— Всъщност маршрутът ми обикаля около форта и продължава от другата страна. Когато се върнах, видях, че моторницата се отправя към голяма яхта, която чакаше на не повече от километър от брега.

— Колко голяма?

— Огромна. Поне тридесет метра. Модерна, елегантна, бяла. От онези, които струват повече от луксозна къща. И дори от цял квартал.

Засмях се.

— Яхта?

— О, да!

— Как се казвате?

— Предпочитам да не казвам.

— Разбирам. Проблемът е, че полицията също разследва този случай и ченгетата ще поискат да говорят с вас.

— Господи!

— Не се притеснявайте. Всичко ще остане поверително.

— За известно време, може би.

Не можех да отрека.

— Ако полицаите пожелаят да говорят с вас, непременно ще ви намерят, не мислите ли?

— По дяволите! — Тя сложи ръце на кръста и погледна към брега. — Май нямам голям избор.

— Никакъв.

Жената въздъхна.

— Казвам се Рейчъл Уебър. Живея в Ориндж Бийч.

— Телефонен номер?

Тя го продиктува, а Никол го записа в телефона си.

— Горката жена — подхвърли Никол. — Не изглежда очарована от перспективата да разговаря с ченгетата.

Стояхме пред колата ѝ и наблюдавахме как Рейчъл тича към стария форт. Фигурата ѝ бавно се стопи в мрака.

— Предполагам. Излязла да потича, а се забъркала в тази история.

Никол ме хвана за ръка.

— Трябва да ме нахраниш. Гладна съм.

— Ти май винаги си гладна.

— Почти.

— По това време на нощта възможностите ни са ограничени, но знам едно място.

Тя се настани зад волана.

— Качвай се!

— Трябва първо да позвъня.

— На Морган?

— Не и в четири и половина сутринта. Не искам да го ядосам толкова рано.

Набрах номера на Рей. Той отговори още след първото позвъняване. Буден и нащрек. Изобщо не звучеше сънен. Такъв си е Рей. Имам чувството, че никога не спи. Разказах му какво сме научили, включително описанието на Рейчъл на колата, която бе видяла.

— Струва ми се, че това е хондата на Даръл — каза той. — Хедър я описа по същия начин.

— И аз си помислих същото.

— Добре — въздъхна Рей. — Ще звънна на Морган и Пенкейк и ще задвижа нещата. Среща тук, в осем.

Следващата ни спирка с Никол бе „Данис Дайнър“, евтина денонощна закусвалня в Гълф Шорс. Поръчах си кафе и сандвич, а Никол — „Специалитетът на тираджията“. Яйца, бекон, палачинки,

овесена каша, курабийки... Не успя да изяде всичко, но накрая в чинията ѝ остана твърде малко.

След като сервитьорката разчисти масата и доля чашите ни с кафе, поседяхме тихо няколко минути, за да убием времето.

— Какво става? — попитах аз.

— Със случая ли?

— Не, с мен и теб. С нас. Какво сме ние?

— Две влюбени откачалки?

Кимнах и отпих от кафето си.

— Имаш предвид, какво ще стане с нас?

Вдигнах рамене.

— Нещо такова.

— Ухажване, предложение, брак, деца... Искам поне дузина.

— Я каква си ми умница!

— Така си е. — Тя се пресегна и ме хвана за ръка. — Нали?

— И още как.

— Не съм домашарка. Ти също. Затова да продължим в същия дух и ще видим какво ще излезе.

— Ще продължим да се забавляваме?

— Защо не? — Тя стисна ръката ми. — Но ще ти кажа нещо. Ти си най-интересният мъж, когото съм срещала от много отдавна. А може би никога не съм.

— Ти също.

— Какво? И аз ли съм интересен мъж? Я ме огледай хубаво!

— Огледах те. Забрави ли?

Никол се засмя.

— Предложението ти ми харесва — отвърнах аз. — Ще се забавляваме и ще видим какво ще се получи.

Тя погледна през прозореца. Небето бе порозовяло. Погледнах часовника си. Шест и половина.

— Да се поразходим — предложи Никол. — По брега. И да наблюдаваме изгрева.

Така и направихме. Никол свали покрива на мерцедеса и потеглихме към плажа. Тя дори спазваше ограниченията на скоростта. Държахме се за ръце и се споглеждахме. Чувствах се като тийнейджър. Мисля, че и тя изпитваше същото.

Стигнахме почти до Пенсакола, преди да направим обратен завой и да потеглим към Рей. Пристигнахме точно в осем и се качихме по стълбите. Заварихме Рей, Пенкейк и Морган да седят на верандата. Двамата с Никол си взехме столове и се присъединихме към тях.

— Предадох на Морган какво сте открили. — Рей ме погледна и добави: — Добре сте се справили.

Наистина ли го каза? Последният комплимент, който е изричал по мой адрес, бе, когато направих отличен пас на Янки Стейдиъм. Но това беше преди цяла вечност.

— Борков има голяма яхта — отбеляза Морган. — Толкова голяма, колкото я е описала вашата Рейчъл. По нашите места няма много такива яhti.

— Смятате ли, че братята Уилбанкс са отишли на среща с Борков? — попитах аз. — И той е „големият бос“, за когото говори Хедър?

Морган сви рамене.

— Не знам. Да помислим с какво разполагаме. Барбара Плъмър е убита. Почеркът е типично гангстерски. Убеден съм, че истинската мишена е бил Хенри, макар да не мога да го докажа. Хенри и Борков са водили война за имоти, което означава, че най-вероятният мотив са парите. Братята Уилбанкс са се качили на загадъчна яхта посред нощ. Отивали да сключат сделка, която щяла да ги направи богати. Приятелчето им Раул оставя пръстов отпечатък на местопрестъплението. Този лош късмет е наказан с куршум. Убийството му отново е извършено в гангстерски стил.

— Това означава, че непременно трябва да намерим Даръл и Дарнел — отбелязах аз.

Рей поклати глава.

— Няма да ги намериш. Във всеки случай — живи.

Погледнах го.

— Откъде знаеш?

— Не знам, но ми се струва логично. Съгласен съм с Морган. Всички улики сочат към Борков. Но бандити като него винаги замитат следите.

— Тоест братята Уилбанкс са се превърнали в тежест, подобно на Раул — отбелязах аз.

Рей допи кутийката „Дю“ и я запрати в кошчето, оставено до стената зад гърба му.

— Ако питате мен, не се съмнявам, че Раул и братята са ликвидирали Барбара Плъмър. Но са допуснали грешка — Хенри не си е бил у дома — която е принудила Борков да ликвидира всички, които могат да отведат полицията до него.

— Вероятно винаги почиства след себе си — обади се Морган. — Дори когато всичко е минало както трябва.

Пенкейк изсумтя в знак на съгласие.

— Въпреки това не можем да бъдем сигурни, че този Борков е замесен — намеси се Никол.

— Това не е единствената му връзка със случилото се — заяви Пенкейк.

Всички погледнаха към него.

— Раул Гомес определено е бил свързан с картелите. Както и брат му Сантяго. Техен братовчед заема висок пост в „Синалоа“. Въпросният братовчед, Педро Идалго, идва в Щатите веднъж на три месеца. Предполагам, при всяко посещение в страната се е срещал с Раул. Преди около година Раул е бил арестуван за притежание на наркотици. В Нейпълс. Впоследствие обвинението е паднало, но негов адвокат е бил Роландо Суарес, който е свързан както с картелите, така и с Борков.

— Наистина ли? — възкликна Морган. — Как успя да откриеш всичко това? Моите хора също търсиха, но не намериха нищо.

Пенкейк го изгледа снизходително. Сякаш полицаят бе задал възможно най-тъпият въпрос. От гледна точка на Пенкейк нещата стояха точно така. Може да имаше вид на глупав стар футболист, но той бе всичко друго, но не и глупав. Например умееше да борави с компютър не по-зле от най-добрите хакери. И винаги успяваше да открие неща, които някой друг се бе опитал да скрие.

— Трябва да знаеш къде да търсиш — отвърна Пенкейк.

— И да действаш извън рамките на закона — добави Морган.

Пенкейк сви огромните си рамене.

— Ще се възползвам от Петата поправка.

Морган се усмихна.

— Това показва, че сме на прав път — казах аз.

— Разбира се — кимна Пенкейк. — Има и още нещо. Знаем, че Уолтър е защитавал пред съда Сантяго, брата на Раул. Открих нещо, за което Уолтър няма представа. Адвокатският му хонорар е изплатен от фирмата на Суарес. Не директно. Парите уж са дошли от майката на Сантяго. Но ако хонорарът е платен от Суарес, това означава, че всъщност е платен от Борков.

— Звучи, сякаш Борков притежава всички — отбеляза Никол.

— Така изглежда — съгласи се Морган.

— Има и още нещо — каза Рей и отвори папката, която лежеше пред него, и извади някаква снимка.

Плъзна я към мен. Беше въздушна фотография на пристанище.

— След като ми позвънихте тази сутрин, успях да се свържа с един приятел. Капитан Айра Гемел от Бреговата охрана — обясни Рей. — Не се зарадва, че го будя толкова рано, но все пак е военен. Както и да е, успя да открие яхтата на Борков. Ето я — каза Рей и посочи голяма яхта, хвърлила котва в самия край на кея. — В Пенсакола.

— Това сателитна снимка ли е? — попитах аз.

Рей кимна.

— Отпреди час.

Знаех, че Рей има дебели връзки, но това бе изумително.

— Разполагаме и с данни за движението на яхтата — продължи Рей. — Тя определено се е намирала близо до брега онази сутрин, когато братята Уилбанкс са се качили на моторницата. После се е отправила към открито море, прекарала е там нощта, а вчера сутринта се е върнала в Пенсакола. — Той отново посочи снимката. — Точно тук.

Пенкейк взе снимката и я разгледа.

— Имам приятел, който държи рибарско корабче там. Често сме излизали на риболов. Корабчето му е акостирало съвсем близо до яхтата на Борков. В момента моят човек лови пъстърва в Монтана. Ще го уведомя, че ще използваме корабчето за ден-два.

Рей кимна.

— Така ще можем да наблюдаваме Борков съвсем отблизо.

— Смятай го за уредено — отвърна Пенкейк.

— Аз мога да направя нещо по-добро — обади се Никол. Всички я погледнахме. — Мога да ви кача на яхтата.

— И как ще го направиш? — попита Морган.

Тя се изправи, завъртя се в кръг и прокара ръце по тялото си.

— С това. Мацки и яхти. Вървят в комплект като уиски и фъстъци. Не смятате ли? — Никой не възрази, затова Никол продължи:

— Ще се облека както трябва и ще уредя да ни поканят на борда.

— Много си самоуверена, май — обадох се колебливо аз.

— Ти не би ли ме поканил на твоята яхта?

— Разбира се.

Всъщност бих я поканил навсякъде.

Тя се усмихна.

— Всички мъже са еднакви.

Мобилният телефон на Морган иззвъня. Той вдигна, помълча и каза:

— Идвам веднага. — Прибра телефона в джоба си и стана. — Намерили са колата на Даръл. На една пряка от дома на Раул.

Добре, добре... Кръгът се стесняваше.

Пенкейк прерови килера на Рей за оборудването, от което се нуждаеше, след което отиде да подготви корабчето на своя приятел за нашето посещение. Рей заяви, че трябва да поработи на компютъра по друг случай, но ще се срещнем по-късно в Пенсакола. Затова двамата с Никол последвахме Морган към мястото, където ченгетата бяха открили колата на Даръл. Тя наистина бе паркирана близо до дома на Раул, точно зад ъгъла, на не повече от половин пряка. Вратите и багажникът бяха отворени и двама криминалисти ръсеха прашец за снемане на отпечатъци. Наблизо стоеше Джереми Старкс.

— С какво разполагаме? — попита Морган, когато пристигнахме на мястото.

Старкс поклати глава.

— Колата е чиста. Всички повърхности са избърсани. Момчетата провериха навсякъде и не откриха нищо.

— Кой я намери? — попитах аз.

— Един от патрулните — отвърна Старкс, — но заслугата е на Морган — добави той и кимна към партньора си.

— Беше догадка — обясни Морган. — След като Рей ми звънна сутринта и ми каза, че братята Уилбанкс са дали колата си на човек от яхтата, а описанията на Хедър и онова момиче, Рейчъл, съвпаднаха — сива хонда с кит по калника — реших да се доверя на инстинкта си. Изпратих един патрул да огледа квартала на Раул.

— Добро хрумване — отвърнах аз.

— Знам как да си върша работата.

Вдигнах ръце.

— Никога не съм казвал обратното.

— Предположих, че убиецът е използвал колата, за да ликвидира Раул, след което я е зарязал наблизо. По този начин насочва разследването към братята Уилбанкс. И тъй като те са изчезнали, а аз — подобно на Рей — смятам, че никога няма да ги намерим, изглежда, че Борков отново е замел следите.

— Не знаем със сигурност дали братята са мъртви — възразих аз.

— Можем да се обзаложим. Ето какво се е случило според мен — Борков ги е подмамил на яхтата си под претекст, че им предлага някаква сделка. Парите са безпогрешен мотив в подобни случаи. Излезли са в морето. Прострелял ги е в главите и ги е хвърлил зад борда. Така са се превърнали в храна за рибите.

— Звучи ужасно — възкликна Никол.

— Разбира се, че е ужасно — съгласи се Морган. — Но точно така бих постъпил на мястото на Борков.

Никол обви ръце около тялото си.

— Този тип започва да ме плаши.

Морган се усмихна.

— Той е от най-опасните. Богат, влиятелен, безскрупулен, с много връзки.

— Още нещо — обади се Старкс. — Получих доклада на експерта по балистика. При убийствата на Раул и Барбара Плъмър са използвани различни оръжия.

Морган кимна.

— Предполагам, че Раул и двамата Уилбанкс са убили Барбара, изхвърлили са оръжието, после Борков се е отървал от братята и е изпратил някой друг да очисти Раул.

— Пъзелът се нарежда — отбелязах аз.

— Все повече и повече. — Морган разтри врата си. — Време е да се поровим по-дълбоко в света на господин Борков.

— Пенкейк работи по въпроса. Корабчето на приятеля му ще е готово до час, а това означава, че ще можем да следим какво става на яхтата.

Никол се протегна.

— В такъв случай, предполагам, че е време да се погрижа за тоалета си.

Морган я погледна. Тя се засмя.

— Ще поровя в гардероба и ще потърся дреха, която да гарантира, че ще ме поканят на яхтата.

— Не мисля, че е безопасно — каза Морган.

— Няма проблем. Нали Рей и Пенкейк ще бъдат там — отвърна Никол. — Въоръжени и опасни.

Морган кимна.

— Освен това Джейк ще бъде с мен, нали така?

— Той какво ще направи? Ще мята топки по тях? — попита Старкс.

— Само ако се налага. Скоростта, с която хвърлям, спадна до сто и петдесет километра в час, така че може да не се получи.

Леле! Изумителен тоалет. Опипах брадичката си, за да избърша потеклите лиги, и останах изумен, когато открих, че е суха.

— Харесва ли ти?

Никол направи пирует. Слънчевата светлина, която се процеждаше през прозорците в дневната, озаряваше русата ѝ коса и извивките на тялото ѝ. Беше обула черни бикини. Микро версия. По тях нямаше достатъчно плат и за носна кърпичка. Оставяха много малко на въображението. Едва скриваха най-хубавите ѝ части. Е, с изключение на лицето. И на очите. Те също бяха много хубави.

— Не мога да си поема дъх — казах аз.

— Радвам се. Това е ефектът, който целя.

— Не съм сигурен, че можеш да излезеш така на обществено място.

— Затова ще облека и това.

Имаше предвид тънка вълнена жилетка, в която имаше повече въздух, отколкото плат. И не скриваше нищо.

— Малко по-добре — отвърнах аз.

— Не ти ли харесва?

— Не съм казал подобно нещо.

Никол се засмя.

— Обзалагам се, че на онези от яхтата също ще им хареса.

— Трябва да са слепи, за да не им хареса.

Тя ме целуна по бузата.

— Много мило. — После разроши косата ми. — Да тръгваме.

И тъй като Никол шофираше, изминахме седемдесетте километра до Пенсакола за по-малко от час въпреки натовареното движение. Пристигнахме малко след дванадесет.

Главният кей се разклоняваше на четири по-малки, разположени под прав ъгъл спрямо него. На всеки от по-малките кейове бяха хвърлили котва по няколко рибарски корабчета, а големият продължаваше навътре и завиваше под ъгъл от четиридесет и пет

градуса. Яхтата на Борков бе привързана с дебели въжета именно към края на кея. В сравнение с нея всички останали яhti и корабчета изглеждаха толкова миниатюрни. Дори самото яхтено пристанище изглеждаше миниатюрно.

Никол паркира и двамата излязохме от колата. Тръгнахме по главния кей, застлан с неравни, напукани от времето дъски, напоени със соления мирис на Мексиканския залив.

— Еха — възкликна Никол, — прилича на круизен кораб.

— С тази разлика, че предлага повече лукс.

— Търсим „Морски заслон“ — казах аз.

— Имаш предвид онова? — Тя посочи едно корабче на няколко метра от нас. — С големите сини букви, които гласят „Морски заслон“?

Никол може да бъде доста жлъчна, когато поиска.

— Да, това трябва да е.

От трюма се появи Пенкейк и стъпи на задната палуба.

— Време беше да се появите. — Видя Никол и възкликна: — Еха! Ела тук, скъпа.

Никол се качи на борда. Пенкейк я удостои с мечешката си прегръдка.

— Мога да правя това цял ден — каза той.

— Стига си се разсейвал — скастри го Никол и го побутна назад. — Хващай се за работа.

— Жестока мацка е тя, Джейк.

— Представа си нямаш — отвърнах аз.

— Да вървим — подкани ни Пенкейк и се спусна в трюма.

Ние го последвахме. Заварихме Рей, седнал до масата в камбуза с лаптоп пред себе си. На екрана се виждаше съвсем ясно изображение на „Морска вещица“. На кухненския плот имаше два автомата „Мак-10“ и няколко пистолета. Рей бе дошъл подготвен. Не очаквах друго, разбира се.

— Дайте ми телефоните си — нареди Пенкейк.

— Защо? — попитах аз.

— Ще ги настроя да работят като микрофони. Така ще можем да ви чуваме и няма да се налага да ви слагаме предаватели. — Той погледна Никол и добави: — И бездруго не виждам къде мога да скрия предавател по тялото ѝ.

— Седнете — подкани ни Рей.

Настанихме се срещу него. Баща ми завъртя лаптопа, за да виждаме екрана по-добре. После завъртя и изображението, насочи обектива към задната палуба и увеличи кадъра. Видяхме главите и раменете на двама души, седнали под сянката на чадър. Млада жена с големи кръгли слънчеви очила и мъж, стиснал пура между зъбите.

— Това са Борков и неизвестна млада дама.

Ъгълът ми се стори невъзможен, поне от мястото, на което седяхме.

— Къде е камерата? — попитах Рей.

— Пенкейк я монтира на върха на антената на радара — обясни ми той. — Това ни се стори най-подходящият вариант. Надявам се този ъгъл да ни свърши работа.

— Заповядайте. — Пенкейк ни върна мобилните телефони. — Прехвърлих ви едно приложение. Сега мога да се свържа чрез компютъра и да чуя всяка ваша дума.

— Страхотно — възкликна Никол. — Като истинска шпионка. — Тя пхна телефона в джоба на жилетката си.

— Това си ти — потвърди Пенкейк, — същинска Мата Хари.

— Сега остава само да се качите на яхтата — каза Рей и ме погледна. — Двамата с Пенкейк няма да се показваме. Вие излезте на палубата и се дръжте, все едно всичко това е ваше.

— И как да го направя?

— Измий палубата. Или седни на кърмата с бира в ръка. И двете ще свършат работа.

— Предпочитам бирата.

Носех сандали, торбести бански и тениска с логото на „Джак Даниълс“, която ми бе поне няколко номера по-голяма. Взех бира и списание „Спортс Илюстрейтид“ отпреди два месеца, излегнах се на кърмата и се престорих, че чета, но всъщност държах под око Никол, която се канеше да изиграе ролята си.

— Готова ли си? — попитах аз.

— Разбира се — отвърна тя и слезе на кея.

— Умната!

— Както винаги.

Тя разкопча жилетката, разкри... ами... всичко и тръгна по кея към яхтата на Борков.

Когато приближи, един мъж се облегна на фалшборда и впери поглед в нея. Латиноамериканец, с тъмна коса и мускули, много мускули.

Време бе шоуто да започне.

— Това е Джо Зума — прозвуча гласът на Рей откъм трюма. — Един от главорезите на Борков.

Никол се бе отдалечила на петнадесетина метра, но чух, като извика на Зума:

— Това вашата яхта ли е?

— Не, на шефа е.

Никол се засмя с онзи неин очарователен смях.

— Искам вашата работа.

Сега беше ред на Зума да се засмее.

— Определено си има предимства.

— Ето го и Борков — заяви Рей.

Борков се появи до фалшборда. Стори ми се, че го чувам как поема рязко дъх, когато видя Никол.

— Значи харесвате „Морска вещица“? — попита той.

— Харесвам е меко казано. Невероятна яхта.

— Приятна е.

— Подозирам, че е много повече от приятна.

— Заповядайте на борда. Разгледайте я.

Оказа се много лесно. За Никол поне. Сексът определено продава.

— Тук съм с приятеля ми — обясни тя.

— Вземете и него — предложи Борков. — Ако желае.

— Много мило, но не искаме да ви притесняваме.

— Няма проблем. Тъкмо се каним да обядваме;. Ще се радваме, ако се присъедините към нас.

— Ще питам Джейк.

Борков кимна.

— Добре, а ние през това време ще сложим масата и ще предвидим места и за вас.

Пет минути по-късно се срещнахме с Борков, Джо Зума и Франк Бойд, горилите на украинеца, и Грейс, явно негова любовница. Красива млада жена. Борков определено имаше добър вкус.

Следващите тридесет минути прекарахме в обиколка на яхтата. Не приличаше на нито една друга, която бях виждал, а повярвайте ми, виждал съм много прекрасни яхти. Нито една от тях обаче не бе толкова голяма или толкова скъпа.

Върнахме се на задната палуба и се разположихме край масата в компанията на Борков и Грейс, а Зума и Бойд изчезнаха в трюма. Спомних си думите на Хенри за онези две горили, които подплашили инвеститорите му. Единият бил висок, с рошава руса коса, а другият — мускулист латиноамериканец. Бойд и Зума определено отговаряха на това описание.

— Яхтата ви е удивителна! — възкликна Никол. — Бих могла да живея тук.

— Точно това правим — отвърна Грейс и погледна Борков. — С Виктор прекарваме тук толкова време, колкото и у дома, в Нейпълс.

— Нейпълс също е приятно място — отбелязах аз.

Грейс кимна.

— Виктор има къща там. На самия бряг.

Появиха се двама млади сервитьори, които донесоха купа със салата, друга с пресни плодове, плато с рибни такоси и кана студена маргарита.

— Надявам се да ви хареса — каза Борков.

— Със сигурност — отвърна Никол. — Умирам от глад.

Борков се засмя. Съвсем искрено и сърдечно. Определено имаше чар.

— Хапвайте тогава.

Докато се хранехме, разговорът се въртеше предимно около яхтата и корабчето, което ползвахме. Обясних, че то принадлежи на приятел и ние просто сме го заели за няколко дни. Борков като че ли прие обяснението ни.

— Откъде взе обувките? — обърна се Никол към Грейс и посочи дизайнерските ѝ сандали.

— Не си спомням. — Тя погледна Виктор. — От Насау ли ги купихме?

— Ние? — попита той с усмивка. — Стане ли въпрос за покупки, Грейс говори за себе си като за кралска особа. — Той изпи маргаритата си до дъно и добави: — Което, предполагам, е вярно. Тя пазарува, аз плащам.

Пресегна се и стисна нежно ръката ѝ.

— Чудя се дали бих могла да намеря нещо подобно тук? — каза Никол.

— Възможно е. — Грейс погледна първо Виктор, после Никол. — Трябва да отида до Кордова Мол по някое време. Защо не дойдеш с мен? Обзалагам се, че ще намерим, ако не същите, то подобни обувки. Освен това Виктор мрази да пазарува, аз пък мразя да обикалям магазините сама.

— Не познавам мъж, който да обича да пазарува — каза Никол и когато улови погледа на Борков, се усмихна. — Предполагам, че днес ще ти отпусне свободен ден.

— Е, няма да е съвсем свободен, но щом няма да ходя на пазар, действай.

— Чудесно! — възкликна Грейс. — Значи се разбрахме. Кога искаш да тръгнем?

— Когато кажеш.

Грейс погледна Борков, сякаш очакваше неговото разрешение или благословия.

— Джо и Франк имат работа на брега — каза той. — Ще тръгнат към три. Ще ги помоля да ви оставят в мола и да ви вземат, когато приключат. Ще се върнете навреме за следобедните коктейли.

— Идеално — отвърна Никол.

Исках да възразя, да предложа аз да ги закарам или да кажа, че колата на Никол е на пристанището. Защо да притесняваме Зума и Бойд? Истината е, че не исках тя да се качва в една кола с тези двамата. Никол обаче вече бе дала своето съгласие и моите възражения можеха да направят Борков подозрителен. Беше по-добре да си замълча. Засега.

Един от младежите, които ни поднесоха обяда, отсервира чиниите и напълни чашите ни с маргарита, а другият се появи с голяма кутия с пури, която отвори пред Борков. Той си избра една и я вдигна.

— Имаш ли нещо против? — обърна се той към Никол.

Истински джентълмен.

— Няма проблем — отвърна тя. — Забавлявайте се.

— Джейк? — Борков кимна към кутията.

— С удоволствие. Предполагам, че не обичаш да пушиш сам.

След като запалихме пурите, Борков се облегна на стола си и се отпусна. Държеше се като кралска особа в двореца си. Или най-малкото като церемониалмайстор.

— Джейк Лонгли? — попита Борков. — Бейзболистът?

Свих рамене.

— Бях. Но преди години.

— Беше доста добър.

— Имах своите добри моменти. Явно гледаш бейзбол.

— Голям фен е — отвърна Грейс. — Аз го намирам за скучен, но Виктор го обожава.

— Бейзболът е спорт в най-чист вид — отбеляза Борков, обърна се към помощната масичка зад себе си, взе телефона и натисна едно копче. После каза: — Донесете ми две от моите бейзболни топки и бухалка. — Затвори и се обърна към мен. — Ще ти хареса.

Един от младежите се появи с две топки в едната ръка и бухалка в другата. Подаде ги на Борков.

Той ми подхвърли едната топка.

— Това са топки, с които е отбелязван хоумрън. С тази — от Хенри Арън, а с тази — от Уили Мейс. — Подаде ми бухалката и каза: — Тази бата е на Мик. С нея запрати една топка в най-горната трибуна на Янки Стейдиъм.

Бухалката не само носеше подписа на Мики Мантъл, но имаше и посвещение.

На Виктор Борков.

Изправих се, хванах я и се отдалечих от масата. Замахнах няколко пъти.

— Не мога да повярвам, че държа в ръцете си една от батите на Мик.

— Усещането е приятно, нали? — попита Борков.

— Определено.

— Но ти, разбира се, беше питчър. А не батър.

Седнах отново и върнах батата на Борков. Той я подпря на масата вляво от себе си.

— Като млад бях добър и с батата — отвърнах аз. — А когато не хвърлях топката, играех между втора и трета база.

Борков се усмихна.

— И аз играех на същата позиция. — Той въздъхна и уточни: — Преди много време.

— Впечатляващи сувенири — кимнах аз към бейзболните топки на масата.

— Имам поне двеста топки, а батите дори не съм ги броил. — Борков вдигна топката на Мей. — Покажи ми как хвърляше онези бързи топки.

Хванах тази на Арън.

— Използвах хват, който се нарича „кръстат бод“. Изглежда ей така.

Вдигнах ръка, за да може да види. Той повтори хватката ми.

— Това ли е всичко?

Усмихнах се.

— Това и умениято да хвърлиш топката със сто и петдесет километра в час.

— Да, така е — засмя се Борков.

Той остави топката на масата и се облегна отново. Впери в мен пронизващите си сини очи и попита:

— Ти си момчето на Рей Лонгли, нали?

— Точно така.

Усетих по тила ми да избиват капчици пот. Разговорът приемаше неочаквана посока.

— Той държи фирма за детективски услуги, доколкото знам.

— И това е така.

— За него ли работиш?

— Никакъв шанс.

Борков вдигна вежди.

— Двамата с Рей не се разбираме добре — обясних аз.

— Война между баща и син?

— Може да не е точно война, но той си гледа своята работа, аз си гледам моята.

— Която е?

Борков приличаше на добър адвокат. Не задаваше въпроси, чийто отговор не знаеше предварително. А това означаваше, че не мога да го заблудя толкова лесно.

— Държа един бар в Гълф Шорс. „Капитан Роки“. Чувал ли си го?

— Не, не съм.

— Малък е. И клиентите са предимно местни. Но върви добре. Отбий се някой път и ще ти върна гостоприемството.

— Може и да се възползвам. — Борков изтръска пурата си в пепелника на масата. — Преди време и аз имах ресторант. Но изискваше прекалено много работа, затова го продадох.

— Така си е, работата е много. Времето никога не стига.

Борков кимна.

— Значи не работиш за баща си?

— Не. Не че не се е опитвал да ме подмами в своя свят.

Борков дръпна два пъти от пурата, изпусна дима нагоре и го разсея с ръка.

— Чух, че разследва убийството в „Пойнт“. На онази жена... Плъмър.

— Нямам представа. Както казах, двамата с Рей не се движим в едни и същи среди.

— А онази нощ? На Пепърмил Роуд? Твоята кола ли остана без два прозореца? Точно пред къщата на Плъмър.

Определено не го очаквах. Какво всъщност знаеше Борков? Че го следим? Или че двамата с Никол не сме обикновени туристи? Откъде, по дяволите, бе научил за скандала с Тами? И защо се бе интересувал? Очевидно имаше свои хора в полицията на Гълф Шорс, но беше ли наясно, че работим в тандем с Морган? Това би променило всичко.

Дали лицето ми бе така зачервено и потно, както го чувствах?

Погледнах към кея. Очаквах да видя всеки момент как Рей и Пенкейк щурмуват Бастилията.

— Беше бившата ми жена — обясних аз. — Бях паркирал пред дома ѝ и тя го прие като обида.

— Мръсник! — възкликна Никол и ме удари по рамото. — Какво си правил в дома на онази откачалка?

— Не бях вътре! Бях отвън!

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Обеща ми да не се срещаш повече с нея! — Тя погледна Виктор и се оплака: — Изглежда, е пристрастен към нея. Не може да се откачи от кукичката. Всеки път, когато реша, че имаме бъдеще заедно, той прави подобна глупост.

Тя се изправи и захвърли салфетката си на масата. Страхотна актриса! Изпълнението ѝ май щеше да ни измъкне живи от кашата, в която бяхме попаднали.

— Не беше така — заоправдавах се аз и тръгнах след нея.

— Наистина ли? А как беше? — погледна ме гневно Никол. — Понякога ми идва да те удуша — добави тя и се насочи към носа на яхтата.

Грейс се изправи.

— Ще се погрижа за нея.

Борков се приведе напред, наведе глава и заговори тихо:

— Съжалявам. Ако знаех, изобщо нямаше да повдигам темата.

— Вината не е твоя, а само моя — въздъхнах тежко аз и се постарях да звуча искрено. — Не ми е лесно да забравя Тами... бившата.

Борков се усмихна.

— Предполагам, че много я бива в леглото.

Кимнах и погледна към Никол, сякаш се опасявах, че може да ме чуе.

— Най-добрата.

— Гледай Никол да не чуе това.

— Чуе ли, ще ме убие. Гаранция!

Борков кимна.

— Значи не знаеш нищо за бизнеса на баща ти, така ли?

— Абсолютно. И не искам да знам.

Надявах се да ми е повярвал.

Никол стигна носа на яхтата, преди Грейс да я настигне.

— Добре ли си? — попита Грейс.

— Не.

Никол се обърна към нея и изтри сълзите си с длан.

Винаги бе знаела, че някой ден актьорските курсове ще ѝ помогнат. И това се бе случило. Макар и не по начина, по който се бе надявала. Мечтаеше да се нареди сред най-големите звезди, но същата цел си поставяше всяка млада актриса в Холивуд. В този момент тя оцени ползата от всички курсове, които бе посетила.

— Джейк може да бъде такъв задник понякога — продължи Никол.

— Всички мъже са такива.

Никол въздъхна и впери поглед във водата.

— Май си права.

— Защо не го зарежеш? Ако още е влюбен в бившата, имам предвид. Трудно е да се бориш с подобна привързаност.

— Опитах се. Но все се връщам при него.

— Май си влюбена.

— Той е болен. Болестта му се нарича „Тами“. Бившата. А моята болест се нарича „Джейк“. Обичам този мръсник.

Грейс я погледна.

— Ти си красива. Можеш да имаш всеки мъж, когото пожелаеш. Защо точно него?

— Той е забавен. Кара ме да се смея — сви рамене Никол. — Не звучи като достатъчно сериозна причина, нали?

— Подобно качество може да бъде много привлекателно. — Грейс погледна към кърмата. — Искане ми се и Виктор да имаше малко чувство за хумор.

— Изглежда свестен.

— Не ме разбирай неправилно. Виктор е много добър с мен.

— Откога сте заедно?

— От година. Бях сервитьорка. Запознахме се в ресторанта, в който работех. Веднага си паднах по него.

— Мога да си представя — каза Никол и махна с ръка наоколо. — И ако това не е достатъчно, той изглежда чаровен.

— О, така е.

Никол забеляза, че в очите на Грейс заблестяха сълзи. Пресегна се и я докосна по ръката.

— Добре ли си?

— Добре съм. — Грейс подсмръкна и погледна над водата. — Поне бях.

— Случило ли се е нещо? Да не би Виктор да ти е изневерил?

— Де да беше толкова лесно.

— Какво има? — настоя Никол.

— Не мога да говоря сега.

Никол се поколеба, не знаеше дали да рискува или не. Можеше да се получи обратният ефект. И това да струва живота им. Тя обаче видя в изражението на Грейс нещо повече от тъга или ревност. Видя страх. Затова реши да поеме риска.

— Мога ли да те попитам нещо? — Никол се огледа, за да се увери, че са сами. — Даръл и Дарнел Уилбанкс?

Грейс ахна изумено. Огледа се притеснено, на лицето ѝ се изписа страх.

— Не познавам хора с такава фамилия.

— Напротив. Мисля, че си се запознала с тях на борда на тази яхта.

— Кой сте вие? — попита Грейс.

— Джейк излъга. Работим за баща му. Опитваме се да открием братята. Знаем, че са се качили на „Морска вещица“ посред нощ, след което са изчезнали безследно.

— Не мога да говоря сега.

Грейс понечи да се обърне, но Никол я хвана за ръката. Опита се да се измъкне, но Никол я стисна по-здраво.

— Не след дълго двамата с Джейк ще слезем от тази яхта, но ти ще останеш. Ако Борков е направил нещо с братята, ти също си в опасност. Не смяташ ли?

Грейс се поколеба, после въздъхна.

— Виктор ще ме убие.

— Не и ако зависи от нас.

— Не можете да ми помогнете.

— Може да ти прозвучи странно, но Рей, бащата на Джейк, е много печен. Може да се справи с всекиго. Само че първо трябва да те отведем на безопасно място. Каж ми какво знаеш.

Грейс поклати глава.

— Не мога.

— Не можеш да не ми кажеш. Това е единственият ти шанс да се измъкнеш от тази каша. Не се ли възползваш от него, ще затънеш до гуша в престъпленията на Борков.

— Наистина ли можете да го направите? Да ме отървете от него?

— Обещавам.

— Откъде да знам, че мога да ти имам доверие?

— Не знаеш. Но трябва да ми се довериш.

Грейс отново поклати глава.

— Така е. Не знам.

— Виж какво — каза Никол, — аз ти се доверих. Разкрих ти кои сме и какво правим. Животът и на двама ни е в ръцете ти. От теб зависи дали Борков ще ни убие или не.

Грейс я погледна.

— Затова ми се довери. Става ли?

Грейс изтри сълзите си.

— Добре. Но не тук. Когато отидем да пазаруваме, мога ли просто да изчезна с теб?

— Щях да ти предложа същото.

Благодарихме на Борков за гостоприемството. Той махна с ръка и отвърна, че удоволствието било негово. И добави:

— За вечеря ще приготвим нещо по-вкусно.

— Това беше великолепно — отвърна Никол.

— Можем и по-добре — усмихна се украинецът. — А на борда има и чудесни вина.

Никол се засмя.

— Започвам да огладнявам.

— Мисля си за омар термидор и „Шато Лафит Ротшилд“.

— Как успяваш да се опазиш толкова слаба? — обърна се Никол към Грейс.

— Понякога не е лесно.

— Тя, разбира се, се храни предимно с йогурт и плодове — обясни Борков.

— Така е — усмихна се Грейс, — но няма да пропусна омара.

Борков и Грейс ни изпратиха до трапа и когато слязохме по стъпалата, Грейс извика на Никол:

— Ще се видим в три.

— Ще те чакам.

Върнахме се на корабчето. Заварихме Рей и Пенкейк на масата с компютър пред тях.

— В един момент изтръпнах — каза Пенкейк. — Реших, че може да се наложи да се притечем на помощ.

— И на мен ми мина през ума — признах аз.

— Добре се справи — каза Рей.

Какво? Два комплимента за един ден? Рей започваше да омеква.

— Благодаря.

— Но ти, млада госпожице — обърна се той към Никол, — ти се справи отлично.

Погледна я.

— Така си е — намесих се аз. — Тази сцена с Тами беше феноменална. Не бих могъл да си я представя по-добре.

— Аз също — отвърна Никол с усмивка. — Но ти извади късмет.

— Аз? Защо?

— Защото мислех да ти ударя шамар — продължи да се усмихва тя. — Бях в удобна позиция.

— Удобна позиция? — засмях се. — Радвам се, че си размислила.

— Реших, че ще е прекалено мелодраматично.

— Нямах предвид Тами — каза Рей. — Макар че там се представи перфектно. И по всичко личи, че Борков се върза.

— За какво говориш тогава? — попитах аз.

Рей кимна на Пенкейк, който натисна няколко клавиша.

— Най-добре сами да го чуете.

Пенкейк пусна записа. Разговорът между Никол и Грейс. Слушах и гледах Никол с възхищение. Когато записът свърши, възкликнах:

— Това е невероятно! Ти си невероятна!

— Нима си се съмнявал? — отвърна Никол.

— Нито за миг — заявих с усмивка. — Тя беше готова да се пречупи. И звучеше така, сякаш искаше да каже още нещо.

— И ще го каже — заяви Никол. — Веднага щом я измъкнем от Борков. Уплашена е. Ние сме единствената ѝ надежда.

— Освен ако не размисли — каза Пенкейк.

Никол поклати глава.

— Не вярвам. Подозирам, че се чувства като в капан. И търси как да се измъкне. Може да го направи само с наша помощ.

— Ти си удивителна млада жена — каза Рей. — И макар Джейк да не иска да работи за мен, мога да наема само теб. Имаш невероятни качества.

— Надявам се, че имаш предвид интелекта ми — засмя се Никол.

— Разбира се. Макар да намирам и останалите ти качества за изключително полезни — отвърна Рей с усмивка.

— Ние, момичетата, трябва да се възползваме от това, с което ни е дарила природата.

Рей погледна часовника си.

— Предполагам, че след около час ще разберем от коя страна на барикадата ще застане Грейс.

— Идвам с вас — заявих аз. — В мола.

— Защо?

— Защото не искам да те оставям сама в една кола със Зума и Бойд.

— Грейс също ще бъде с нас.

— Ами ако те издаде? — попитах аз. — Така ще бъдеш оставена на милостта им, а аз знам какво означава това.

— Съгласен съм — каза Рей.

Той се изправи и порови из колекцията от оръжия, изложена на кухненския плот. Избра малък револвер и го връчи на Никол.

— Знаеш ли как да го използваш?

— Разбира се.

— Необходимо ли е? — попитах.

Рей взе още един револвер и ми го връчи.

— Искам и двамата да сте въоръжени. За всеки случай.

— Не е ли малко прекалено?

— Колата ти е застрахована, нали? — попита Пенкейк.

— Разбира се — отвърнах му.

— В такъв случай приеми оръжието като друг вид застраховка.

Това не ми хареса. Никак даже. Вярно, знаехме, че Борков, Зума и Бойд са от лошите. В това не можеше да има никакво съмнение. Но оръжията, които държахме в ръце, изведнъж превърнаха смътната заплаха в съвсем реална опасност. Не че имах нещо против огнестрелните оръжия или добрия стар юмручен бой, но да замесе Никол беше нещо съвсем друго.

— Може би ще открием друг начин да я измъкнем от яхтата — казах аз.

— Слушам те — отвърна Рей.

Замислих се за минута, но не ми хрумна нищо. Мразя, когато става така. Въздъгнах.

— Ако Грейс се отметне от уговорката, ще изложим Никол на опасност.

— Затова и ти ще бъдеш там — обясни Рей. — И то въоръжен.

— Онези двамата също няма да дойдат с голи ръце.

— Сам бих отишъл в мола — каза Рей, — но не мисля, че е разумно.

— Погрижете се да седнете отзад — посъветва ни Пенкейк. — Това ще ви осигури преимущество, ако нещата се объркат.

— Ти също предполагаш, че нещо може да се обърка, така ли? — попитах го.

Пенкейк сви рамене.

— Всичко може да се обърка. Чувал си онази поговорка: човек предполага...

— Това определено не ме успокоява.

— Не очаквам никакви проблеми — заяви Рей. — Мисля, че Борков прие всичко за чиста монета. И не подозира, че работите за мен.

— Грейс знае — обади се Никол. — Сама ѝ го казах.

Рей въздъхна.

— Така е. Затова ще бъдете въоръжени.

— Въпреки всичко не ми харесва — казах аз.

— Да се откажеш ли искаш? — попита Рей. — Ще намериш друг начин да измъкнеш Грейс?

Беше мой ред да въздъхна.

— Не. Ако Грейс може да даде показания срещу Борков, рискът си заслужава.

— Добре — съгласи се Рей. — Дватамата с Пенкейк ще отидем на паркинга и ще ви проследим. Искаме да се уверим, че Зума и Бойд ще ви оставят в мола.

— Ще свържа телефона ти с моя — каза Пенкейк. — Ако нещо се обърка или дори само заподозрем нещо гнило, ще се притечем на помощ.

— Оперативната работа изисква гъвкави планове — заяви Рей. — Никой не е в състояние да предвиди всички варианти.

— Знам.

— От теб се иска да измъкнеш Грейс и Никол, без да събудиш подозренията на Борков — продължи Рей.

— Ще се държа естествено. Обичам компанията на красиви жени.

— Точно така. Бъди себе си — обади се Никол.

— Много смешно!

— Не забравяйте основната цел — каза Рей. — На първо място е вашата безопасност. Затова действайте умната. Едва на второ място

идва задачата да измъкнете Грейс колкото е възможно по-гладко.

— Добре — отвърнах аз. — Къде ще се срещнем в мола? Има магазин за дамско бельо, нали? „Виктория Сикрет“ или нещо подобно?

— Перверзник — възкликна Никол. — Не, по-добре в някой голям магазин за дрехи. „Белк“ например. В него винаги има много хора, освен това се намира близо до паркинга.

— Предпочитам нейния вариант — каза Рей.

— Аз пък бих избрал предложението на Джейк — обади се Пенкейк.

— Не се и съмнявам — отвърна Никол.

— Предполагам, че в миниатюрното дамско бельо има нещо привлекателно.

Никол се засмя.

— Добре, значи решено. „Белк“. — Рей кимна на Пенкейк. — Да действаме.

— Ами ако онези типове ви видят? — попитах аз.

— Подготвили сме се.

Разбира се, че се бяха подготвили.

Рей порови в големия си черен сак и започна да вади дрехи. Пенкейк облече сив суичър с качулка и я нахлупи над рижата си коса. Рей измъкна непромокаемо яке и смачкана рибарска шапка, окичена с блесни, плувки, кукички и прочие. После отиде до кърмата на корабчето и се върна с чифт въдици. Връчи едната на Пенкейк, който попита:

— Как изглеждаме?

— Като двама стари рибари — отвърна Никол.

Рей провери компютъра. Увеличи изображението и огледа „Морска вещица“.

— Изглежда спокойно. Да вървим.

Двамата с Пенкейк слязоха на кея и се отдалечиха небрежно. Бяха опрели въдиците си на рамо, а Рей носеше черния сак. Наистина приличаха на рибари.

Измислих чудесно оправдание. Заявих, че трябва да си купя афършейв, а може би и самообръсначка. И нови чорапи. Репетирах го наум, докато не останах доволен от резултата. Целта ми бе да прозвучи небрежно. „Благодаря, че ме вземате с вас“ или нещо подобно. Лъжите ми обаче се оказаха излишни. Осигурих си възможността да тръгна с Никол и Грейс неподозирано лесно.

Точно в три часа Грейс, Зума и Бойд слязоха по трапа и тръгнаха към нашето корабче. Двамата с Никол чакахме на палубата. Никол се бе преоблякла в джинси и широка тревистозелена блуза. Аз се бях спрял на джинси, черна тениска и сиво яке.

— Нещо против да дойда с вас? — попитах аз.

— Съвсем не — отвърна Грейс. — Ще ни носиш торбите с покупките.

— Радвам се да ви бъда от полза.

Зума и Бойд не трепнаха.

— Да тръгваме — каза Зума.

Прекосихме кея и се отправихме към паркинга. Зума натисна дистанционното и отключи голям черен джип. После се настани зад волана, Бойд седна до него, а за нас тримата остана задната седалка. Дотук добре. Когато напуснахме паркинга, видях пикапа на Рей зад нас. На достатъчно голямо разстояние, за да не го забележат. Въпреки това не извадих ръката си от джоба на якето.

Стигнахме мола само след десет минути. Докато пътувахме, Зума и Бойд не изрекоха и една дума. Изглеждаха разсеяни, явно си мислеха за нещо съвсем друго. Вероятно за онова, което Борков им бе поръчал да свършат. Никол и Грейс разговаряха, но съвсем малко. И двете бяха напрегнати и това си личеше по гласовете им и по изправената стойка на Грейс, която гледаше право пред себе си и стискаше дамската си чанта толкова здраво, че кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели. Представях си как се моли джипът да върви по-бързо и да стигне до мола по-рано, как копнее да изскочи навън, на свобода.

Най-накрая Зума спря пред входа на „Белк“. Слязохме.

— Ще се върнем в четири и половина — каза той. — Ще ви чакаме тук. Не закъснявайте. — След което потегли, без да дочака отговор.

Когато влязохме в мола, напрежението не напусна Грейс. Тя стискаше юмруци и се оглеждаше непрекъснато, сякаш очакваше всеки момент да се случи нещо лошо.

— Вече си в безопасност — направих опит да я успокоя.

— Така ли?

— Определено.

— Не познаваш Виктор Борков — отвърна тя. — Той има дълги ръце.

— Вече не.

Грейс ме погледна.

— Увереността е хубаво нещо. Прекалената увереност — не чак толкова.

— Когато се запознаеш с Рей, ще промениш мнението си.

— Това баща ти ли е?

— Да.

Грейс погледна първо Никол, после мен.

— Според Никол той е много печен.

— Така е. Пенкейк също.

— Пенкейк?

— Ще видиш.

Открихме Рей и Пенкейк на щанда с козметика. Пенкейк пробваше различни парфюми. Държеше се като четиринадесетгодишно хлапе. Повечето мъже си остават четиринадесетгодишни момчета през целия си живот и така и не достигат зрялост. Сякаш определени участъци от мозъка на мъжа отказват да еволюират. Пенкейк е типичен пример за това. Повечето хора — Рей със сигурност, а вероятно и Никол — ще кажат, че и аз попадам в тази категория. Отказвам да еволюирам.

— Нов парфюм ли търсиш? — попита Никол.

— Нещо подходящо за една млада дама, с която си прекарвам времето напоследък.

— *Прекарвам си времето?* Така ли го наричаш?

— Стига приказки — каза Рей и протегна ръка към Грейс. — Аз съм Рей. Това е Пенкейк.

— Приятно ми да се запозная и с двамата.

— Разбрахме, че имаш информация за нас — продължи Рей.

Грейс погледна Никол.

— Те слушаха нашия разговор — обясни Никол.

— Но как?

— Това не е важно — отвърна Рей. — Важното е да те измъкнем от Борков. — Рей се огледа. — Да намерим място, където да поговорим.

Пенкейк, разбира се, ни поведе към заведенията за бързо хранене. Но тъй като обядът бе минал, а вечерята бе още далече, много малко маси бяха заети. Разположихме се около една в задната част. Наблизо нямаше никой.

— Е, казвай! — обърна се Рей към Грейс.

— Какво да кажа?

Рей се облегна на масата и я погледна в очите.

— Грейс, не се прави, че не разбираш. Знаеш какво ме интересува. Братята Уилбанкс. Какво се случи с тях?

— Ако ви кажа, какво ще се случи с мен?

— Зависи от информацията, с която разполагаш.

Тя се поколеба и попита:

— Ами ако е нещо, което може да прати Виктор в затвора? И да изложи живота ми на опасност?

— Какво означава това?

— Вижте, не съм глупава. Ясно ми е, че Виктор върши незаконни неща, но винаги съм се старала да стоя по-далече от тях. — Погледът ѝ обходи помещението. — Дори не искам да знам с какво точно се занимава.

— Но?

— Онази нощ... Стучи се нещо, което промени всичко.

— Братята Уилбанкс?

Грейс кимна. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя взе салфетка от масата и ги изтри.

— Дишай дълбоко — посъветва я Рей. — Отпусни се. Разкажи ми какво се случи.

И тя започна да разказва. Как Даръл и Дарнел се качили на борда. Колко добре ги посрещнал Виктор. Как ходили за риба. Как яли и пили. Колко приятно минавало времето. Как прекалила с алкохола и дори взела метамфетамин, който Даръл ѝ предложил.

— Рядко правя такива неща — уточни Грейс.

— И тогава се случи нещо? — попита аз.

Грейс продължи да разказва. Как отишла да си легне, но ѝ се завил свят. Как отишла в трапезарията, за да си вземе джинджър ейл. Как видяла Даръл и Дарнел, омотани с тиксо и железни вериги с голям метален диск.

— Зума и Бойд просто ги бутнаха зад борда — каза тя. — И железото повлече Даръл и Дарнел. Във водата напред... нищото.

— Живи ли бяха? — попита Никол.

Грейс кимна.

— Да. — Тя покри лицето си с шепи. — Беше ужасно.

— Някой знае ли, че си видяла всичко? — попита Рей.

— Не. Не... точно...

— Какво означава това? — попита Пенкейк.

Грейс подсмръкна и отново избърса сълзите си.

— Беше ми много зле... заради алкохола и мета. И когато видях онази сцена, повърнах. Опитах се да се овладеея, но не се получи. — Тя разтри слепоочията си. — Виктор ме чу и слезе долу. Попита какво ми е. Обясних му, че съм прекалила с пиенето.

— И той ти повярва?

— Така мисля.

— Виктор там ли беше? — попита Рей. — На палубата, когато се случи всичко това?

Тя кимна отново.

— Виктор даде заповедта.

Положението бе по-лошо, отколкото очаквах. Виктор не само бе убил братята. Предполагах, че това е било неизбежно. Но да ги хвърли живи през борда? Овързани с железни вериги? Как е възможно някой да направи това?

— Добре — заяви Рей. — Ето какъв е планът. Ще те заведем при Боб Морган от полицията. Той разследва изчезването на братята Уилбанкс и две убийства, които най-вероятно са свързани.

— Жената, която са застреляли в „Пойнт“? — попита Грейс.

— Тя е едната жертва.

— И смятате, че Виктор е замесен?

— Определено. Както и в смъртта на Раул Гомес.

Грейс облещи очи.

— Раул? И той ли е убит?

— Явно го познаваш — отвърна Рей.

— Идвал е на яхтата няколко пъти. Често се движеше в компанията на Карлос Фернандес.

— Кой е той?

— Някакъв тип, който работи за Виктор понякога. Не го познавам добре. Срещала съм го само два пъти.

— Какво по-точно работи?

— Нямам представа. Винаги когато искаха да обсъдят нещо — Карлос, Раул и Виктор — Виктор ме молеше да ги оставя насаме.

— Не ти ли се струваше странно?

— Не. Виктор често води поверителни разговори.

— Планирането на поредното поръчково убийство определено попада в тази категория — отбелязах аз.

Очите на Грейс отново се наляха със сълзи.

— Майка ми ме предупреждаваше за Виктор. Казваше, че не е добър човек. Дори го нарече опасен тип. Реших, че е разстроена, защото е много по-възрастен от мен... явно е видяла в него нещо, което аз съм пропуснала.

— Майките имат силно развита интуиция — отбелязах аз.

Грейс наведе глава и заби поглед в масата. Можех да си представя какви мисли се въртят в главата ѝ в момента. Разкайваше се за решението си да тръгне с Борков. Което всъщност бе довело до ситуацията, в която бе изпаднала в момента. Вероятно се разкайваше и за решението си да ни се довери. Опасяваше се, че Борков ще ѝ отмъсти каквито и гаранции да ѝ дадем. Нищо чудно, че търсеше начин да се измъкне от тази каша.

Накрая Грейс вдигна глава и погледна Рей.

— Трябва ли да разкажа на полицията какво съм видяла?

— Разбира се. Нали ченгетата трябва да арестуват Виктор и екипажа му.

— А после какво? Да свидетелствам срещу тях в съда?

Рей кимна.

Грейс поклати глава и заговори с разтреперани устни:

— Няма да стигна до съдебната зала. Виктор ще намери начин да се отърве от мен.

— Той ще бъде в затвора — отвърна Никол.

Грейс се засмя горчиво.

— Това въобще няма да го спре. Има толкова връзки... Дори губернаторът на щата е идвал на „Морска вещица“.

— Ще бъдеш в безопасност — увери я Рей.

— Много ми се иска да ви повярвам — въздъхна тя, изправи гръб и се огледа. После раменете ѝ увиснаха и тя сведе очи към дланите си. — Предполагам, че вече няма връщане назад.

Рей се изправи.

— Ще позвъня на Морган и ще уредя среща.

Грейс погледна мъжа, който стъпи на верандата. Изглеждаше много печен. Сериозен, делови. Дали не беше полицаят, на когото Рей бе позвънил? Как се казваше? Мартин? Морган? Нещо подобно.

Тя седеше на верандата на крайбрежната къща. Очевидно това бе офисът на *Детективски услуги „Лонгли“*, компанията на Рей. Подходът му не ѝ се струваше особено професионален. Започнаха да се прокрадват съмнения. Коя фирма за детективски услуги използва за офис крайбрежна вила? Тези хора наистина ли бяха професионалисти? Нима бе допуснала невероятно глупавата грешка да се забърка с тях? Да се опълчи срещу Виктор? Той можеше да е всякакъв, но никой не можеше да отрече, че е професионалист, да не говорим колко упорит, решителен и безмилостен можеше да бъде. Никога не изпитваше колебание или съжаление.

Непознатият се представи като Боб Морган от отдел „Убийства“. Седна срещу нея и се усмихна леко. Явно се надяваше това да я успокои. Не се получи. Нищо не бе в състояние да я успокои в момента. Гърлото ѝ бе стегнато, а дланите ѝ покрити с пот. Признаци, които издаваха страха, който я бе обзел.

— Кажи ми — започна Морган направо.

Без „Здравей“ или „Как си?“. Направо на въпроса.

— Не знам — отвърна Грейс. — Може би е грешка...

Морган погледна Рей, поколеба се, после опря лакти на ръба на масата и се наведе напред.

— Разбирам, че си уплашена, а страхът разколебава човек. Но трябва да чуя лично от теб какво си видяла.

Грейс прокара пръсти през косата си, вдигна поглед към няколкото облачета, които се носеха по иначе лазурното небе, и въздъхна. Нямаше връщане назад. Затова разказа на Морган какво се бе случило. Той я изслуша. Слава Богу, не я прекъсваше с въпроси, а я остави да излее всичко. Оказа се много по-лесно, отколкото бе

очаквала. Сякаш бе издишала, след като дълго време бе задържала дъха си.

Морган мълчеше, явно обмисляше това, което беше чул. Накрая попита:

— Борков ли даде заповедта? Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Беше там. Даде знак на Зума и Бойд.

— Какъв знак?

— Както обикновено. Леко кимване и махване с ръка. Много го бива в това. Да дава заповеди, имам предвид.

— Борков каза ли нещо?

— Не чух. Но онези двамата правят какво им каже Виктор. И не правят нищо, без той да им нареди.

— Някой друг видя ли какво стана? Някой от екипажа?

— Не мисля.

Морган кимна, бръчката на челото му стана още по-дълбока.

— Това проблем ли е? — попита Грейс.

— Възможно е — почеса се по ухото Морган. — Твоята дума срещу показанията на тримата.

— Казвам ви какво видях.

— Знам. Но преди това си пила и си вземала метамфетамини. Прав ли съм?

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Всичко пред погледа ѝ се замъгли.

— Знаех си, че идеята е лоша. — Грейс се огледа. — Трябва да се върна. Да се престоря, че нищо не се е случило.

— Според мен това не е вариант — каза Джейк.

Тя го погледна.

— Защо?

— Първо, минава пет часът. Зума и Бойд са пристигнали в мола. Потърсили са ни, не са ни открили и са позвънили на Борков. Той вече знае, че нещо не е наред.

— Мога да кажа, че съм изгубила представа за времето. Че съм ги търсила, но не съм ги намерила. И че съм взела такси до пристанището.

— Без да позвъниш на Виктор? — попита Джейк. — Без да го попиташ къде са Зума и Бойд?

Тя стисна здраво очи в опит да сдържи сълзите си.

— Наистина ли смяташ, че Борков ще се върже? — продължи Джейк.

Той беше прав и Грейс го знаеше. Борков веднага щеше да разбере истината. И ако тя все пак бе успяла да го заблуди онази нощ на палубата, сега нямаше да има същия късмет. Господи, как бе успяла да се забърка в такова нещо? Знаеше какво ще каже майка ѝ, дори чуваше гласа ѝ в главата си: „Сами създаваме всичките си проблеми“. Което беше абсолютна истина. Защо не можеше да върне времето назад?

— Ти си в правото си да постъпиш както желаеш — отвърна Морган. — Но те съветвам да не се връщаш.

Тя го погледна, но не каза нищо.

— И още нещо, не можем да ти осигурим охрана, ако се намираш на борда на „Морска вещица“.

— А тук можете ли да ме защитите?

Морган сви рамене.

— Ако ни позволиш.

Това беше. Грейс се намираше в безизходица. Как бе позволила да се стигне дотук? Да избира между Виктор и ченге, което изобщо не познава? На което не знае дали може да се довери? И няма представа дали може да изпълни обещанието си, или само ѝ хвърля прах в очите, за да улови едра риба като Виктор. Да направи кариера.

А Виктор можеше да се добере до всекиго. Само преди два месеца Грейс бе обядвала с него и някакъв мъж, когото виждаше за пръв път. Много неприятен човек. Висок, слаб, с надупчено от акне лице и толкова черни очи... по-черни от въглен. Като на акула. Пронизваше я с поглед, който сякаш разкъсваше бикините и тънкото парео, което носеше. Виктор се преструваше, че не забелязва, но напротив. Не пропускаше нищо. Тогава той не каза нищо. Защо? Защото такава бе ролята ѝ. Залъгалка за очите. Лъскава играчка, която раздвояваше вниманието на онзи, когото Виктор манипулираше в момента. Грейс бе играла тази роля десетки пъти.

След като екипажът разчисти масата и двамата мъже запалиха пури, Виктор ѝ даде знак да ги остави сами. Едва забележимо движение с китката. Грейс знаеше какво означава това. Време за бизнес. Време да си тръгне.

Грейс помоли да я извинят и се качи на горната палуба. През цялото време чувстваше как погледът на непознатия я следи. Свали пареото и се излегна на шезлонга. Морето бе спокойно, не се долавяше и най-слабия порив на бриз. Виктор очевидно не подозираше, че гласовете им могат да стигнат до горната палуба. Грейс не чу всичко, което си казаха, особено думите на непознатия, който говореше с тих дрезгав глас, но бе очевидно, че той е притеснен от нещо. Беше загазил. Виктор го успокои, че всичко ще бъде наред, че никога няма да получи обвинение, тъй като има приятели в главната прокуратура на щата и дори в кабинета на губернатора, който също ще се намеси в случай на необходимост.

След като Виктор бе в състояние да направи това, за него щеше да бъде детска игра да открие и Грейс, в колкото и дълбока дупка да се свреше.

Морган я върна към настоящето с думите:

— Виж какво, Грейс, започваме сериозно да разследваме Борков. Ще положим всички усилия това да не се разчуе, но предполагам, че той ще разбере. Виктор Борков е доста хлъзгав тип. Пипалата му стигат навсякъде. Ще разбере, че е обект на полицейско разследване. Ще събере две и две. Хвърлил е двама души в океана, ти си била на борда, а сега си изчезнала... или най-малкото си започнала да се държиш странно... — Морган сви рамене. — Предполагам, че Борков те държи изкъсо и обстоятелството, че си пропуснала срещата с горилите му, ще го накара да застане нащрек. Какво мислиш?

— Че съм прецакана — отвърна Грейс.

— Или спасена — каза Джейк.

— Да бе, да. Ти не познаваш Виктор.

— Ще те настаня в тайна квартира — каза Морган. — Под полицейска охрана.

— Това няма да го спре.

— Справяме се доста добре в подобни случаи — отвърна Морган.

— Но не достатъчно добре. — Грейс поклати глава. — А майка ми?

— Ще уредим и нейната охрана, ако е необходимо.

Грейс се приведе напред, зарови лице в шепи и заплака. Джейк постави ръка на рамото ѝ, при което тя трепна за миг.

— Всичко ще бъде наред — каза той.

Тя изправи рамене.

— Не мисля. Вие с Никол също сте загазили. — Грейс погледна първо него, после Никол. — Виктор винаги разчиства докрай. Никога не оставя нищо на случайността.

— Повярвай ми — обади се Морган. — Всичко ще се нареди.

Луд ли беше този човек? Наистина ли не разбираше с кого си има работа? Изглеждаше силен и компетентен, но дали не се лъжеше? Или просто бе поредното тъпо ченге, което си въобразяваше, че може да се справи с всеки проблем?

— Но след като свидетелите ще бъдат трима срещу един, каква полза от мен? — попита Грейс.

— Разполагаме с още един свидетел — обясни Морган.

— Кой? Някой от екипажа?

Полицаят поклати глава.

— Не. Нямаме такъв късмет. Но приятелката на Даръл ги е откарала на брега онази сутрин. Чула е лодката, която е дошла да ги вземе. Не е видяла хората на борда, но една жена, която излязла да потича рано, зърнала братята в компанията на двама души, които — ако съдим по описанието й — са Зума и Бойд. Четиримата са се качили на моторница, която ги е откарала на много голяма яхта.

— Освен това имаме точните координати на „Морска вещица“ по това време — обади се Рей.

— Откъде?

Той сви рамене.

— Достатъчно е да знаеш, че разполагаме с тази информация.

— Разбираш ли — обясни й Морган, — няколко свидетели могат да потвърдят, че Даръл и Дарнел са били на „Морска вещица“, което ще придаде повече достоверност на твоя разказ.

— В такъв случай арестувайте Виктор — каза Грейс. — А също Зума и Бойд.

— Всяко нещо с времето си. Трябва да съберем още информация, ако искаме обвиненията да издържат в съда.

— Каква например? — попита Грейс.

Морган се усмихна.

— Ще разберем, когато се поровим в делата на Виктор. Винаги откриваме достатъчно улики.

— А какво ще правя аз? Ще се включа в Програмата за защита на свидетели? Страхотно.

— Съмнявам се, че ще се стигне дотам — отвърна Морган. — Но това също може да бъде уредено, ако се налага.

— И да зарежа живота си? Приятелите? Семейството?

В интерес на истината, тя нямаше никакви приятели. Поне не и такива, които можеше да нарече истински. Беше скъсала с тях, когато бе тръгнала е Виктор. Не беше чувала приятелките си от гимназията поне от една година. Щеше ли да липсва на някоя от тях, ако изчезнеше внезапно? А единственият ѝ роднина бе майка ѝ. Щеше ли тя да се включи в Програмата за защита на свидетели и да последва дъщеря си? Щеше ли да е справедливо да го поиска от нея? Грейс сама си беше виновна. Тя бе направила грешен избор. Имаше ли право да съсипе живота на майка си заради своя грешка? Какво друго ѝ оставаше обаче...

— Както казах — отговори Морган, — едва ли ще се стигне дотам.

— Защо не?

— Борков може да е опасен тип, но все пак не е глава на някоя мафиотска фамилия. Ръцете му не са толкова дълги.

— Наистина ли? Не мога да го докажа, но мисля, че е свързан с наркотрафика от Мексико. С един от картелите.

— Вярно е — съгласи се Рей, — но по техните стандарти той е съвсем дребен играч. Във всеки случай, не е достатъчно голям, за да поемат каквито и да било рискове.

— Откъде знаете?

— Имам си източници.

— А възможно ли е те да грешат? — попита Грейс.

— Не — отвърна Рей. — Истината е, че ако картелите сметнат Борков за проблем, сами ще се погрижат за решаването му. Такива като Борков с лопата да ги ринеш.

— Може би това е най-доброто решение — каза Грейс. Едната група престъпници да избие другата.

— Не бих имал нищо против — заяви Морган. — Междувременно ще потърся къде да те настаним. А дотогава може ли да остане тук? — обърна се той към Рей.

— Няма проблем.

Грейс въздъхна.

— Не издържам повече. Продължавам да мисля, че е най-добре да се върна. И да се престоря, че всичко е наред.

Рей кимна на Пенкейк, който отвори една папка и прелисти документите в нея. Извади снимка двадесет на двадесет и пет и я плъзна по масата към Грейс. Тя я взе и се взря в лицето на много красива блондинка с очарователна усмивка и светлосини очи.

— Познаваш ли я? — попита Пенкейк.

— Не. Никога не съм я виждала. Коя е тя?

— Бившата Грейс.

— Какво?

— Казва се Мариан Бътлър. Готвила е магистратура във Флоридския университет, преди да се запознае с Борков. Тръгнала с него и зарязала магистратурата. Случило се преди две години. Шест месеца по-късно изчезнала. Оттогава никой не я е виждал.

— Какво е станало с нея?

— Нямам представа — отвърна Пенкейк. — Но предполагам, че плува в компанията на Даръл и Дарнел.

Грейс поклати глава и очите отново се навлажниха.

— Било е само шест месеца преди да напусна работата си заради Виктор.

— Забелязваш ли нещо да се повтаря? — попита Пенкейк.

Възможно ли бе да е истина? Възможно ли бе Виктор да е убил предишната си приятелка? Или Рей и останалите си бяха измислили всичко, за да си гарантират сътрудничеството ѝ? Грейс обаче си спомни една снимка. Поставена в малка рамка на нощното шкафче в спалнята на Виктор в Нейпълс. Случи се само няколко седмици след като се нанесе там. Грейс попита Виктор за снимката. А той отвърна, че е купил рамката с нея, след което я извади и накъса на парчета. Това момиче ли бе на снимката? Грейс си спомняше, русата коса, но нищо друго.

Телефонът на Морган извънтя и той вдигна. Изслуша онова, което му казаха, и затвори. Стана и обяви:

— Имаме един свидетел по-малко.

— О! — възкликна Джейк.

— Беше Старкс. Някой е застрелял Хедър Маком. И родителите ѝ.

— Коя е тя? — попита Грейс.

— Приятелката на Даръл. Момичето, което е било с тях на онзи плаж.

Морган спря до бордюра близо до мястото, където стоеше Старкс и разговаряше по телефона. Двамата с Рей го последвахме. Бяхме оставили Грейс у Рей в компанията на Пенкейк и Никол. Пенкейк за охрана, а Никол за утеха. Освен това не исках Никол да види това, което знаех, че ще открием.

Кварталът, обитаван предимно от представители на средната класа, изглеждаше тих, подреден, добре поддържан. Единственото изключение бе домът на семейство Маком — стара бяла къща с леко наклонен покрив от сиви керемиди — който гъмжеше като кошер. Пред вратата стояха няколко униформени полицаи, които погледнаха към нас, когато слязохме от колите.

Когато се приближихме, Старкс прекрати разговора и прибра телефона в джоба си.

— С какво разполагаме? — попита Морган.

— Три жертви. Госпожа Маком е отзад, съпругът и дъщерята са вътре. Убити с по един изстрел. В стила на мафиотските екзекуции.

— Покажи ми — каза Морган.

Последвахме Старкс, заобиколихме къщата и тръгнахме покрай гъстия жив плет, който отделяше имота от съседния. Задният двор бе просторен, ограден отново с ниски храсти. Част от него бе заета от бетонна тераса, над която се издигаше подвижна тента на зелено-бели райета. В единия край на терасата бяха разположени две маси от ковано желязо, всяка с по четири стола, а в другия — масивен грил от неръждаема стомана. Това бе мястото, където семейство Маком се бе забавлявало и бе прекарвало свободното си време. И където никога повече нямаше да се забавлява.

Алея, застлана със ситен чакъл, разделяше двора на две. Дясната половина бе предназначена за цветя — червени, жълти и бели рози и лавандула изпълваха въздуха със сладникав аромат. Лявата бе превърната в зеленчукова градина — предимно домати, високи до

коленете, тиквички, плъзнали по земята между тях, и малко царица по края.

Там лежеше тялото.

Покойната госпожа Маком.

Бе паднала с лице към земята, в основата на черепа ѝ се виждаше една-единствена рана, а в дясната си ръка стискаше мръсна кърпа. По всичко изглеждаше, че изобщо не бе разбрала какво я е сполетяло.

Близо до нея един от криминалистите снемаше отпечатък от меката пръст и изливаше зъболекарски цимент във вдлъбнатината. Появи се служител на „Съдебна медицина“ с черен найлонов чувал в ръка.

— Готови ли сте да вдигнете тялото? — попита Старкс.

— Веднага щом позволите — отвърна криминалистът.

— Действайте — кимна Старкс. — Следите принадлежат на двама души — обърна се той към нас и посочи с брадичка. — По всичко изглежда, че са влезли спокойно в двора, промъкнали са се зад гърба ѝ и са я застреляли.

— Някой от съседите да е видял или чул нещо? — попита Рей.

— Не. Вероятно са използвали заглушител. А храстите наоколо допълнително са притъпили звука.

— Това определено не е случайно — отбеляза Рей. — И тези типове определено не са аматьори.

Старкс сви рамене.

— Така изглежда. — Той въздъхна и каза: — Да влезем вътре.

И тръгна към къщата. Ние го последвахме.

— Няма следи от проникване с взлом — продължи той. — Вътре нищо не е пипано.

Така беше. Тялото на Хедър Маком лежеше настрани близо до масата в трапезарията. На самата маса имаше отворен учебник по история, тетрадка със спирала и лилава химикалка, всичките опръскани с капки кръв и парченца мозък и кости. Същото се отнасяше и за покривката, и светлосивия килим под тялото ѝ. Заобиколих трупа, като внимавах да не стъпя върху петната кръв. Хедър също имаше една-единствена входна рана в тила, леко вдясно от центъра. В резултат на което челото ѝ сякаш бе експлодирало. Буквално.

— И тя не е разбрала какво се случва — отбелязах аз.

— Затова мисля, че са използвали заглушители — отвърна Старкс и потри врата си. — Мразя тези неща.

— Къде е господин Маком? — попита Рей.

— Горе. В банята.

Качихме се на втория етаж и тръгнахме по коридора, който водеше до спалнята на родителите. Убийците наистина не бяха докоснали нищо. Всичко изглеждаше наред. Нищо не бе съборено, преобърнато, взето. Напълно според очакванията. В края на краищата не ставаше въпрос за обир. А за поръчково убийство. Зад което стоеше Борков. Несъмнено.

В банята не бе толкова чисто, колкото долу. Маком лежеше свит в ъгъла под душа, а белите плочки зад него бяха опръскани със същата смес от кръв, кости и мозък, която бях видял край тялото на Хедър. Лицето му бе обляно в кръв, тъй като куршумът бе влязъл точно под лявото му око. Върху гърдите му лежеше кърпа, напоена с кръв.

— Явно е видял убийците. Предполагам, че тъкмо е бил приключил с душа, когато те са влезли. Опитал се е да се прикрие с кърпата. В нея също има дупка. Сякаш я е вдигнал, за да предпази лицето си, когато е видял пистолета. — Старкс сви рамене. — Не че му е помогнало.

Меко казано.

— Сега вече знаем какво са правили Зума и Бойд, докато ние бяхме в мола — отбелязах аз.

Рей кимна.

— Затова изчакаха до три часа, преди да ви оставят в мола. Изчакали са Хедър да се върне от училище.

— Всичко е планирано и извършено изключително хладнокръвно — каза Морган.

— И още как — добави Рей.

— Какво следва сега? — попитах аз.

Морган подрънкваше с ключовете в джоба си, докато обмисляше вариантите.

— Мисля, че е време да си поговорим с Борков и екипажа му.

— Смяташ ли, че идеята е добра? — усъмних се аз.

— Няма да се крием повече. Ще действваме открито. Ще го притиснем. Ще го принудим да направи нещо глупаво.

— Например?

— Няма да знаем отговора, докато не опитаме. В едно съм сигурен, престъпниците правят грешки. А когато са поставени под напрежение, правят големи грешки. Време е да поставим Борков под напрежение.

Виктор Борков прояви обичайното си благородство и великодушие. Макар и не от самото начало. Когато тримата с Морган и Рей пристигнахме на кея до „Морска вещица“, бяхме посрещнати от Зума и Бойд. И двамата се мъчеха да изглеждат като истински бодигардове, които охраняват подножието на мостчето. Зума издуваше мускули и се правеше на страшен. Какъвто предполагам, че наистина беше. Също и Бойд. Морган показва полицейската си значка, но и това не постигна очаквания ефект. Най-накрая Борков се появи на борда и ни покани да се качим. Зума и Бойд се завъртяха като пумпали и ни позволиха да минем покрай тях, след което ни последваха. Не ми харесваше, че са зад гърба ми, но се чувствах по-добре в компанията на Рей и Морган. Особено на Рей. Баща ми също може да бъде страшен.

Настанихме се около масата на задната палуба, където по-рано двамата с Никол бяхме обядвали. Борков ни предложи напитки, които отказахме, след което ни попита какво може да направи за нас.

— Да отговорите на няколко въпроса — отвърна Морган.

— Винаги се радвам да помогна на представителите на закона — заяви Борков, запали пура и се облегна на стола си.

Изглеждаше спокоен и невъзмутим.

— Радвам се да го чуя, господин Борков — каза Морган.

— Моля ви, наричайте ме Виктор.

— Бих искал да разбера, господин Борков — продължи Морган, вперил поглед в Зума и Бойд, които стояха зад гърба на шефа си като добри войници, — къде бяха вашите хора този следобед?

— Тук-там — отговори Зума.

— Интересува ме повече там, отколкото тук — поясни Морган. — Къде отидохте, след като оставихте Грейс, Никол и Джейк в мола?

— Не помня — отвърна Зума и погледна Бойд. — А ти помниш ли?

Бойд сви рамене.

— Пазарувахме.

— Какво?

— Това-онова.

Морган кимна.

— Значи били сте тук-там и сте пазарували това-онова? Прав ли съм?

— Горедолу — усмихна се Зума.

Борков дръпна от пурата си и прогони с ръка облачето дим.

— За какво става въпрос?

— Мисля, че знаете — обади се Рей.

— Аз ли? И какво мислите, че знам?

— Как едно семейство е намерило смъртта си.

— И кое е това семейство?

Трябва да призная, че Борков проявяваше невероятно хладнокръвие. Потърсих по лицето му признаци за напрежение, но не открих нито един. Той владееше положението. Той беше и съдия, и прокурор, и съдебни заседатели, и... всичко. Изобщо не се страхуваше от някакъв дребен държавен служител като Морган.

— Семейство Маком — казах аз. — Нали се сещате, приятелката на Даръл Уилбанкс и нейните родители.

— Не ги познавам.

Погледнах го право в очите.

— Но познавате... или по-точно, познавали сте Даръл и Дарнел.

— Не мисля.

Морган се приведе напред.

— Вижте какво, Борков, ще ви го кажа съвсем ясно. Една жена бе убита в „Пойнт“. Съпругата на човек, с когото сте се конкурирали за някакъв имот. После изчезнаха братята Уилбанкс. И то от тази яхта. — Борков понечи да възрази, но Морган го спря с ръка. — После един тип на име Раул Гомес получи куршум в главата. А сега загина цяло семейство.

— Това трябва ли да ми говори нещо? — попита украинецът сред облак тютюнев дим.

— Всички пътища водят към Рим — каза Морган. — И всички тези хора са били свързани с вас.

— Не мисля. Нямам представа за какво става въпрос.

— Разполагаме със свидетели, които твърдят друго.

Борков изтръска пепелта в пепелника, оставен до левия му лакът.

— Къде е Грейс?

— Мислех, че е тук — отвърнах аз.

Борков ме удостои със смразяващ поглед.

— Доколкото си спомням, тя излезе с теб.

— Изгубихме се в мола. Предположих, че се е върнала с тези двамата. Да не би да не се е прибрала?

Борков се изправи.

— Мисля, че приключихме.

— Имам още няколко въпроса — каза Морган.

— Не ми харесва тонът ви. Не ми харесва, че идвате тук и ме обвинявате.

— Не съм ви обвинил в нищо, господин Борков. Засега.

— Напротив. Затова ви моля да напуснете. Ако искате да разговаряте с мен или решите да душите около бизнеса ми, извадете си заповед за обиск.

— Ще го направим непременно — отвърна Морган и стана. — Ще се видим скоро, господин Борков. Много скоро.

Когато стигнах до мостчето, а Рей и Морган вече бяха изминали половината разстояние до кея, Борков пристъпи зад мен и каза тихо:

— Значи не работиш за баща си, а? Излъга ме и това ще се окаже най-голямата грешка в живота ти.

Обърнах се към него.

— Правил съм и по-лоши грешки. По едно време излизах с омъжена жена. Съпругът ѝ разбра и се опита да ме прегази с колата си една нощ.

— Жалко, че не е успял.

— Надцени шофьорските си умения. И се озова в канавката — усмихнах се аз.

За разлика от Борков. Лицето бе като издялано от гранит. Студен гранит. Време беше да си тръгна.

След като напуснахме „Морска вещица“, отидохме у Рей, където предадохме разговора ни с Борков на Никол, Грейс и Пенкейк.

— Къде е Морган? — попита Пенкейк.

— Отиде да говори с един съдия — отвърна Рей. — Да се надяваме, че ще се върне със заповед за обиск на „Морска вещица“.

— Смяташ ли, че ще открием нещо? — попитах аз.

— Няма да разберем, докато не опитаме — сви рамене той.

— Поне ще го раздрусаме още малко — добави Пенкейк.

Тъй като Грейс бе тръгнала за мола само с дрехите на гърба си и дамската си чанта, двете с Никол съставиха списък с нещата, от които имаше нужда. С Никол се отбихме първо в аутлет за дрехи, а после и в аптека. Никол пазаруваше бързо, отдели не повече от десет минути на всеки магазин. Върнахме се в дома на Рей с две пълни торби.

— Купих всичко от списъка и други неща, които реших, че може да ти потрябват — заяви Никол, докато оставяше покупките на кухненската маса.

Грейс огледа дрехите и тоалетните принадлежности, които Никол бе избрала.

— Май си взела всичко най-необходимо. Благодаря.

— Само кажи какво още ти трябва, и ще ти го донесем.

— Явно това е новият ми живот — въздъхна Грейс. — Събран в две найлонови торби.

— Всичко ще се оправи — каза Рей. — А дотогава ще бъдеш в безопасност.

— Трудно ми е да го повярвам. — Грейс се поколеба и поклати глава. — Съжалявам. Не исках да ви обидя. — Очите ѝ заблестяха, когато се обърна и погледна всеки от нас. — Много ви благодаря за всичко, което направихте.

— Ние свършихме лесната част — отвърнах аз. — Ти се нагърби с най-тежката. Ти пое най-големия риск. Радвам се, че те измъкнахме от онази яхта и сега си далече от Борков.

Грейс овладя сълзите си с усилие.

— Аз също. Въпреки всички страхове и резерви. Знам, че трябваше да постъпя именно така. — Тя подсмръкна. — Може да не ми харесва, може да съм уплашена до смърт, но дълбоко в себе си знам, че постъпих правилно.

Прегърнах я и казах:

— Всичко ще бъде наред.

Бентът не издържа. Грейс се отпусна в ръцете ми, тялото ѝ се разтърси от конвулсии. Сълзите ѝ намокриха ризата ми. Изминаха няколко минути, преди да се съвземе, а дотогава не я пуснах нито за миг. Накрая тя се отдръпна и ме погледна в очите.

— Чувствам се толкова глупаво — каза тя.

— Не — възразих аз, — може да си уплашена, но не и глупава.

В този момент се появи Морган. Погледна Грейс и попита:

— Добре ли си?

— Напълно. Просто се размекнах за миг. Предполагам, че трябваше да освободя напрежението.

— Всичко ще се оправи.

Грейс сви рамене.

— Все това повтаряте.

— Какво ново? — попитах аз.

Морган отвърна, че се е свързал с колега от полицейското управление в Пенсакола, за да уреди изваждането на заповед за обиск на „Морска вещица“. Яхтата се намирал не просто извън юрисдикцията на Морган, а в друг щат. В който той не разполагал с никакви пълномощия. Затова двамата с неговия колега отишли при съдия, който обикновено се отнасял благосклонно към исканията на полицаите.

— И? — попита Рей.

— След като му разказах с какво разполагаме, той отвърна, че е склонен да издаде заповед за обиск, но бе пределно ясен, че трябва да имаме железни основания. Не се усъмни в показанията на Грейс, но не смята, че от тях ще има голяма полза. Тя определено не може да се нарече надежден свидетел.

— Какво означава това? — възкликна Грейс. — Борков и двете му горили убиха Даръл и Дарнел. Видях го с очите си. Не си го измислям.

— Вече обсъдихме положението — каза Рей. — Пила си доста алкохол. Освен това разполагаме само с твоята дума срещу показанията на тях тримата.

Морган отвърна, че именно затова е помолил помощник окръжния прокурор да формулира по-солидно основанията за обиска.

— Реших, че е по-добре искането да бъде написано от човек, който говори същия език като съдията.

— Кога ще получиш заповедта? — попита Рей.

— Казах на съдията, че искаме да я вземем преди девет, най-късно към десет тази вечер, затова ще отидем в дома му. Не му стана приятно, но настоях, тъй като яхтата може да напусне пристанището по всяко време. Затова по-добре да вземем заповедта още днес.

— И той се съгласи? — попитах аз.

Морган кимна.

— Неохотно. Затова веднага щом заповедта за обиск стане готова, ще я взема и ще тръгна за Пенсакола.

В този момент се появиха Старкс и двама униформени полицаи, които да отведат Грейс на охраняваното място, което Морган бе уредил.

— Къде се намира? — попитах аз.

Морган поклати глава.

— Мога да ти кажа само, че е къща близо до Мобайл.

— Но може да се наложи да й занесем някои неща — каза Никол.

— Обадете се на мен. Аз ще го уредя.

— Но... — започна Никол.

— Никакво *но* — прекъсна я Морган. — Идеята е да запазим мястото в тайна. Колкото повече хора знаят, толкова по-голяма е опасността да изтече информация.

— Ние няма да проговорим — заяви Никол.

— Разбира се, че няма да проговорите — съгласи се Морган. — Защото няма да ви кажа.

Никол понечи да възрази, но аз я докоснах по ръката.

— Морган е прав. Ако трябва да се свържем с Грейс, ще се обърнем към него.

— Готова ли си? — попита Старкс.

— Доколкото е възможно — отвърна Грейс.

Старкс кимна.

— Добре. Вземи си нещата и да тръгваме.

Грейс взе двете найлонови торби.

— Това е целият ми багаж.

Изпратихме Грейс до колата на Старкс. Последва нова порция прегръдки и сълзи. Дори Никол проля няколко. Мисля, че двете с Грейс си допаднаха. Старкс потегли, а Грейс се обърна назад и ни погледна с големите си очи. Завиха към магистралата, последвани от патрулката с униформените ченгета.

— Всичко ще бъде наред, нали? — попита Никол.

— Определено — отвърна Рей.

— А сега какво? — попитах аз.

— Ще изчакаме заповедта за обиск — обясни Морган. — Половин дузина колеги от Пенсакола и техният екип от криминалистиката очакват с нетърпение да отидем на гости на Борков, но първо трябва да получим заповедта.

— Някой да е гладен? — попитах аз.

— Аз — отвърна Никол.

— И аз — присъедини се Пенкейк.

— Да отидем тогава в „Капитан Роки“. И бездруго трябва да се видя с Карла.

Така и направихме. Дори Морган се присъедини към нас. След като се настанихме на една маса на терасата и поръчахме храна и напитки, двамата с Карла се усамотихме в офиса. Прегледахме сметките от изминалата седмица за не повече от десет минути. Оказа се, че седмицата е била добра. Бяхме привлекли компания любители на текилата, а това винаги се отразяваше добре на седмичните приходи.

Докато се хранехме, Морган изглеждаше неспокоен. Непрекъснато проверяваше мобилния си телефон за съобщения. Може би се съмняваше, че ще получи исканата заповед.

— Дали тримата с Никол и Пенкейк да не отидем на кея в Пенсакола? — зачудих се на глас. — За да държим под око яхтата на Борков.

— И да го подплашите? — поклати глава Морган. — Предполагам, че той вече е изнервен, може дори да е изпаднал в параноя и ако ви види да се навъртате около яхтата, само ще подсилите страха му. Не искам никой да припарва до пристанището, преди да сме получили заповедта за обиск.

— А можем ли да дойдем с теб, след като я получиш? — попитах аз.

— В никакъв случай.

— Защо?

— Вие не сте полицаи. А яхтата е местопрестъпление. Освен това пристанището се намира под юрисдикцията на друго полицейско управление и аз ще ръководя операцията само защото местните ченгета ми позволяват. Не мисля, че колегите от Пенсакола ще се зарадват на присъствието на цивилни като вас. И тъй като Борков вече е под напрежение, нещата могат да приемат неприятен обрат. Хора като него са свикнали да вършат онова, което смятат за необходимо, и това го прави опасен. Може да предприеме нещо глупаво... всичко може да се случи.

Свих рамене.

— След като нещата стоят така, предполагам, че двамата с Никол сме свободни.

— Ще държа в Рей в течение на всичко, което се случва — обеща Морган. — Той може да се свърже с вас.

— Джейк рядко вдига телефона си, когато е с Никол — смигна й Рей.

Тя се засмя.

— Ще се погрижа да му е подръка.

— Всички се обърнахте срещу мен — отбелязах аз.

— Горкият малък Джейк — каза Никол.

— С какво искаш да се заемеш сега? — попитах я.

— С теб.

— И аз си мислех същото.

На Борков не му отне много време, преди да направи нещо глупаво. Или умно. Или страшно. Предполагам, че определението зависи от гледната точка. Ние с Никол несъмнено бихме избрали третия вариант.

След като напуснахме „Капитан Роки“, отидохме в Ориндж Бийч. Никол паркира мерцедеса си на самия бряг и свали покрива. Откъм морето долиташе хладен бриз. Добре че си бях взел якето. Никол нямаше горна дреха и когато го облякох, започна да ми се подиграва колко съм изнежен и дори предложи да ме загърне с одеяло. Понякога може да бъде ужасно заядлива.

Въпреки това вечерта беше прекрасна. Слънцето залязваше над водата, а ние седяхме безмълвно и го наблюдавахме как се спуска зад оранжевия хоризонт и се скрива от погледа ни.

Тогава Никол започна да става игрива. Или палава. И то на обществено място. Около нас беше пълно с хора. Жените нямат спирачки.

— Да тръгваме — предложи тя.

— Къде?

— При мен.

— Защо? — усмихнах се аз.

— Сериозно ли ме питаш?

— Ами ако искам да остана тук?

— Не, не искаш! — Тя ме хвана за слабините и стисна лекичко.

— Той определено не иска.

Трудно можех да споря с нея, особено когато беше права.

Никол запали двигателя, даде на заден и потегли. Не след дълго летяхме по „Пердидо Бийч“ към Пепърмил Роуд и „Пойнт“. „Пердидо“ бе най-обикновено двулентово шосе, което трудно можеше да бъде наредено булевард. Пътят беше прав, но ту се издигаше, ту се спускаше, следвайки неравния терен. Тук-там от двете му страни се виждаха къщи, но като цяло местността бе пуста, почти необитаема,

заета предимно от пясъчни дюни и морски овес. Облегнах се на седалката и вдигнах поглед към сумрачното небе. Бяха изгрели няколко звезди, а докато ги наблюдавах, се появиха още няколко. Имах чувството, че тази нощ ще бъде незабравима. Разбира се, всяка нощ с Никол беше незабравима. Всичко беше перфектно.

Не, не беше. И се случи толкова бързо. Нямах време дори да хлъцна, както се изразява Пенкейк.

Вдясно от мен изникна зловеща сянка, съпроводена от рев на мощен двигател. Извърнах глава навреме, за да видя как иззад една пясъчна дюна изскача черен джип. Линкълн. Ръководен от инстинкт, а не от каквато и да била мисъл, протегнах ръка, сякаш за да го спра, но след частица от секундата разумът надделя и се дръпнах назад.

Оказах се прав за едно: нощта наистина бе незабравима. Или поне сблъсъкът бе такъв. Джипът връхлетя мерцедеса, последваха остро стържене и експлозия от разкривен метал. Вратата се заби в ребрата ми, а главата ми се удари в огромната броня на линкълна. Бронята не бе заводско изпълнение. Това широко, здраво парче метал бе създадено специално за подобни случаи.

Ушите ми писнаха, а броят на звездите като че ли се удвои. Не става въпрос за онези на небето. Към тях се прибавиха онези малки светлинки, които съпътстват силните удари по главата. Първата ми мисъл бе, че това е ужасна злополука. Пияни тийнейджъри, взели нечий джип без разрешение и излезли да покарат сред дюните. Веднага след това обаче ми хрумна друга, по-зловеща мисъл. Горилите на Борков.

Нещата не приключиха дотук. Джипът нямаше намерение да отстъпи. Гумите му изсвириха, когато стъпиха на асфалта, след което той блъсна мерцедеса странично и го запрати към една пясъчна дюна.

Тогава всичко спря. Или по-скоро, продължи да се движи като на забавен каданс. Джипът изостана няколко метра, но продължи да блокира пътя, а предницата му бе насочена право към нас. Бяхме напълно безпомощни. Погледнах към Никол. Беше облецила очи от изумление, но не изглеждаше ранена. Поне не видях кръв или счупени кости.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Не знам.

Никол изглеждаше объркана. Аз също.

Очаквах джипа да ни атакува отново, но тогава вратите се отвориха и от него слязоха Зума и Бойд. Подозренията ми се потвърдиха. Извадих мобилния телефон от джоба си и бързо изпратих съобщение до Рей, съставено само от една дума: *Борков*. Тъкмо натиснах бутона за изпращане, и в главата ми опря студен метал.

— Пусни телефона — нареди Зума.

Подчиних се.

— Излез от колата.

Вратите не се отваряха. Моята бе изкривена от удара, а тази на Никол бе опряла в пясъчната дюна. Прехвърлихме се над вратите.

— Какво става, по дяволите? — извиках аз.

— Млъкни! — Зума размаха пистолета. — Обърнете се!

— Ами ако не се обърна? — попита Никол.

Споменах ли вече, че тази жена няма спирачки?

Зума се подсмихна.

— Ще те застрелям и ще отведа само Джейк.

— Къде? — попитах аз.

— Господин Борков иска да си поговорите.

— Можеше да звънне.

Зума пристъпи напред и притисна цевта в гърдите ми.

— Не ми давай повод. И бездруго не те харесвам.

— Но въпреки това няма да ме застреляш.

— Защо не, умнико?

— Защото Борков иска да си поговорим. А вие, глупаци, нямате право на самостоятелна мисъл или действие.

Тези думи като че ли го объркаха. Не беше очаквал да окажа каквато и да било съпротива. Но бързо се съвзе.

— Винаги мога да обясня, че си оказал съпротива.

— Сигурен съм, че шефът ти няма да го приеме добре.

Бойд мина зад гърба ми.

— Протегни ръце назад.

Поколебах се, затова той хвана едната ми ръка и я изви. Мина ми през ума да окажа съпротива. В края на краищата би било смело и мъжествено. Не умно, а само смело и мъжествено. Но тъй като не видях реалистичен начин да се справя и с двамата, реших да се откажа и да им позволя да стегнат ръцете ми със свински опашки. Бойд направи същото с Никол, след което ни побутна към джипа. Настаниха

ни на задната седалка. Бойд седна зад волана, а Зума до него, но леко извърнат назад, за да ни държи под око. Пистолетът му бе опрян на ръба на седалката, насочен право към Никол.

Пищенето в ушите ми заглъхна леко, заменено от досадно жужене, но онази пулсираща болка зад очите ми не намаляваше. Погледнах към Никол. За моя най-голяма изненада, тя изобщо не изглеждаше уплашена. По-скоро ядосана. Бе стиснала зъби и бе вперила поглед в тила на Бойд.

Скоро излязохме на магистралата и потеглихме към Пенсакола. Зума позвъни по мобилния си телефон и след минута каза само: „Готово. Скоро идваме“. Затвори и прибра телефона в джоба си.

— Не мислите, че ще ви се размине, нали? — попитах аз.

Бойд ме погледна в огледалото.

— Вече ни се размина, хубавецо.

— Дотук. Но подозирам, че ситуацията ще се промени.

— Не и за вас двамата — отвърна Зума.

— Вижте какво... — започнах аз.

— Затваряй си устата! — нареди Зума.

И аз си я затворих. В края на краищата пистолетът бе у него.

Никол обаче имаше друга идея.

— Трябва да пишкам — каза тя.

— Давай — засмя се Зума.

— Ами хубавият ви кожен салон?

Той сви рамене.

— Пет пари не давам за него.

Погледът ѝ можеше да пробие дупка във въпросния кожен салон, но не оказа никакво въздействие върху Зума. Той само се усмихна и поклати глава.

— На твоето място бих се държал прилично. И определено не бих искал да ядосам някого — каза Зума. — Шефът иска само Джейк. Ти си без значение за него. По всяка вероятност ще остави на Бойд и мен да решим какво да правим с теб. А ние можем да бъдем добри или лоши. От теб зависи.

— Не ме е страх от вас — заяви Никол.

Това момиче определено имаше топки. Образно казано, разбира се.

Усмивката на Зума се стопи, очите му се присвиха.

— А би трябвало. Може да решим да се позабавяваме с теб, преди да изпълним заповедта на шефа.

Бойд се засмя.

— Шефът винаги ни глези, когато се справим добре.

— И смятате, че сега сте се справили добре? — попитах аз.

Зума се извъртя още малко на седалката си и ме погледна право в очите.

— Така ми се струва.

— Според мен тази ваша мила постъпка ще доведе до избухването на истинска война.

— Така ли? — попита саркастично Зума.

— Нямате представа на какво е способен Рей.

— Ще се оправим с него по-късно.

— Или той ще се справи с вас.

— Трябва ли да ме е страх от него?

— И още как. Но от теб зависи дали да ми повярваш или не.

Зума изсумтя и отново насочи вниманието си към пътя пред нас.

Нямаше почти никакво движение, в резултат на което пристигнахме на пристанището само след тридесетина минути. Бойд спря джипа в далечния край на паркинга, близо до мястото, където бе акостирала „Морска вещица“. Борков лично ни посрещна на палубата.

— Добре дошли — каза той. — Радвам се, че успяхте.

— Нямахме избор — отвърнах аз.

Настанихме се около масата на задната палуба, където бяхме обядвали. Не се съмнявах, че новата ни среща ще протече далеч по-неприятно. Къде, по дяволите, беше Рей? Получил ли бе съобщението ми? Разбрал ли го бе?

Съжалявах, че не бях имал време да опиша по-подробно случилото се. Да му изпратя нещо от рода на: „Загазихме здравата. Ела да ни измъкнеш“. Трябваше да призная, че извадих голям късмет, като успях да изпратя дори една дума.

— Е, какво искаш? — попитах аз.

— Всяко нещо с времето си — усмихна се Борков.

От трюма излязоха двама членове на екипажа. Единият се насочи към носа, другият към кърмата. После чух и усетих зловещ звук. Тихото боботене на двигатели. Не можех да видя онзи, който бе

отишъл на носа, но другият отвърза въжето, прибра го на борда и яхтата потегли.

Очакваше ни съдбата на Даръл и Дарнел Уилбанкс.

Рей беше излязъл да потича по плажа. Обичаше да тича нощем. Беше по-прохладно и по-приятно. Срещаше по-малко хора. Предимно влюбени двойки, излезли да се разходят, или ловци на раковини. Тридесетина минути по-късно той зави обратно към дома си. Остави пълните си с пясък маратонки на терасата и влезе право в банята. Топлият душ му подейства освежаващо.

После отиде в кухнята, извади от хладилника кутийка бира и парче чедър и седна до масата. Взе мобилния си телефон от купчината документи, върху която го бе оставил. Иконката на дисплея показваше, че е получил съобщение. Отпреди почти час. От Джейк. Прочете го. Съобщението се състоеше от една-единствена дума: *Борков*.

Рей набра номера на Джейк. След няколко извънзвонявания се включи гласова поща. Рей остави съобщение на Джейк да му се обади. Изяде сиренето и изпи бирата. Какво означаваше това съобщение? Да не би Джейк да бе попаднал на нова информация, свързана с Борков? Но в такъв случай Джейк щеше да се обади. А той бе оставил съобщение. Джейк не обичаше съобщенията. Но въпреки това му бе изпратил едно. Защо? Косъмчетата по врата на Рей настръхнаха. Нещо не беше наред.

Той позвъни на Пенкейк, който вдигна мигновено.

— Да?

Рей му разказа за съобщението и попита:

— Какво смяташ?

— Джейк е загазил здравата и зад всичко това стои Борков.

— Съгласен. Чакаме се на пристанището в Пенсакола.

— Тръгвам.

Рей тъкмо излезе на магистралата, когато телефонът му извънзвоня. Беше Морган.

— Какво има? — попита Рей.

— Тъкмо се канех да те попитам същото.

Рей му разказа за съобщението от Джейк и за срещата с Пенкейк на пристанището в Пенсакола.

— Сега вече ми става ясно... — отвърна Морган.

— Какво ти става ясно?

— Току-що получих обаждане от един от нашите патрули. Чарли Кофман. Съобщили са му за злополука.

Пулсът на Рей се ускори. А това се случваше рядко.

Морган продължи:

— Червеният мерцедес на Никол е катастрофирал на „Пердидо Бийч“. Изглежда, е бил блъснат странично от голям и мощен автомобил.

— Сигурен ли си, че колата е нейната?

— Не може да има никакво съмнение. Кофман познава колата. Виждал я е пред дома на семейство Плъмър. Когато Никол и Джейк са ходили там. Освен това дамската ѝ чанта и мобилният телефон на Джейк са вътре.

Сега вече съобщението доби смисъл. Борков бе нанесъл удар. Рей очакваше украинецът да реагира по съвсем друг начин, но фактите си оставаха факти.

— Можеш ли да се свържеш с твоя човек от управлението в Пенсакола и да го помолиш да отиде на пристанището?

— Веднага.

Рей звънна на Пенкейк и му предаде новата информация.

— На десет минути от пристанището съм — отвърна Пенкейк.

— А аз на двадесет. Изчакай ме да дойда.

— Разбрано.

Двадесет минути по-късно Рей влетя на паркинга. Завари Пенкейк да го чака. Но не и „Морска вещица“. Стомахът му се сви на топка. На паркинга имаше не повече от две дузини автомобили. Пенкейк стоеше до голям черен линкълн. Рей паркира до него и изскочи от колата.

— Виж това — каза Пенкейк и насочи лъча на фенерчето си към масивната предна броня на линкълна.

Бронята определено не бе заводска, а направена по поръчка от масивно парче метал, боядисано в черно като останалата част от автомобила. Фенерчето освети няколко драскотини, вдлъбнатини и петна от червена боя.

— Явно Борков е решил да нанесе изпреварващ удар — отбеляза Пенкейк. — И да ни се измъкне под носа.

Той кимна към празното място край кея, където по-рано бе привързан плаващият дворец на Борков.

Рей се огледа.

— Не виждам потенциални свидетели.

— Аз имам един — отвърна Пенкейк.

— Кой? Къде?

— Там! — Той посочи „Морски заслон“, рибарското корабче на приятеля му. — Преди да си тръгнем вчера, нагласих камерата и компютъра така, че да записват всичко, което се случи през следващите шест часа.

— Ти си гений!

Пенкейк изсумтя.

— Нима си се съмнявал?

Рей никога не се бе съмнявал. Нито за миг дори.

— Да прегледаме записа.

Щом влязоха вътре, Пенкейк веднага включи лаптопа. Отвори видеофайла и превъртя записа назад. Отначало не се случи нищо, но после се появи „Морска вещица“, която акостира на кея на заден ход. Двама мъже хвърлиха въжета. Джейк, Никол, Зума и Бойд слязоха заднешком по мостчето и изчезнаха от екрана. Пенкейк натисна клавиша за пауза и пусна записа в нормален режим. Четиримата се качиха по мостчето. Борков ги посрещна на палубата и им махна с ръка. Двамата мъже отвързаха яхтата, тя се отдалечи от кея и потъна в мрака.

Рей излезе на палубата. Впери поглед към Мексиканския залив. Борков искаше война. Добре, щеше да я получи. Войната бе любимото занимание на Рей. Той извади мобилния си телефон и набра един номер.

— На кого звъниш? — попита Пенкейк.

Той се измъкна от трюма и изкачи стъпалата, които водеха към палубата.

— Айра Темел. Моят човек в Бреговата охрана.

Пенкейк понечи да каже нещо, но Рей вдигна пръст.

— Айра? — попита Рей.

— Рей, развил си отвратителния навик да звъниш посред нощ — отвърна Айра.

— Нуждая се от помощта ти.

— Не мога да повярвам!

Айра владееше отлично оръжието на сарказма.

— Става въпрос за Борков. Отвлякъл е сина ми Джейк и приятелката му Никол.

— Как така отвлякъл?

Рей му предаде набързо онова, което знаеше.

— Сигурен ли си?

— Имам го на видео.

Айра въздъхна.

— Добре. Ще вдигна екипажа по тревога и ще открия „Морска вещица“.

— Благодаря. И още нещо. Аз също ще изляза в открито море, така че предупреди твоите хора.

— Какво означава това?

— Не мога да седя със скръстени ръце.

— Остави всичко на нас — отвърна Айра. — Това ни е работата.

— Не мога, Айра. Знаеш много добре.

— Така е, за съжаление. — Последва нова въздишка. — Добре, но не прави нищо глупаво.

— И през ум не ми минава — отвърна Рей и затвори.

— А сега какво? — попита Пенкейк.

— Тръгваме след тях.

— Били Рей?

— Позна.

Следващото обаждане бе адресирано до Били Рей Такър. Бивш морски тюлен. Железен е. Истински воин. Когато Били Рей вдигна, шумът около него предполагаше, че се намира в някой бар.

— Трезвен ли си? — попита Рей.

— Горещо-долу.

— Трябва ми екипажът ти.

— Веднага? — попита Били Рей.

— Преди десет минути.

— За какво става въпрос?

Рей му предаде същата съкратена версия на случилото се, която бе изложил и пред Айра, като добави, че го чака на пристанището на Пенсакола.

— Идвам. Ще взема Томи Патън и ще звънна на Меган Уилис. Тя има нова моторница и няма да пропусне възможността да я изпробва.

Томи Патън бе служил петнадесет години в Делта Форс. Предимно като снайперист и разузнавач, но разбираше от почти всичко. Всичко смъртоносно. И го бе доказвал многократно.

Меган Уилис бе служила в морската пехота. Бе изкарала две мисии в Афганистан и една в Ирак. Умееше да пилотира хеликоптер, освен всичко останало. За което не обичаше да говори. Най-силната жена, която Рей бе срещал. Меган обожаваше бързите моторници. Много бързите моторници.

— При теб сме след двадесет минути. Най-много! — заяви Били Рей.

Карлос Фернандес се спотайваше сред живия плет, който отделяше паркинга от съседния търговски център. Не изпускаше от поглед двамата мъже — единият среден на ръст, а другият направо огромен — които оглеждаха джипа. Позна ги веднага. Бяха същите, които бе видял пред дома на Раул. Защо бяха тук? Какво правеха?

Борков му бе наредил да вземе линкълна и да се погрижи никой никога да не успее да открие тази кола. Лесна работа. Стига тези двамата да не объркаха нещата. Карлос извади пистолета от джоба на якето си. Не искаше да го използва. Щеше да привлече нежелано внимание. Но пък нямаше много време. Борков го бе предупредил, че не след дълго ще довтасат местните ченгета и затова не бива да оставя никакви следи. Какво да прави?

Точно тогава двамата мъже се насочиха към едно рибарско корабче и изчезнаха в трюма му.

Идеално.

Карлос прекоси паркинга, като се оглеждаше непрекъснато и вървеше плътно покрай колите, за да му осигурят прикритие в случай на необходимост. Бързо се добра до джипа, но тъкмо постави пръст върху копчето на дистанционното, първо единият, после другият непознат излезе на палубата на корабчето. Разстоянието между тях бе

не повече от петнадесет метра. По-дребният държеше телефон до ухото си.

Карлос се почеса с дулото на пистолета. Прецени разстоянието. Трудно щеше да улучи и двамата от тук. Щеше да се наложи да хукне към тях. С надеждата, че изненадата ще му осигури достатъчно време да скъси разстоянието и да убие и двамата.

Пригответи се, надигна се леко на пръсти, готов да се втурне всеки момент. Сърцето му заби силно, дишането му стана плитко и учестено. Сега или никога, каза си той. Тъкмо напрегна мускулите на краката си, и двамата мъже се скриха в трюма.

Карлос зачака да се появят отново, но изминаха две минути, а от тях нямаше и следа. Затова той натисна бутона за отключване. Мигачите на джипа присветнаха, изпод капака се разнесе тихо писукане. Лампичките в салона светнаха. Карлос отвори вратата и седна зад волана.

Първо бреговата линия, а след нея и светлините на Пенсакола се стопиха бързо в мрака, докато „Морска вещица“ плаваше към открито море. Борков изрече едва няколко думи, след което слезе долу и ни остави сами на масата. Доста грубо, но не бяхме в положение да недоволстваме от гостоприемството. Зума и Бойд стояха на кърмата и разговаряха прекалено тихо, за да ги чуя. От време на време обаче поглеждаха към нас.

— Това не ми харесва — казах аз.

— Така ли?

Свих рамене.

— Какво ли иска? — попита Никол.

— Нямам представа. Например да ни размени за Грейс. Нейните показания могат да го пратят зад решетките.

— Ние можем да направим същото. Нали тя ни разказа какво се е случило.

— Но не сме го видели с очите си. Тя е свидетел.

— Може би си прав — призна Никол. — Но въпреки това знаем прекалено много. — Тя ме погледна и добави: — Борков едва ли ще ни прости участието в тая каша.

— Може просто да иска да ни уплаши. Да разбере какво знаем. И след като се увери, че не знаем нищо, да ни размени за нея.

— Защо тогава плаваме към открито море? — попита Никол. — Защо не ни скрие някъде, докато уговори сделката?

Нямах отговор на този въпрос, затова погледнах първо към нея, а после към Зума и Бойд. Те стояха с гръб към нас и не откъсваха погледи от вълните, които яхтата оставяше след себе си. Какво да правя? Скритият в мен супергерой ми нашепваше, че трябва да се втурна към тях и да се опитам да ги хвърля зад борда. Нали така би направил Бонд, Джеймс Бонд? Това обаче нямаше да реши нашите проблеми. Ни най-малко. Дори да успееш да се справя с тези двамата, оставаха Борков и целият му екипаж, а ръцете ми бяха вързани. Да не

говорим за вероятността — а тя не бе никак малка — като се нахвърля върху Зума, да се блъсна като в стена и да рикоширам от него. Той бе истинска канара.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита Никол.

— Какво?

— Мисля, че ще ни пребият, за да им кажем къде е Грейс.

— Но ние не знаем.

— Точно затова Морган скри адреса ѝ от нас.

— Което означава, че не сме в позиция да се пазарим.

— Има ли значение? — отвърна Никол. — В момента, в който разбере къде е Грейс или му стане ясно, че ние не знаем... няма да има никаква полза от нас.

Никол бе запазила изумително хладнокръвие предвид ситуацията, в която се бяхме озовали. Нали не смяташе, че това е филм или нещо подобно? Нали сърцето ѝ биеше също толкова силно, колкото и моето? В този миг тя ме погледна и видях сълзите в очите ѝ. Искях да я прегърна, да я уверя, че всичко ще бъде наред, дори да не го мислех. Ни най-малко.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Ще протакаме, ще отричаме, докато можем. И ще се надяваме, че Рей ще разбере съобщението ми.

— Какво съобщение?

Казах ѝ.

— Много умно.

— Да се надяваме.

Борков се качи на палубата. Седна срещу нас, а Зума и Бойд заеха позиции зад гърба ни. Борков кимна на Зума.

— Развържи ги. Няма къде да избягат.

Зума извади от джоба си автоматичен нож и го отвори. Разряза свинските опашки. Разтрих китките си.

Борков запали пура и се облегна на стола си.

— Имам един малък проблем — каза той.

— Отвлечането ли имаш предвид? — попита Никол.

Борков сви рамене.

— Това е най-малкото, за което трябва да се притеснявате.

— Какво искаш? — попитах аз.

— Грейс. Къде е тя?

— Мислех, че е тук.

Борков изтръска пепелта на палубата и стисна пурата между зъбите си.

— Стига глупости! Наясно си, че не е тук. И подозирам, че знаеш къде е.

— Не знам. — Погледнах Никол и уточних: — Не знаем.

— Защо ли не ви вярвам? — попита Борков.

Не очакваше отговор. Въпросът му бе чисто реторичен. Въпреки това се опитах да обясня:

— Защото, ако не знаем, това означава, че си направил огромна грешка.

— Означава и още нещо. Че сте загазили здравата.

— Ти също.

— Рей? Да не мислиш, че този некадърен частен детектив ще пристигне на бял кон и ще те спаси?

— Вероятно няма да е на бял кон — отвърнах аз. — Не и в морето.

— Много си забавен — каза Борков.

Но не се засмя. Дори не се усмихна.

— На твое място — продължи той — не бих разчитал на Рей да ми спаси задника.

Точно на това разчитах. Как иначе щях да се измъкна от тук? Моля те, моля те, Рей, дано да си разбрал съобщението ми!

— Хората, които го подценяват, обикновено съжаляват.

Борков сви рамене.

— А аз те съветвам да не подценяваш мен.

Аз се усмихнах.

— Никога не би ми хрумнало.

Той помълча в продължение на минута, като само пушеше пурата си, пускаше облачета дим и ги прогонваше с длан.

Далече зад него, почти на хоризонта зад носа на яхтата, видях светкавица да прорязва облаците. Огромни черни облаци. Нима се надигаше буря? Трябва по-често да гледам прогнозата на времето.

Борков се приведе напред и опря ръце на ръба на масата.

— Знам, че Морган я е скрил някъде.

— В такъв случай знаеш повече от нас — отвърнах аз. — Видяхме я за последен път в мола. Предположихме, че се е върнала

тук с тези двамата — кимнах към Зума и Бойд, които бяха заели обичайните си места на кърмата.

— Какво ви каза тя? — попита Борков.

— Грейс? Какво да ни каже? За какво?

— За мен.

— Нищо не ни каза. — Погледнах към Никол. — Абсолютно нищо.

— И нито дума за Даръл и Дарнел?

— За кого?

— Двама братя, с които ще ви запозная.

— Обичам да се запознавам с нови приятели — казах аз.

— Симпатични ли са? — попита Никол. — Обичам готините мъже.

Борков въздъхна с досада.

— Така ли ще я караме?

— Не знам какво да кажем — отвърнах аз. — Не познаваме нито Даръл, нито Дарнел. И нямаме представа къде е Грейс.

Той се изправи и извади мобилния телефон от джоба си.

— Трябва да проведе няколко разговора. А вие останете на въздух и си помислете хубаво.

— Има ли сигнал тук? — попита Никол.

— Сателитите са нещо прекрасно — отвърна той и слезе долу.

Докато Борков се спускаше по стълбите, Никол попита:

— Какво ще правим?

— Не съм сигурен. Ще се молим Рей да пристигне с кавалерията.

— А ще дойде ли?

— Надявам се.

Огледах се с надеждата да намеря нещо, каквото и да е, което да използвам като оръжие. Стол, дръжка на чадър, тежък стъклен пепелник. В една купа, оставена на масичката зад стола на Борков, стояха двете бейзболни топки, с които се бе похвалил по време на предишното ни посещение на яхтата, а до нея лежеше бухалката. Едва ли щях да имам голяма полза от тях срещу добре въоръжените Зума и Бойд.

Погледнах Никол.

— Добре, ето какво ще направим... изчакай да ти дам знак.

— Да ми дадеш знак? — възкликна тя. — Говориш като Богарт.

— А ти приличаш на Бакол.

Тя се усмихна едва-едва.

— Добре, какъв знак?

— Не знам още.

— Няма значение. Ти и бездруго не си Богарт. Той би имал истински план.

Поклатих глава и присвих злобно очи.

— Знам само, че ако видим ролка тиксо и голям метален диск, ще сме наясно какво ни очаква.

— Имаш предвид съдбата на онези братя?

— Именно.

Тя едва овладя сълзите си.

— Страх ме е.

— И мен. Но кажа ли ти да скочиш, веднага скачай. Хвърли се през борда. Аз ще те последвам.

Никол ме погледна, сякаш си бях изгубил ума. Може и така да беше.

— Там? — възкликна тя. — Луд ли си?

— Кога предпочиташ да се озовеш във водата? Когато ръцете и краката ти са свободни или когато са вързани за някоя котва?

— А после какво? Ще се удавим ли?

— Възможно е, но не веднага. Можеш да плуваш, нали?

— Разбира се. В гимназията бях в отбора по плуване.

— Това е шансът ти. Може да спаси живота ти.

— Добре, ще скочим — съгласи се Никол. — А после?

— Ще плуваме и ще се молим.

Тя пое дълбоко дъх и го изпусна бавно.

— Идеята не ми харесва.

— Готов съм да изслушам всяко твое предложение.

Никол погледна морето и процеди:

— Водата е студена.

— Така е. Освен това ще скочим от високо.

— А те най-вероятно ще стрелят по нас.

— Ще се опитат, но точната стрелба, и то нощем от клатушкаща се яхта, не е толкова лесна, както изглежда по филмите.

— Голямо успокоение. — Никол поклати глава. — Да се надяваме, че няма да се стигне дотам.

— Да се надяваме. Но кажа ли ти да скачаш, не се колебай. Няма да имаме втори шанс.

— Може да нямаме и първи — отвърна тя.

— И още нещо. Когато скачаш — ако изобщо се наложи, — гледай да се гмурнеш колкото се може по-далече от този звяр. Засмуче ли те струята, витлата ще те направят на кайма.

— Едно нещо трябва да ти призная, Джейк Лонгли, с теб никога не е скучно.

Свих рамене. Нямах какво да кажа. Погледнах към черните вълни около нас. Нова светкавица проряза облаците. Бурята като че ли приближаваше. Бризът се усилваше и носеше със себе си студ. А може би страх?

Къде си, Рей?

— Колко пъти ще си гледаш часовника? — попита Пенкейк.

Рей поклати глава.

— Познаваш ме. Мразя да чакам.

— Ще дойдат всеки момент.

— А през това време Борков навлиза все по-навътре в морето. С Джейк и Никол.

Пенкейк кимна.

— Вярно. Но чух, че новата моторница на Меган е голяма работа. Двигателят бил толкова мощен, че можела направо да литне над водата.

— Друго не съм очаквал.

Пенкейк понечи да каже нещо, но се сепна и наклони глава настрани.

— Какво беше това?

Рей също го чу. Писукане на дистанционно, последвано от запалване на автомобилен двигател. Изскочиха на палубата и видяха как джипът прави обратен завой и се насочва към изхода на паркинга.

— Някой от хората на Борков — каза Пенкейк.

— Определено. Прикрива следите.

Джипът излетя от паркинга, направи остър завой наляво, при което гумите му изсвириха пронизително, и изчезна в мрака.

— Ще звънна на местните ченгета — каза Пенкейк и извади телефона си.

— Няма нужда.

Рей кимна към входа на паркинга, където се бяха появили два полицейски автомобили. Разминаха се с джипа за секунди. Рей и Пенкейк слязоха от корабчето и изчакаха патрулките да спрат. От едната излязоха двама полицаи, колегите им останаха във втория автомобил.

— Здравейте. Какво става? — попита едното ченге. Баджът на униформата му го представяше като *П. Брустър*. — Получихме

обаждане от Боб Морган. Каза, че тук ще ни чакат двама души.

— Ние сме — отвърна Рей. — Аз съм Рей Лонгли. Това е Пенкейк.

Брустър вдигна вежда. Този прякор винаги провокираше подобна реакция.

— Имаме си работа с отвличане — обясни Рей. — Двама души са качени насилствено на борда на голяма яхта, която е отплавала преди може би половин час.

— Това ли е? Какво общо има Морган с тази история?

— Разследва няколко убийства и отвличането е свързано с тях.

Брустър кимна.

— Разбирам, но за какво ви трябваме ние? С преследването на яхтата би трябвало да се заеме Бреговата охрана.

— Вдигнахме я по тревога — обясни Рей. — И чакаме една моторница, с която да тръгнем след яхтата.

През това време Пенкейк натисна няколко бутона на мобилния си телефон и го завъртя към Брустър, за да може полицаят да види снимките на джипа, които той бе направил.

— С този автомобил е извършено отвличането. — Натисна друг бутон и каза: — А това е регистрационната табела.

— Жертвите на отвличането са качени в този автомобил — добави Рей. — Самото престъпление е извършено на „Пердидо Бийч“. Някой, свързан с похитителите, току-що потегли с колата. Предполагам, че пое към магистралата.

— Кога? — попита Брустър.

— Две минути преди да дойдете.

— Можете ли да ми изпратите снимките? — попита Брустър.

— Разбира се — отвърна Пенкейк. — Веднага. Само ми кажете номера си.

Полицаят му го съобщи и Пенкейк му прати снимките.

— Добре — отвърна Брустър, — ще уведомя всички колеги.

Двамата полицаи се качиха в патрулния си автомобил и докато партньорът му започна да въвежда информацията в компютъра, Брустър се насочи към изхода. Втората патрулка ги последва.

Рей се обърна, тъй като чу острия вой на мощен извънбордов двигател. В пристанището влезе тъмна сянка с издължен силует и изчистени линии, която оставяше след себе си разпенени вълни,

озарени от лунната светлина. Двигателят забоботи басово, скоростта намаля и Меган Уилис плъзна моторницата странично до кея. В същия миг мощни фарове осветиха Рей и Пенкейк. Голям пикап с двойна кабина прекоси паркинга с бясна скорост и се насочи към тях.

Кавалерията бе пристигнала.

Рей прецени, че е най-добре Пенкейк да остане на пристанището и да играе ролята на комуникационен център. Да работи с лаптопа, е радиостанцията на корабчето, да звъни по телефона в случай на необходимост. Рей и останалите щяха да тръгнат след „Морска вещица“. Докато Били Рей Тъкър и Томи Патън качваха две тежки платнени торби, несъмнено пълни с оръжие, на чисто новата тъмносиня моторница „Уилърд Асолт 43“, Рей се свърза с Айра Гемел. Откри го на борда на катер на Бреговата охрана, който издирваше „Морска вещица“.

— Някакви новини? — попита Рей.

— „Морска вещица“ се намира на осем мили южно от пристанището. Движи се с дванадесет възела, следва курс юг-югозапад. Ние сме на петнадесет мили зад нея и се движим с двадесет и пет възела.

— Благодаря — отвърна Рей. — В момента излизаме от пристанището. Предполагам, че ще се движим с повече от двадесет и пет възела, затова най-вероятно ще те изпреварим.

— Ние? — попита Айра.

— Аз и няколко приятели.

— Виж какво, Рей. Случаят е в юрисдикцията на Бреговата охрана. Остави ни да си свършим работата.

— С удоволствие бих го направил, но времето ни притиска. Броени минути могат да решат съдбата на Джейк. Това е най-важното.

— Знам, че няма смисъл да споря с теб, затова ще те помоля да ми съобщиш веднага щом ги откриеш, но не влизай в престрелка с тях. Ясно ли е?

— Обещавам. Освен ако те не започнат да стрелят първи.

— Явно ще трябва да се задоволя с това — отвърна Айра.

— Ще се чуем по радиото веднага щом разберем нещо.

Рей затвори телефона и се качи на борда на новата моторница на Меган. „Уилърд“ бе дълга над дванадесет метра и се носеше ниско над водата. Беше боядисана в тъмносиньо, което я правеше почти

невидима нощем. Имаше четири седалки, две отпред и две отзад. Рей се настани отпред до Меган, а Били Рей и Томи седнаха отзад.

— Намират се на осем мили южно от сегашното ни местоположение и се движат с дванадесет възела — каза Рей. — Каква скорост развива това нещо?

— Шестдесет възела, ако се вярва на производителя, но аз знам как да изстискам още малко мощност в случай на необходимост. Ще ги настигнем за отрицателно време — отвърна Меган, погледна през рамо и предупреди останалите: — Дръжте се!

Тя отдалечи моторницата от кея, насочи носа към залива и бутна дросела напред. Двигателите изръмжаха и лодката полетя. Достигна максимална скорост след около минута, в резултат на което пътниците ѝ имаха чувството, че летят над водата.

Меган бе изключила светлините. Движеха се в пълен мрак, с изключение на слабото зелено сияние на дигиталното табло и екрана на радара. Рей видя, че скоростта им се колебае около петдесет и осем възела.

Меган посочи с пръст безжичните слушалки, които си бе сложила, и посочи още едни, окачени на таблото пред Рей. Той си ги сложи и регулира микрофона така, че да бъде близо до устата му. Тогава чу Меган да пита: Всички ли ме чуват ясно?

— Отлично — отвърна Били Рей.

— Супер — потвърди Томи.

— И аз те чувам добре — кимна Рей.

— Чудесно — заяви Меган. — Пригответе се. При тази скорост ще ги настигнем за не повече от петнадесет минути.

— Толкова бързо? — учуди се Рей.

— Скоростта ни е пет пъти по-висока от тяхната, а и те не са тръгнали кой знае колко по-рано от нас. Изминаваме по една миля в минута така, че осем мили не са чак толкова много. — Тя посочи екрана на радара пред себе си и добави: — Това там е „Морска вещица“.

Рей видя няколко точки, които примигваха на екрана.

— Откъде знаеш, че са те?

— В района няма друг толкова голям плавателен съд. Освен ако някой разрушител от американския флот не е излязъл на учение.

— Нямам търпение да пипнем тези копелета! — възкликна Рей.

— Пред нас има буреносен фронт — отбеляза Меган. — Изглежда ми доста силен.

— Тъкмо си мислех, че нещата не могат да се объркат.

— Какво? Да не би да те е страх от малко дъжд и вятър? — усмихна се тя.

Рей се извърна на седалката и видя Томи да вади от сака снайперската си пушка и да започва да я сглобява. Коего приятелят му можеше да прави с превръзка на очите или в непрогледния мрак на студените афганистански планини. Били Рей извади автомат от своята чанта.

— Какво си донесъл? — попита Рей.

— „Хеклер и Кох“, модел Те тридесет и шест. В случай че се наложи да опръскам стените с кръв.

— Надявам се да не се стига дотам — каза Рей.

Били Рей се усмихна.

— Винаги разваляш купона.

Двигателите на „Морска вещица“ снижиха децибелите и аз усетих как огромната яхта забавя ход. Това не беше никак добре. Можеше да означава само едно — че Борков е стигнал целта си. Насред морската пустош. В дълбоки води. Много дълбоки, черни и студени. Подозирах, че братята Уилбанкс се намират на стотина-двеста метра под нас.

Двамата с Никол почти не разговаряхме, защото нямаше какво да си кажем. Държах я за ръка и усещах студените й нежни пръсти. В душата ми се прокрадна чувство за вина. Никол не трябваше да е тук. Може би дори не трябваше да ме познава. Вината бе на Тами. Ако не бе потрошила мустанга ми онази нощ, Никол щеше да ме подмине, да отиде на среща със своя приятел бармана и да не разбере за моето съществуване. Не, това не беше честно. Вината бе изцяло моя. Искаше ми се да уверя Никол, че всичко ще бъде наред, но истината бе, че аз самият не бях убеден в това.

Бурята приближаваше, светкавици пронизваха черните облаци, а гръмотевиците става все по-силни. Температурата на въздуха спадна с още няколко градуса и вятърът започна да разрошва косата ми. Гребените на вълните побеляха. Сякаш скачането през борда не бе достатъчно опасно, ами се налагаше да се борим и с разбушувалите се води. Едва ли можеше да бъде по-лошо.

Разбира се, че можеше.

Борков отново бе слязъл долу, Зума и Бойд не бяха помръднали от местата си, а ние с Никол седяхме като осъдени на ешафода. Което най-вероятно бе самата истина.

Наистина ли вярвах, че Рей може да ни измъкне? Че е получил и разбрал съобщението ми? Че не е в леглото си и не спи дълбоко? Че е открил къде се намира яхтата на Борков? Далече от брега, в толкова дълбоки води, че телата ни никога да не бъдат открити?

Никога.

Като Даръл и Дарнел.

Борков се върна и се отпусна тежко на стола отсреща. Остави един глок на масата. Дулото на пистолета сочеше право към нас. Борков не каза нито дума, само се взираше в нас, а очите му бяха студени като полярен лед. Студени и безмилостни. Имах чувството, че едва сега виждам истинския Виктор Борков. Лишен от гняв, от страст, дори от най-бегъл признак, че това е лично. За него всичко бе въпрос на делова преценка. В края на краищата нали така бе започнала цялата история? С делови спор между него и Хенри Плъмър. Заради някакво парче земя.

Мисля, че очакваше да започна да се моля, да хленча, да плача. Но аз просто отвърнах на погледа му. Какво друго можех да направя? Рей все се оплакваше, че съм упорит и твърдоглав. Намираше го за недостатък. Точно в този момент реших да се възползвам в пълна мяра от ината си. Ако това беше последният ми час на тази земя, за нищо на света нямаше да доставя на Борков и най-незначителния миг удоволствие.

Накрая той проговори:

— Е, как ще процедираме? По лесния или по трудния начин?

— Има ли значение? — попитах аз.

Той сви рамене.

— Не знаем къде е Грейс. Нямаме дори най-бегла представа — продължих аз. — Каквото и да кажа, няма да ми повярваш.

— Опитай.

— Иска ми се да можех да споделя нещо, което да разреши тази ситуация. Но ние наистина не знаем нищо.

Борков сплете пръсти и сложи длани на масата, но не каза нищо.

— Дори да знаехме — продължих аз, — не мисля, че това щеше да ни помогне. Ти си взел решение и нямаш намерение да го промениш.

— И какво е това решение? — усмихна се Борков.

Усмивката му съвсем не бе приятелска, а тънка и хищна. Като на акула, която обикаля около плячката си. Напомняше ми за онази сцена, в която Орик Голдфингър казва на Джеймс Бонд, че не очаква от него да проговори, а само да умре. Това описваше доста точно ситуацията, в която се намирах в момента. Разбира се, Джеймс успя да се измъкне благодарение на онзи смъртоносен лазер, който режеше метал, и да се справи със стария Орик и бодигарда му Од Джоб. Аз обаче съвсем не

се чувствах като Агент 007. Никол вероятно бе в състояние да изиграе Пуси Галор, но се опасявах, че това ще бъде последната ѝ роля.

Последна сцена, край на филма, ред е на финалните надписи.

— Нямам представа какво решение си взел — казах аз.

— Така си е — каза той, — затова позволи ми да те уведомя.

На хоризонта, далече над рамото му, затанцуваха светкавици, а планината от черни облаци продължаваше да се носи към нас. Тя приближаваше с всяка изминала минута, а гръмотевиците, които я съпровождаха, звучаха все по-заплашително.

— Вярвам ви — каза Борков. — Според мен не знаете къде е Грейс. Според мен Морган не ви е казал.

— Поне сме съгласни по този въпрос — отвърнах аз. — Но какво значение има това?

— Никакво — сви рамене той.

— И какво ще правим сега?

— Лесният начин е да кажа на Джо Зума да ви простреля в главите. Бързо и чисто. — Борков присви очи. — Трудният начин е да ви овържа, да ви закача тежест и да ви хвърля зад борда. Живи.

— И двата не ми харесват.

— Има и трети, но той е грозен. — Борков се приведе напред и заби поглед в гърдите ми. — Да позволя на Зума и Бойд да се позабавляват с Никол, а ти да гледаш, след което пак да ви хвърля в морето.

Ноктите на Никол се забиха в дланта ми и когато сведох поглед, видях, че кокалчетата ѝ са побелели като сняг.

Борков продължи:

— И така, получавате последна възможност. Трябва да ме убедите, че греша. Че знаете къде е Грейс.

— Много ми се иска, но как да ти кажа нещо, което не знам?

Той се облегна назад и погледна Никол.

— Ти си една много щастлива млада дама.

Тя отвърна на погледа му, макар на лицето ѝ да бе изписан страх.

— Нямаме време за грозния вариант, затова ще се спрем на трудния.

Той кимна на Зума. Двамата с Бойд се спуснаха долу.

Борков взе пистолета, отмести стола си назад, при което краката му проскърцаха по дървената палуба, и се изправи. Махна с ръка.

Искаше да го последваме. Погледнах Никол. На бледото ѝ лице бе изписана мрачна решителност.

Беше готова.

А аз? Бях ли готов?

Борков я хвана за ръката и я задърпа към кърмата. Паника стегна гърдите ми. Нуждаех се от някакво оръжие, каквото и да е, което да ми позволи да ги забавя. Да ни спечели време да скочим. Ако се стигнеше дотам.

Огледах се и погледът ми падна на двете бейзболни топки и бухалката. Тя беше за предпочитане, но Борков несъмнено щеше да я забележи в ръцете ми. Топките обаче лесно можех да скрия в шепите си. Взех ги от купата, докато минавах покрай нея, и ги пъхнах в джобовете на якето си. Не беше кой знае какво, нали? Все пак говорим за бейзболни топки срещу пистолети, но не разполагах с други варианти.

Отидох до мястото, на което вече стоеше Никол. Вятърът се усилваше, заваля дъжд. Едрите капки изпъстриха дървената палуба. Вълните край нас се надигаха с все по-голяма сила.

Ноцта не бе подходяща за плуване.

Рей насочи бинокъла, който Меган му бе дала, към мъждукащите светлини на хоризонта. Оптичният уред бе изключително модерен, снабден с технологии от рода на стабилизиране на изображението или превключване между стандартен и нощен режим само с едно натискане на копчето. В момента Рей използваше бинокъла като уред за нощно виждане. Светът в обективите изглеждаше зелен и когато завъртя вариото, видя съвсем ясно очертанията на „Морска вещица“.

— Те са! — каза Рей.

— Така си мислех — отвърна Меган. — Радвам се, че не сгрешихме и не последвахме друго изображение на радара. — Тя погледна таблото с приборите и обяви: — Разстоянието е четири мили. Намалили са скоростта и се движат само с шест възела.

Стомахът на Рей се сви на топка. Единствената причина Борков да намали скоростта бе достигането на мястото, към което се бе запътил. Мястото, на което щеше да изхвърли през борда Джейк и Никол. Както бе постъпил с Даръл и Дарнел. Рей не хранеше илюзии, че има място за преговори. Борков нямаше да остави Джейк и Никол живи. Както и Грейс. В този момент обаче тя бе проблем на Морган, докато Джейк и Никол бяха негов.

— Можеш ли да се свържеш с Пенкейк по радиото? — попита Рей.

— Дай ми секунда.

Меган включи радиостанцията, настрои честотата и гласът на Пенкейк прозвуча в слушалките им.

— Свърза ли се с Айра? — попита Рей.

— Разбира се. Плават с пълна скорост. Засекли са „Морска вещица“ и ще я настигнат след тридесет минути. Движат се с двадесет и осем възела.

— Добре. Ние ги изпреварихме, и то с доста. Ще се свържа с теб веднага щом разберем повече. Информирай ни за напредъка на Айра.

— Непременно. Още нещо. Полицаяте от Пенсакола са открили джипа. Избухнала е престрелка. Шофьорът е убит, а колата е под полицейска охрана.

— Установили ли са самоличността му? — попита Рей.

— Да. Това ще ти хареса — каза Пенкейк.

— Кой е?

— Карлос Фернандес, ако се вярва на шофьорската му книжка.

— Един от хората на Борков — отбеляза Рей. — В което няма нищо чудно. Добре, в момента приближаваме „Морска вещица“. Нещата ще ескалират всеки момент.

— Умната! — каза Пенкейк.

— Какво винаги — отвърна Рей и погледна Меган. — Да измъкнем момчето ми и Никол.

Меган зави леко надясно и насочи моторницата към килватера на яхтата.

— Ще следваме дирята, която оставят във водата — каза тя. — Ще ни видят и чуят чак когато се озовем прекалено близо, за да реагират. — Тя погледна през рамо и попита: — Готови ли сте, момчета?

— Абсолютно — отвърна Томи.

Той се изправи и подаде на Рей снайперската си пушка с думите:

— Дръж за малко.

После се покатери върху кокпита и застана на издължения плосък нос на моторницата. Взе оръжието си от Рей, просна се на носа, отвори двуногата стойка и насочи цевта към яхтата.

Били Рей метна автомата си на рамо и го последва. Разположи се на обичайното си място вляво от Томи.

Меган намали скоростта до петнадесет възела. Яхтата се намиралше само на една миля пред тях. С помощта на бинокъла Рей видя как Джейк, Никол и Борков се отправят към задната палуба.

— Пристигаме точно навреме — обяви Рей. — Борков ги е строил на кърмата. — Огледа около тях и каза: — Не виждам Зума и Бойд.

Разстоянието намаля до двеста метра. Моторницата се движеше в килватера на яхтата и Меган свали скоростта до шест възела, колкото тази на „Морска вещица“.

— Държа Борков на мушка — обяви Томи, който бе долепил дясното си око до масивния оптичен мерник. — Мога да го сваля в мига, в който кажеш.

— Морето ми се струва бурно.

Така беше. Валеше дъжд, вятърът духаше право към тях, а наоколо бушуваха еднометрови вълни. Може би дори по-високи.

— Не е проблем от това разстояние — отвърна Томи. — От тук мога да го уцеля в сърцето и със затворени очи.

— Щом казваш — съгласи се Рей. — Но първо да разберем къде са онези две горили. Или да изчакаме Джейк да направи нещо глупаво.

— О, той непременно ще направи нещо глупаво — каза Томи. — То му е в кръвта.

Морето бе станало толкова бурно, че дори яхта с размерите на „Морска вещица“ започна да се издига и да пропада, да се накланя ту на едната, ту на другата страна. Това нямаше да улесни плуването, но пък щеше да направи почти невъзможна стрелбата с пистолет по нас. Така поне се надявах.

Запитах се за миг колко ли време прекарват Зума и Бойд на стрелбището.

Прегърнах Никол, притиснах я силно към себе си и прошепнах в ухото ѝ:

— Съжалявам.

— За какво?

— Че те забърках във всичко това. Че се стигна дотук.

— Аз съм лошо момиче. Сама се забърках.

— Не, аз бях...

— Няма нищо. Но ще ти позволя да ме измъкнеш, ако можеш.

— Планът остава същият. Кажа ли ти да скочиш, скачай!

— Накъде?

— Избери най-краткото разстояние. — Погледнах през рамото ѝ към кърмата. — Опитай се да скочиш по права линия. Но колкото се може по-далече. Вероятността витлата да те повлекат е по-малка отзад, отколкото отстрани. Така мисля.

— Но не си сигурен?

— Не. Просто ми се струва логично. Освен това мехурчетата и пяната отзад ще ни помогнат да се скрием, когато се озовем във водата.

— Или ще ни удавят.

— Винаги има подобна опасност. В средата водата е най-спокойна. Скочи натам и плувай с всички сили. Аз ще бъда зад теб.

— Обичам те — каза Никол.

— Уплашена си.

— Така е, но те обичам, Джейк Лонгли.

Прегърнах я още по-силно.

— И аз те обичам.

— О, стига приказки! — обади се Борков.

Нещо се претърколи на палубата до нас. Голяма широка ролка сребристо тиксо. Видях Зума да стои на стълбите. Усмихна се и каза:

— Подарък за из път.

После отново изчезна под палубата.

Борков взе ролката. Погледна я, завъртя я в ръка и ми я подхвърли.

— Защо не свършиш нещо полезно? Омотай глезените и китките й.

Зад него Зума и Бойд изкачваха стълбите с огромно усилие, помъкнали тежко парче метал. Приличаше на капак на улична шахта и очевидно бе много тежко. Нашият билет за дъното на морето.

— Ти го направи, задник! — отвърнах му аз.

Запратих ролката право в главата му. Това го изненада и той не успя да вдигне ръка достатъчно бързо. Ролката го удари в дясното око. Преди да се захвана с бейзбола, две години тренирах футбол. Бях много добър в посрещането и шутовете. А ритникът, който стоварих на Борков, сигурно би изпратил топката поне на осемдесет метра. Две крачки, перфектно завъртане на крака и той се забива в слабините на Борков и праща тестисите му чак в диафрагмата. Украинецът се преви на две, хвана се за слабините и падна на палубата, останал без дъх.

Зума и Бойд тъкмо се показаха от трюма. Превити под тежестта на металния диск. Зума вдигна поглед и замръзна за миг изумен.

— Давай! — извиках аз.

Докато вадох едната топка от джоба си, видях с периферното си зрение светъл проблясък. Русата коса на Никол, която бе скочила от кърмата. Нямах време да видя как или къде се гмурва във водата, тъй като насочих вниманието си към Зума.

Докато играех при професионалистите, хвърлях страхотни бързи топки. Добри играчи с повече от прилична статистика като бабъри не успяваха да ги уловят. Много обичах звука, който издава топката, когато попадне в ръкавицата на кетчъра. Това обаче бе най-добрият ми удар. Вложих в него цялото си тяло и душа и запратих топката по права линия в облещеното от изненада лице на Зума. Приличахме на Давид и Голиат. Топката се заби в челото му. Той се олюля и изпусна

металния капак. Цялата тежест се падна на Бойд, който се олюля и се строполи назад по стълбите. Зума обаче се съвзе и пристъпи към мен. Борков продължаваше да хърка, коленичил на палубата. Следващият удар бе също толкова перфектен. Топката се заби в гърлото на Зума със зловещ плясък.

Беше мой ред да напусна яхтата. Скокът ми също бе идеален. Скочих от фалшборда, описах дъга и полетях далече от витлата, които кълцаха водите на Мексиканския залив и бълваха кълбета пяна. Мигом се свих на две и притиснах колене към гърдите с всичката сила, на която бях способен. Отново перфектно изпълнение.

Едва когато се понесох във въздуха, осъзнах първата си грешка. Падането. Имах чувството, че продължава цяла вечност. Не помня защо, но редовно пропусках лекциите по физика в колежа. Всъщност причината да ги включа в учебната програма си остава загадка и до днес, но предполагам, че съм очаквал да бъдат интересни. Дори забавни. А те не бяха нито едното, нито другото. Бяха трудни. Не разбирах почти нищо и — каква изненада! — не се представих добре на изпитите. Едва сега, докато летях над водата, си спомних, че някакъв умник бе извел формула за ускорението на падащите тела. В случая падащото тяло бях аз. Не се сетих за формулата по време на изпита, не се сетих и сега, но си спомних, че скоростта на падащите тела достига висока стойност за много кратко време. В резултат на всичко това тялото ми удари водата много силно. Имах чувството, че това не е вода, а цимент. Останах без дъх и се озовах под вълните с празни дробове и нос, пълен със солена вода. Тогава на гости ми дойде господин Паника.

Белите ми дробове копнееха за глътка въздух и естествената реакция на организма в подобни случаи бе да отвори уста и да си поеме дъх. Здравият разум обаче ми крещеше: „Да не си луд?“. Благодарение на него успях да задържа устата си затворена, да започна да ритам все по-силно с крака и в крайна сметка да изплувам на повърхността. Където започнах да плюя вода и да кашлям.

В този момент осъзнах втората си грешка. От борда на „Морска вещица“ вълните ми се бяха сторили големи, но не чак опасни. Сега, когато се озовах сред тях, те заприличаха на разгневени планини. Бях оценил височината им на метър, но сега имах чувството, че тя

доближава два метра. И те ме подхвърляха нагоре-надолу като увеселително влакче.

Къде беше Никол? Дали бе съдържала дъха си по време на падането? Или бе напълнила дробовете си с вода? И сега се носеше из Мексиканския залив с лице във вълните? Или по-лошо, потъваше към дъното?

Оставих се поредната вълна да ме издигне, за да се огледам. Нищо. Водата отново ме понесе надолу-нагоре, надолу-нагоре. Едва на третата вълна успях да я видя. Беше на петдесет метра пред мен и плуваше уверено.

— Джейк! — извика тя и ми махна с ръка.

Заплувах към нея.

В този момент прозвуча изстрел и куршумът се заби във водата на пет метра от мен. Последва нов изстрел, но още по-неточен. Когато стигнах Никол, край нас се бяха забили половин дузина куршуми, които бяха вдигнали миниатюрни фонтанчета сред разпенените води. Погледнах назад. Зума и Бойд стояха на кърмата. Бойд сочеше към нас, а Зума се прицелваше с пистолета си. После вълните ни скриха от тях. Но само за миг. Следващата вълна ни издигна нагоре. Прозвучаха още три изстрела.

Миг по-късно светът стана ослепително бял. Някой бе включил двата големи прожектора в задната част на „Морска вещица“.

Това беше лошата новина. А добрата? Видях моторница на стотина метра пред нас.

Рей.

— Борков падна на палубата — обяви Рей.

Бинокълът му бе насочен към кърмата на „Морска вещица“. Моторницата се намираще само на стотина метра зад яхтата и хората на Борков очевидно още не я бяха забелязали.

— Момичето скача — каза Томи, който също не отлепяше очи от оптичния прицел.

Рей видя и това. Никол скочи от яхтата и се приводни доста твърдо. Рей проследи скока ѝ. Тя изплува на повърхността и започна да гребе към тях. Меган бутна дросела напред, увеличи скоростта и насочи моторницата към нея.

Рей отново впери поглед в яхтата. Джейк замери някого, но Рей не можа да види кого и с какво. Последва ново хвърляне и този път Джейк скочи зад борда. Отекнаха изстрели. Грейнаха два прожектора и осветиха морето зад яхтата като посред бял ден. В зоната между двата мощни прожектора стоеше Зума и сочеше към моторната лодка.

— Вече ни забелязаха — каза Рей.

В предната част на корпуса се заби куршум. Меган зави рязко надясно, после наляво. Проблеснаха още две пламъчета и покрай главата на Рей профуча куршум.

— Свали ги! — нареди Рей.

Томи не се поколеба. Още с първия изстрел от снайперската му пушка на гърдите на Зума разцъфна голямо тъмно петно. Зума се олюля и се свлече на палубата. Появи се обаче Бойд, който насочи пистолета си към тях. Последва нов изстрел от пушката на Томи и той също падна. Удивително. Два от два, и то в бурно море. Нищо чудно, че талибаните, озовали се срещу Томи на бойното поле, не бяха имали никакъв шанс.

— Гръмни прожекторите! — каза Меган.

— Гръмни всички! — извика Рей.

— Веднага, скъпа — отвърна Били Рей, докато натискаше спусъка на автомата си.

Острият насечен звук на откоса му проряза нощния въздух. Първо единият, а после и другият прожектор се пръснаха сред експлозия от фойерверки, но това не задоволи Били Рей. Той обсипа с куршуми кърмата на „Морска вещица“.

Рей видя Борков да се обръща и да бяга, но куршумите на Били Рей го настигнаха още на втората крачка.

Меган угаси двигателя. Настана тишина. Сякаш някакво необикновено атмосферно явление бе погълнало всеки звук.

— Къде са? — попита Рей.

Томи се изправи на колене и огледа водата.

— Там! — посочи той. — Десет градуса вляво, петдесет метра.

Рей погледна нагам и видя Джейк и Никол ту да изскачат над вълните, ту да се скриват зад тях. Само след минута двамата вече бяха на борда.

— Добре ли сте? — попита Рей.

— Замръзвам — отвърна Никол.

— Освен това сме уплашени — добави Джейк.

— Ама че си пъзльо! — отвърна му Никол.

— Аз ли?

— Мен изобщо не ме беше страх. Знаех, че Рей ще дойде.

Били Рей остана на позиция на носа. Томи извади две одеяла от задния отсек и ги връчи на Джейк и Никол.

— Това ще ви помогне.

Джейк загърна Никол с едното, а другото уви около себе си. Дъждът се усилваше, вълните ставаха все по-високи. Над главите им проблясваха светкавици.

— „Морска вещица“ спря — обяви Меган.

— Вероятно капитанът е решил, че няма смисъл да бяга — каза Рей. — Нали адмиралът е мъртъв.

— Какво ще правим сега? — попита Меган.

— Ще чакаме Бреговата охрана. Топката е в тяхната половина — отвърна Рей и седна до Джейк. — Добре ли сте?

— Вече да.

— Онова съобщение беше гениален ход.

— Надявах се. Но не знаех дали си го получил и разбрал.

Радиото изпраща. Меган прехвърли разговора в слушалките. Обаждаше се Пенкейк.

— Какво става? — попита той.

— Всичко е наред — успокои го Рей. — Джейк и Никол са при нас, трима от лошите са елиминирани. Може и да са повече.

— Отлично. Бреговата охрана е на десет минути от вас.

— Свържи се с тях и ги уведоми, че ние сме добрите — каза Рей.

— Вече го направих. Уведомих Айра, че „Морска вещица“ е изцяло негова.

Няколко минути по-късно от лявата им страна се появиха светлините на катера и се насочиха към яхтата.

— Можеш ли да се свържеш с тях по радиото? — попита Рей.

Меган натисна две копчета и завъртя скалата на друга честота.

— Кораб на Бреговата охрана — каза тя. — Тук „Гореща гонка“. Ние сме откъм вашия щирборд.

— Разбрано, „Гореща гонка“. Имате ли нужда от помощ?

— Не. Всичко е наред. Двамата заложници са при нас. Намират се в добро състояние. На борда на „Морска вещица“ има поне трима убити. Възможно е да има още хора. Приемете, че са въоръжени.

— Разбрано, „Гореща гонка“. Освободете района. Оттук поемаме ние.

— Разбрано — отговори Меган. — Връщаме се в пристанището.

— Хубаво е човек да се прибере у дома — каза Джейк.

— Гладна съм — обади се Никол.

Джейк я прегърна.

— Разбира се, че си гладна.

Три нощи по-късно Никол и аз се срещнахме с Рей и Пенкейк в „Капитан Роки“. Когато пристигнахме, Пенкейк вече бе изял цяло плато ребърца и бе изпил три бири „Пабст“, докато Рей се бе ограничил само с две „Корона“.

Закъсняхме, защото се отбихме да видим Уолтър и Тами. Уолтър ми бе позвънил, за да ми каже, че има нещо за мен. Искал да се отблагодари за това, че бяхме разкрили убийството на Барбара Плъмър и бяхме изчистили името му. Опитах се да му обясня, че имам съвсем малка заслуга, а основната работа е свършил Морган, но той не искаше и да чуе. Затова се отбихме.

Уолтър ми подари две бутилки вино. И не какво да е вино. А „Скриминг Игъл“. Струва по два бона бутилката. Казах му, че не мога да различа хубавото вино от лошото, а той ми отвърна:

— Опитай това и ще започнеш да ги различаваш.

Що се отнася до Тами, тя се държа любезно. Като за нея. Имам предвид, че не откъсна главата на Никол, не изпи кръвта ѝ или нещо подобно. Дори се засмя веднъж или два пъти заедно с нея и я прегърна, когато си тръгнахме. Невероятно!

Как се бяха развили отношенията между тях двамата? Тами ги обобщи по следния начин. Мъжете правят глупости. Дори Уолтър. А в сравнение с мен той е светец. Затова му простила всичко.

Положих сериозни усилия да не се засегна, но чувствата ми определено бяха наранени. И още как.

— Как сте? — попитах аз, след като двамата с Никол седнахме на масата.

— Ядем ребърца — отвърна Пенкейк и посочи купчината кокали пред себе си.

Дори семейство лъвове би се гордяло, че е изяло толкова много антилопи. Или археологическа експедиция, че е открила толкова много кости.

— Мисля да си поръчам още — добави той.

— Още от кое? — попита Карла, която се появила зад гърба ми.
Изобщо не я бях чул да приближава.
— Още ребърца — уточни Пенкейк.
— Предположих — отвърна Карла, след което погледна Никол и мен. — А за вас?
Кимнах на Никол. Тя извади една бутилка вино от чантата си.
— Това — каза тя.
Карла огледа етикета.
— Много е добро.
— Подарък от Уолтър — обясних й. — Не знам защо, но си мисли, че съм разкрил убийството на Барбара.
— Ще го отворя — каза Карла — и ще ви донеса хубави чаши.
— Вземи и една за себе си. Не искам да пропуснеш празненството.
— Непременно — отвърна тя и се отдалечи.
— Ти наистина го направи — каза Рей.
— Кое?
— Разкри убийството.
Поклатих глава.
— Не съм съгласен. Много хора дадоха своя принос.
— Но вие двамата — отвърна Рей и посочи Никол — заснехте онова видео, от което започна всичко. То ни позволи да направим връзката между Борков, Хенри и Уолтър. Вие открихте и онази жена, която бе видяла срещата между братята Уилбанкс и хората на Борков. Вие се качихте на „Морска вещица“ и се изправихте лице в лице срещу Борков. И вие измъкнахте Грейс. — Рей сви рамене. — Без вас нямаше да празнуваме победа срещу тези престъпници.
— Можехме да пропуснем последната част на борда на яхтата — отбелязах аз.
— Пъзльо! — обади се Никол.
— Аз? Не съм забравил нечий сълзи и студени треперещи пръсти.
— Знаех, че си уплашен. Просто исках да проявя съчувствие.
— Съчувствие? Така ли го наричаш?
Тя сви рамене.
Карла се върна с пет чаши и отворената бутилка вино и наля на всички ни.

— За добре свършената работа — вдигна чашата си Рей и отпи глътка. Очите му светнаха и той огледа тъмночервеното вино. — Много е хубаво.

— Най-доброто, което някога съм пила — кимна Никол.

— Върви чудесно с ребърца — отбеляза Пенкейк. Погледна Карла и се усмихна. — Донеси няколко порции.

— Веднага.

Видях Боб Морган да влиза в ресторанта. Погледът му обходи тълпата и се спря на мен. Той си проправи път сред масите и седна при нас.

— Вино? — предложи му Никол.

Той поклати глава.

— Трябва да се върна в управлението и да проведе един разпит.

Карла се появи с плато ребърца в едната ръка и кошничка царевични бухтички в другата. Постави ги по средата на масата.

— Нещо друго?

— Предполагам, че това е достатъчно — отвърна Пенкейк. — Засега.

Тя кимна и се отдалечи. Когато всеки си взе по няколко ребърца, Рей попита Морган:

— Е, какви са последните новини?

Морган изтри ръце в една салфетка и отговори:

— Доста са, в интерес на истината. Помните ли мъжа, когото колегите от Пенсакола застреляха извън града? Онзи, който откъсна джипа под носа ви? — Той кимна към Рей и Пенкейк.

— Бяхме заети с друго — оправда се Рей.

— Заяждам се — засмя се Морган. — Оказа се, че наистина е Карлос Фернандес. Несъмнено е бил свързан с Борков. Най-вероятно е бил наемен убиец на един от картелите. Адвокатът на Борков го е отървал на два пъти. Плащанията са дошли от Борков.

— Предположих — отвърна Пенкейк с уста, пълна с ребърца.

По брадичката му капеше сос, но той не забелязваше или просто не го беше грижа.

— Пистолетът му не съответства на този, с който е убита Барбара Плъмър, но според експерта по балистика с него е застрелян Раул Гомес.

— Значи Борков е наредил и това убийство? — попитах аз.

— Несъмнено — кимна Морган. — Историята се оказа много дебела и ФБР пое случая. Все пак са извършени престъпления в няколко различни щата. Не говорят много, но имам един приятел там, който ме държи в течение. Разбира се, Борков, Джо Зума и Франк Бойд са в историята. Направо сте се престарали.

— Те си го заслужаваха — вдигна рамене Рей.

— Не споря — съгласи се Морган. — Федералните прибраха целия екипаж на „Морска вещица“. Но не научиха почти нищо. От полза са им били показанията само на един човек, някой си Брайън Уърц. Доколкото са разбрали, е бил главен готвач на Борков.

— Видяхме го — казах аз. — Поднесе ни обяда.

— Пропял е доста бързо. Заявил, че няма нищо общо с делата на Борков. Бил най-обикновен служител.

— Надежден свидетел ли е? — попита Рей.

— Федералните смятат така. Уърц твърди, че е виждал Карлос няколко пъти. Когато гостувал на яхтата. Описва го като истинско влечуго. Напълно студенокръвен. Уърц е подочул доста неща през годините, в които е работил за Борков, включително как Борков нарежда на Карлос да убие Раул.

— А казва ли защо? — попитах аз.

— Очевидно Борков е бил ядосан, че Раул се е издънил с убийството на Хенри и Барбара. Да, планът е бил да очистят и двамата и, не, Борков не е знаел, че Хенри е извън града. Идеята била да го представят като обир с взлом, при който ситуацията е ескалирала и се е стигнало до двойно убийство. Раул обаче възложил задачата на Даръл и Дарнел Уилбанкс. Решил, че от братята ще излязат добри войници.

— От това, което научих за тях двамата, смятам, че това не е било особено мъдър ход — казах аз.

Морган кимна.

— И Борков бил на същото мнение. Затова изпратил Карлос да очисти Раул, докато той се занимава с братята Уилбанкс.

— Каза, че Раул е убит с оръжието, намерено у Карлос — попита Рей, — а Хедър Маком и семейството й?

Морган се усмихна.

— Щях да стигна и до тях. Знаехме, че в къщата са действали двама стрелци. Откритите куршуми съвпадат с оръжията, които

Бреговата охрана и федералните агенти са открили на борда на „Морска вещица“. В непосредствена близост до телата на Зума и Бойд.

— Те са ни оставили в мола — каза Никол, — след което са отишли в града и са избили цяло семейство, така ли?

Морган повдигна вежди.

— Така излиза.

Никол поклати глава.

— Явно списъкът им със задачи е бил малко по-различен от моя. Нещо от рода: да оставя Грейс в мола, да взема прането, да убия едно семейство...

Всички се засмяха.

— А Грейс? — попитах аз.

— Тя е добре — отвърна Морган. — Прехвърлихме я в Денвър заедно с майка ѝ. Оказа се, че има приятели там. Няма търпение да започне на чисто на ново място.

— Радвам се. Това момиче преживя доста — казах аз.

— Както и ние — отвърна Никол. — Още ми е студено от онзи скок от „Морска вещица“.

— Не се притеснявай — успокоих я аз, — ще те стопля.

— Много си самоуверен май.

— Разбира се — отвърнах с усмивка.

Никол взе дланта ми.

— Виждам твоето бъдеще... в него има гореща вана.

Погледнах Рей и казах:

— Ние си тръгваме.

Двамата с Никол станахме, сбогувахме се с всички и се запътихме към изхода.

— Джейк? — спря ме Рей.

Обърнах се и го погледнах.

— Браво!

Взрях се в него за секунда-две, кимнах в знак на благодарност и изведох Никол от ресторанта.

Издание:

Автор: Д. П. Лайл

Заглавие: Зад борда

Преводач: Милко Стоименов

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Абагар АД

Излязла от печат: 29.03.2018

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Вяра Николчева

Художник: Дима Дамянова

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-448-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8073>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.